

AUTOAREA NUMĂRUL 1 PE LISTA *NEW YORK TIMES*

JULIE GARWOOD

BĂRBATUL IDEAL

...SCÎNTEILE IUBIRII DAR ȘI GLOANȚELE
STRĂBAT AERUL...

EDITURA MIRON

Traducere:

Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL 1

Cînd a tăiat gîtul cuiva pentru prima oară, i-a fost rău de la stomac. A doua oară? A început să se obișnuiască.

După alte cinci sau șase ori lama bisturiului a devenit o extensie a trupului ei și gestul a devenit firesc. Senzația de rău a dispărut. Nu mai simțea neliniște, inima nu-i mai bătea cu repeziciune. Sîngele n-o mai impresiona. Exaltarea dispăruse, ceea ce era un lucru bun în meseria ei.

Doctorița Eleanor Kathleen Sullivan, sau Ellie, cum îi spuneau rudele și prietenii, mai avea doar patru zile pînă să termine un stagiu extenuant într-una din cele mai aglomerate secții de traumatologie din Midwest.

Traumatologia era specialitatea ei, așa că avusesese parte de destule trupuri sfîrtecate și strivite. Era responsabilitatea ei ca medic primar să încerce să le repare, pe lîngă datoria ei de a-i instrui pe rezidenții din primul și al doilea an.

Camera de gardă de la *St. Vincent* fusese plină începînd cu ora patru dimineața, iar Ellie încheia ceea ce spera să fie ultima operație din acea zi, o ruptură de splină. Un adolescent aflat abia la vîrsta la care să-și poată lua carnetul de conducere, hotărîse să testeze limita vitezometrului mașinii părinților lui și pierduse controlul volanului. Se răsturnase peste un rambleu și aterizase într-un cîmp deschis. Din fericire purta centura de siguranță și a avut și un alt noroc: un bărbat, care se afla la mică distanță, a văzut totul și a chemat imediat o ambulanță. Băiatul a ajuns la timp la camera de gardă.

Ellie era urmărită îndeaproape de trei rezidenți din anul doi care se agățau de fiecare cuvînt al ei. Era un profesor înnăscut și spre deosebire de nouăzeci la sută dintre chirurgii de la spitalul *St. Vincent* nu avea un ego exacerbant. Era uimitor de răbdătoare cu studenții și rezidenții. Explica în timp ce lucra și iar explica, pînă cînd înțelegeau cu toții de ce și cum făcea un anumit lucru. Nici o întrebare nu i se părea lipsită de importanță sau prostească, ceea ce era unul dintre motivele pentru care o idolatrizau. Și faptul că era frumoasă de pica, nu strica deloc, din punctul de vedere al rezidenților bărbați. Pentru că era un bun chirurg și un profesor talentat, toți medicii începători se băteau să fie în tură cu ea. Ironia făcea ca ei să nu știe că ea era mai tînără decît majoritatea lor.

– Ești liberă în weekend-ul acesta, nu-i așa?

Ellie îl privi pe doctorul Kevin Andrews, anesteziștul care îi pusese această întrebare. Se

alăturase echipei medicilor cu șase luni înainte și de când o cunoscuse pe Ellie o presa să iasă cu el. Flirta cu nerușinare cu ea, dar rămânea totodată un bărbat plăcut. Avea părul blond, ochi albaștri, era înalt și bine făcut, cu un zîmbet adorabil. Aproape toate femeile din spital întorceau capul după el, dar nu era genul lui Ellie.

– Da. Sînt liberă tot weekend-ul. Îi închizi tu, Charlie? își întrebă unul dintre rezidenți.

– Bineînțeles, doctore Sullivan.

– Grăbește-te, îi spuse Andrews. Mă pregătesc să-l trezesc.

Rezidentul se panică.

– Nu te grăbi, Charlie. Glumește cu tine, îi zise ea, zîmbind.

– Marți este ultima ta zi la *St. Vincent*, nu-i așa? o întrebă Andrews.

– Da. Marți este ultima zi oficială. Aș mai putea veni o vreme, să dau o mîină de ajutor, dar nu promit nimic.

– Ai putea să te hotărăști să te întorci definitiv.

Ea nu-i răspunse.

El insistă:

– Sînt dispuși să-ți dea oricît. Doar să le spui prețul și ce program de lucru ți-ar conveni... Ar trebui să rămii, Ellie. Aici este locul tău.

Ea nici nu încuviință, nici nu-l contrazise. De fapt nu știa nici ea unde îi era locul. Muncise din greu să ajungă atît de departe și nu avusese timp să se gîndească la viitorul ei. Era scuza pe care o găsea pentru toate ezitățile.

– Poate, admise ea într-un final. Nu știu încă.

Se aplecă spre Charlie, supraveghindu-l cu atenție:

– Să strîngi bine cusăturile.

– Da, doctore Sullivan.

– Să înțeleg că luni seară este ultima mea șansă să te port spre paradis? o necăji Andrew.

Ea rîse.

– Săptămîna trecută voiai să-mi schimbi viața.

Acum mă duci în paradis?

– Garantat. Am și martori că pot să o fac.

– Nu se va întîmpla asta, Kevin.

– Nu renunț, să știi.

– Știu, oftă ea.

După ce a verificat ultima sutură, ea și-a rotit umerii și și-a întins gîtul într-o parte și alta, ca să se dezmoștească. Era în sala de operații de la ora cinci dimineața, ceea ce însemna că stătuse aplecată deasupra pacienților mai bine de unsprezece ore. Și nu era un record personal, din păcate.

Era înțepenită și toate o dureau. I-ar fi făcut bine să alerge un tur de parc ca să-și pună mușchii în mișcare și să-și recapete energia.

– Știi ce te-ar putea ajuta să te dezmoștești?

– Lasă-mă să ghicesc. Un drum spre paradis?

Una dintre asistente izbucni în rîs.

– E foarte insistent. Poate că ar fi mai bine să cedezi.

Ellie își scoase mănușile și le aruncă în coșul aflat lîngă ușile sălii de operație.

– Îți mulțumesc, Megan, dar cred că voi prefera să alerg.

Deschise larg ușile, își scoase masca și boneta, lăsându-și părul blond să-i cadă liber pe spate.

Douăzeci de minute mai târziu ieșise oficial din gardă. Se schimbă într-un șort roșu, decolorat și un tricou alb. Își făcu un nod dublu la șireturile pantofilor de alergat, își prinse părul într-o coadă, își strecură iPod-ul într-un buzunar și telefonul mobil în celălalt buzunar și era gata. Străbătu un labirint de coridoare ca să ajungă afară, evitând drumul direct care ar fi dus-o pe la *Urgențe*, de teamă să nu fie întoarsă din drum de vreun nou caz.

Nu duceau niciodată lipsă de pacienți. Alături de urgențele obișnuite – accidente de mașină, atacuri de cord, accidente de muncă – aici ajungeau frecvent victimele unor atacuri violente. Majoritatea lor erau tineri. Zona de est a autostrăzii era teritoriul bandelor. Împușcăturile erau sportul lor preferat. *St. Vincent* era cel mai mare centru de traumatologie din St. Louis și toate cazurile grave erau direcționate aici. Weekend-urile erau un coșmar pentru medici. Erau perioade, mai ales în timpul verii, când târgile erau aliniate de-a lungul coridoarelor de la *Urgență*, iar pacienții, legați cu cătușe de lateralele patului, își așteptau rîndul să intre în operație. Polițiștii îi supravegheau, asigurându-se că un membru al unei bande nu era așezat prea aproape de vreun rival.

Ellie Intrase în clubul *One Hundred* arunci când extrăsese glonteale cu numărul o sută. Nu era tocmai clubul a cărui membră și-ar fi dorit să fie dar nu avea să uite niciodată acel caz. Tînărul avea doar douăzeci de ani și fusese împușcat pentru a

treia oară. Nu-i putea uita insolența și ochii reci și goi. Erau aproape fără viață, asemenea celor ale cadavrelor de la morgă. Ea îi readucea la viață pentru ca ei să se întoarcă pe stradă mînați de aceeași violență. Cu fiecare operație, ea se ruga ca de data aceea ei să fi învățat ceva și să înceapă o nouă viață. Era o speranță naivă, de care se agăța, oricum.

Asemenea colegilor ei, la fel de prost plătiți, Ellie opera pe bandă rulantă trupuri rănite, consecințe ale violenței. Nu asistase însă la o crimă... pînă în acea zi.

Era o după-amiază fierbinte și umedă. Doi studenți la medicină au prins-o din urmă în Cambridge Park, unde alerga. Parcul era imens, foarte aproape de spital. Norii de ploaie se adunau deasupra lor. După primii doi kilometri, ambli studenți au abandonat, dar ea era hotărîtă să continue, să mai alerge măcar un kilometru. Își făcea o listă, în minte. Avea un milion de lucruri de făcut înainte de a se întoarce acasă, la Winston Falls.

Doamne, cît era de sufocant! Umiditatea era foarte crescută – se simțea ca într-o saună. Sudoarea îi aluneca pe ceafă iar hainele i se lipiseră de corp. Prietena ei Jennifer, asistentă la *Pediatrie*, care o luase pe scurtătură prin parc în drum spre *Urgențe*, îi strigase că era nebună să alerge pe o asemenea căldură. Ellie îi făcuse cu mîna și continuase. Era într-adevăr nebună, probabil, dar orice pauză era un lux pe care nu-și permitea să-l irosească doar din cauza vremii.

Ellie auzea ecouri slabe de pe terenul de fotbal aflat de cealaltă parte a străzii, spre nord. Le și văzu pe jucătoare, fete de liceu, atunci când intră în curbă. După numărul mare de spectatori din tribune, își dădu seama că era vorba de un meci important.

Administratorul spitalului și membrii consiliului angajaseră o echipă de avocați ca să intre în posesia aceluia tren. Voiau să construiască acolo o imensă parcare. Ellie era bucuroasă că nu reușiseră. Asemenea minusculului teren de joacă și cel de fotbal era situat suficient de departe de spital, astfel încât să nu deranjeze pacienții, indiferent cât de mult zgomot ar fi făcut jucătorii, sau susținătorii lor.

Ellie era fan fotbal american, baschet și fotbal, în această ordine. Îi plăcea să asiste la evenimente sportive. Admira grația și măiestria jucătorilor, probabil din cauză că nu avea nici unul dintre aceste atribute. Fusese un copil stîngaci, care nu practica nici un sport. Mama o înscrișese la balet. Când nu se împiedica încercînd să facă un plié, prefera să citească. Se simțea în largul ei doar în preajma cărților. Mătușa ei, Vivien, o numea „șoarece de bibliotecă”.

Azi nu avea timp să urmărească meciul, își zise. Avea prea multe de făcut. Se reîntoarse la lista mentală cu ce avea de rezolvat înainte de a se întoarce acasă, la nunta surorii ei. Doamne, cât îi era de groază! Ar fi fost bine să mai fi avut o săptămîină la dispoziție, să se pregătească. Era nevoită să recunoască însă că nici un răgaz, oricît

de lung, nu o putea scuti de șoaptele și zîmbetele compătimitoare venite din partea prietenilor și rudelor. Și cine l-ar fi putut condamna? La urma-urmei, sora ei Ava se mărita cu fostul ei logodnic. Urma o săptămîină de umiliri. Dar era puternică, la naiba! Putea să facă față.

– Normal! își șopti.

Mai era și Evan Patterson. Doar gîndul la el o făcea să i se strîngă stomacul. Oare avea să îndrăznească să-și facă apariția la Winston Falls? Spera că nu. Altfel, trebuia să obțină un alt ordin de interdicție, chiar dacă nu rămînea acasă mai mult de cîteva zile. Se strădui să se calmeze. Era adult, de-acum. Putea să facă față oricărei situații. Chiar și unui maniac. Pe de altă parte, era sigură că Evan nu se întorsese în Winston Falls. Tatăl ei ar fi avertizat-o.

Ellie nu voia să-și facă griji în legătură cu Patterson sau cu nunta. Se hotărî să se concentreze asupra a ceea ce făcea în acea clipă. Mai avea o jumătate de kilometru, după care o aștepta un duș rece, minunat. Scoase căștile din buzunar, pregătindu-se să asculte o disertație despre toracotomie, cînd auzi un pocnet puternic.

Se opri din alergare. Să fi fost un fulger? Ridică ochii spre cer cînd auzi un al doilea pocnet, urmat de al treilea și de al patrulea, într-o succesiune rapidă. Să fi lovit fulgerul vreun transformator? Asta ar fi explicat zgomotul... numai că nu fulgerase deloc.

Focuri de armă? Asta trebuia să fie. Deși extrăsese o mulțime de gloanțe din trupurile

victimelor, Ellie nu auzise niciodată zgomotul produs de o armă. Zgomotul venea de undeva din fața ei. Se uită spre terenul de fotbal. Nici un semn de panică. Jocul continua. Poate că se înșelase. Dar dacă nu fuseseră locuri de armă, ce fusese?

Au trecut cinci-șase secunde de la prima pocnitură. Ellie puse din nou mâna pe căști. Se înșelase, probabil.

Atunci începură să se audă strigătele.

Totul s-a petrecut rapid, deși lui Ellie i se părea că scena se petrecea cu încetinitorul.

Cîțiva bărbați în tricouri albastre și veste cu inscripția FBI scrisă pe spate, cu litere groase, galbene, apărură de nicăieri, alergînd să se adăpostească după copacii din mijlocul parcului. Oamenii fugeau care-încotro. Țipetele lor se amestecau cu cele ale jucătorilor și suporterilor, care nici nu știau ce se petrecea. Un tată ieșea alergînd de pe terenul de joacă, împreună cu doi copii. Aceștia nu reușeau să țină pasul cu el, așa că i-a luat pe amîndoi în brațe și a continuat să fugă. Trei băieți care se jucau cu discul au luat-o și ei la goană. Unul dintre ei a ieșit în stradă chiar în fața unei ambulante care se îndrepta spre spital. Mașina s-a oprit cu scrîșnet de roți iar băiatul s-a îndreptat spre geamul deschis din dreptul medicului, strigîndu-i ceva și arătînd spre copaci.

Un bărbat și o femeie mergînd de braț i-au atras brusc atenția. Mergeau repede pe alee, îndreptîndu-se spre ea. Ceva nu era în regulă cu ei. Bărbatul avea o mustață groasă, ochelari cu lentile închise la culoare, o șapcă de baseball trasă pe

ochi și o canadiană închelată pînă la gît. Ciudată ținută pe o asemenea căldură. Se îmbrăcase oare așa de teamă că va fi furtună? Bărbatul se uită pe după umăr. Transpirația îi aluneca pe gît. Femeia o privi pe Ellie drept în ochi. Și ea era o apariție bizară. Avea o perucă brunetă, scurtă, așezată strîmb. Ochii erau de un verde intens, o nuanță artificială, ca și cum ar fi purtat lentile de contact, la o petrecere costumată de Halloween. Cînd au ajuns la vreo zece metri de Ellie și-au schimbat brusc direcția, îndreptîndu-se spre stradă.

Cineva strigă o comandă. Unul dintre agenții FBI apăru de după un copac și se îndreptă direct spre cei doi. Femeia dădu drumul brațului bărbatului și o luă la fugă, în timp ce acesta scoase ceva din buzunarul hainei. Cînd se întoarse cu fața spre agent, Ellie văzu arma. Trase două focuri. Primul glonte l-a lovit pe agent cu o forță atît de mare, încît acesta a căzut la pămînt. Al doilea nu a avut țintă. Cînd o văzu pe Ellie repezindu-se spre omul căzut, îndreptă arma în direcția ei. Nu apăsă însă pe trăgaci. Ieși în stradă și se urcă într-o mașină care demară în trombă.

Ambulanța se întorsese în direcția indicată de băieți, dar cînd se auziră focurile de armă își schimbă din nou direcția. Cu sirenele pornite, luă strîns curba, trecînd razant pe lîngă un semn care marca intrarea la *Urgențe*. Traversă parcul spre victimă, făcîndu-i pe cei aflați în preajmă să sară în lături, ferîndu-se.

Ellie sări în picioare și alergă după ambulanță. Mîntea îi acționa rapid. Ce chirurghi erau de gardă?

Își aminti: Edmonds și Walmer. Îi văzuse pe amîndoi ceva mai devreme. Bine.

Ținta se aflase la distanță de trăgător, dar primise lovitura chiar în piept. Ellie nu știa exact cît de grav fusese rănit, dar dacă reușea să-l stabilizeze, avea șanse să ajungă în sala de operație.

Ambulanța ajunsese imediat și se opri la cîteva pași de cel rănit. Doi asistenți coborîră din mașină. Ellie îi recunoscuse: erau Mary Lynn Scott și Russell Probst. Russell deschise ușile din spate și scoase targa, în timp ce Mary Lynn îngenunchea lîngă victimă, avînd lîngă ea trusa portocalie de prim-ajutor. Cînd ajunsese și Ellie, patru agenți înarmați îl înconjuraseră deja. Unul îngenunchease și îl vorbea, încercînd să-l liniștească.

Cel mai înalt dintre ei îi bloca vederea. Abia dacă îi aruncă o privire cînd îi ordonă scurt:

– Nu trebuie să vezi asta. Întoarce-te la meciul tău.

Să se întoarcă la meci? Vorbea serios? Ellie se pregătea să protesteze cînd unul dintre asistenți o văzu și strigă:

– Slavă Domnului! Doctore Sullivan!

Agentii o priviră cu scepticism. Se dădură deoparte ca să-i facă loc. Mary Lynn îi întinse o pereche de mănuși. Ellie și le puse și îngenunchea lîngă victimă, pentru a evalua rana. Cămașa îi era plină de sînge. Ridică ușor compresa pe care Mary Lynn i-o ținea apăsată pe umăr încercînd să oprească sîngerarea. Le dădu cîteva indicații lui Russell și Mary Lynn, fără vreun tremur al vocii.

Pacientul era conștient și nu voia ca acesta să intre în panică.

– Cît de grav este? o întrebă el.

Ea nu-și mințea niciodată pacienții. Asta nu însemna, totuși, că trebuia să fie brutal de onestă.

– E rău, dar am văzut și mult, mult mai rău.

Russell îi întinse o pensă iar ea găsi sursa sîngerării. Glontele pătrunseseră destul de adînc.

– Cum te numești? întrebă ea în timp ce-i pansa rana.

– Sean... Sean... nu-mi mai amintesc celălalt nume. Clipea des, încercînd să nu-și piardă cunoștința.

Agentul care stătea îngenuncheat lîngă el spuse:

– Goodman.

– Așa este, Goodman... spuse Sean cu voce stinsă.

– Ești alergic la ceva? Îți amintești cumva? îl întrebă Mary Lynn.

– Doar la gloanțe. Sean o privea pe Ellie. Ești doctor?

– Da, îi zîmbi ea încurajator. Terminase de pansat.

– Este medic la *Urgențe*. Doctor Sullivan. Este cea mai bună, îi spuse Russell.

– Gata, l-am stabilizat. Puteți să-l duceți acum, spuse Ellie aruncînd mănușile în containerul de plastic pe care i-l deschisese Mary Lynn.

Sean o prinse de braț cu o forță care o surprinse:

– Așteaptă...

– Da?

– Urmează să mă căsătoresc cu Sara. Crezi că o voi mai vedea vreodată?

Ea se aplecă deasupra lui:

– Da. Dar acum trebuie să ajungi la spital, să scoatem glonțul. Hai, dormi. Totul va fi bine. Chirurcii se vor ocupa de tine.

– Cine e de gardă? o întrebă Russell.

– Edmonds și Walmer, răspunse Mary Lynn.

Sean o strânse și mai tare de braț.

– Te vreau pe tine. Nu-i lăsa timp să răspundă, ci repetă, forțându-se să rămână conștient: a spus că ești cea mai bună. Vreau să mă operezi tu.

Ea dădu din cap.

– Bine. Bine, te operez eu.

Se ridică și încercă să se dea deoparte ca să nu-i incomodeze pe asistenții care îl urcau pe Sean în ambulanță. Se izbi însă ca de un bloc de granit. Agentul care îi spusese să se întoarcă la meci îi blocase drumul cu pieptul lui puternic și fierbinte. Îi puse mâinile pe umeri, ca să nu se dezechilibreze. Îi dădu drumul imediat, fără a se da însă din calea ei. Așa că Ellie rămase și ea pe poziție.

– Vii cu noi? o strigă Russell.

– Nu. Luați-o înainte. Este stabil, de-acum.

Ellie se întoarse spre agentul care îngenunchese lângă Sean.

– A mai fost cineva rănit?

Peretele de granit din spatele ei spuse:

– Nu mai sînt răniți. Doar morți. Răspunsul venise sec.

– Nu erau de-ai noștri, îi explică celălalt agent. Erau urmăriți.

Ea se întoarse și dădu nas în nas cu un bărbat de natură să te intimideze. Era obișnuită, de vreme ce era subalterna unui monstru numit chirurg-șef, dar bărbatul acesta nu aducea deloc cu șeful ei. Era înalt, brunet, cu ochi gri, ca de oțel. Fălcile ferme, colțuroase, erau acoperite cu o barbă de o zi-două. Părea să nu fi dormit deloc în ultimele douăzeci și patru de ore. Era o senzație pe care o cunoștea prea bine.

Inima începu să-i bată mai repede. Bărbatul ar fi putut speria pe oricine, dar cât era de sexy! Încercă să se adune. Un bărbat care să o intimideze, cu statura unui monument și privirea care ar fi putut topi oțelul – de către *așa ceva* se simțea ea atrasă?

Agentul care îngenunchease făcu un pas înainte și-i întinse mâna:

– Agent Tom Bradley. Sean Goodman este partenerul meu. Îi făcu cunoștință cu ceilalți doi agenți din stînga lui, apoi se întoarse spre cel din fața ei: agentul Max Daniels.

Ea dădu din cap.

– Vă rog să mă scuzați. Trebuie să ajung în sala de operații. Nu mai așteptă permisiunea lor ci, se întoarse și o porni în fugă spre spital.

O jumătatea de oră mai tîrziu extrăgea glonte din umărul lui Sean și îl arunca într-o tavă metalică.

– Pune-l în pungă și dă-i-l agentului care așteaptă afară. Cunoști procedura.

Adevărata muncă începea abia acum. Ellie învățase de-a lungul anilor că nu existau răni simple provocate de glonț. Gloanțele făceau mult rău atunci cînd ajungeau în corp. Din fericire pentru

agentul Goodman, acesta nu-i atinsese nici un organ vital.

După ce închise operația, îl însoți în salon, îi prescrise medicația, apoi se îndreptă spre sala de așteptare. Acolo găsi doisprezece oameni pe fețele cărora se citea îngrijorarea, așteptând vești. Agentul Daniels stătea rezemat de perete, cu brațele încrucișate la piept. O urmări cu privirea în timp ce intra în încăpere. Inima ei începu să bată cu putere. Știa că arăta groaznic. Își scoase boneta și-și trecu degetele prin păr. Nu reușea să înțeleagă de ce ținea să arate bine, dar așa simțea în clipa aceea.

– A sosit chirurgul, anunță Daniels.

O femeie micuță sări în picioare și înaintă spre ea, urmată de agentul Bradley și de câteva rude îngrijorate.

– Operația a decurs bine, începu ea. Le explică ce anume făcuse, încercînd să nu folosească prea mulți termeni tehnici. Își va reveni pe deplin, sînt sigură.

Logodnica lui, Sara, îi mulțumi printre lacrimi. Îi luă mîna lui Ellie și o ținu într-a ei.

– Peste vreo oră poți să intri la el, îi spuse Ellie. E sedat și nu-și va da seama că ești acolo, o atenționează ea. Va rămîne un timp la *Terapie Intensivă*, după care va merge la salon. Te va conduce una din asistente. Mai aveți vreo întrebare?

O asistentă care părea epuizată apăru în prag:

– Doctore Sullivan!

– Da?

– Vreți să o examinați pe doamna Klein? Este pacienta doctorului Edmond, dar el este în operație.

– Vin imediat.

Își desprinse mîna din mîinile Sarei.

– Totul este în regulă, deci.

Îl văzu cu coada ochiului pe agentul Daniels, care zîmbea. Se întoarse și ieși. Străbătu coridorul. Abia dacă dăduse colțul cînd el o prinse din urmă.

– Hei, Sullivan!

Ea se întoarse. Proasta ei de inimă îi juca din nou feste.

– Da?

– Va trebui să stăm de vorbă. Trebuie să dai o declarație.

– Cînd?

– După ce examinezi pacientul, bine?

Ea nu se putu abține:

– Eu știu? N-aș vrea să ratez meciul.

Împinse ușile batante ale salonului și dispăru, rîzînd.

Max Daniels rămase uitîndu-se în urma ei, cu o grimasă întipărită pe chip.

– La naiba! șopti el. La naiba!

CAPITOLUL 2

Agentul Daniels o aștepta pe hol, la ieșirea din salon. Stătea sprijinit de perete, cu picioarele încrucișate. Părea pe jumătate adormit și complet relaxat.

Ellie era impresionată. Îi trebuiseră ani întregi de lipsă de somn ca să-și desăvârșească arta de a dormi din picioare. Niciodată în timpul unei operații, bineînțeles, doar între două urgențe, când știa că avea la dispoziție câteva minute înainte ca pagerul să o cheme din nou. Cinci minute aici, zece minute dincolo – păreau suficiente ca să-și refacă forțele și să se mențină în priză. Dar nu reușea să se și relaxeze, indiferent de cât de mult se străduia. Daniels părea să facă asta extrem de ușor.

Ellie era încântată că nu-l lăsase să aștepte prea mult. Nu trebuise decât să-i schimbe medicația doamnei Klein. Domnul Klein era însă cel care le crea probleme. Ellie trebuise să-i interzică din nou să se apropie de aparate, în încercarea de a-și trezi soția. Era un om încăpăținat, care nu

înțelegea noțiunea de comă indusă. Înțelegea doar atunci când era amenințat că nu avea să i se mai permită accesul în spital, dacă nu se potolea. Janet Newman, asistenta șefă, era convinsă că de fapt încerca să-și omoare soția și să dea vina pe spital. Jane remarcase faptul că domnul Klein era mai tânăr cu douăzeci și nouă de ani decât soția lui, care mai era pe deasupra și foarte bogată. Era evident că ticălosul alunecos – așa îl numea Janet – se însurase cu biata femeie doar pentru bani.

Deși nu credea că domnul Klein încerca să-și omoare soția, îi dădu lui Janet noi instrucțiuni. Dacă acesta mai provoca vreun incident, ea trebuia să anunțe paza și să-l scoată afară din spital.

În meseria ei era nevoie de compasiune, răbdare și multă înțelegere, inclusiv atunci când avea de-a face cu rudele pacienților. Dar în zile precum aceasta, toate rezervele ei se epuizau. Avusese parte de o săptămână istovitoare, cu gărzi duble și prea puțin somn. Se întrebă dacă și arăta la fel de obosită precum se simțea. Discuția cu agentul nu putea să dureze prea mult, își spuse ea. După aceea avea să se ducă acasă, să facă un duș fierbinte și să se prăbușească în pat. Gîndul acesta o făcu să ofteze. Ceva mai devreme făcuse un duș scurt, la spital, dar nu era același lucru cu a face duș în baia ei, cu șamponul cu aromă de caisă, loțiunile ei de corp și prosoapele moi. De-abia aștepta să ajungă acasă.

Ar fi trebuit să știe deja că nu putea părăsi spitalul cu una, cu două.

Se apropie de agent și îi spuse:

- N-a durat mult, nu-i așa, agent Daniels?
- Nu, n-a durat. Și spune-mi Max
- Iar tu îmi poți spune Ellie, îi zîmbi ea.

Aproape că ajunsese lîngă el cînd auzi:

- Doctorul Blue să se prezinte la Terapie Intensivă. Doctor Blue!

Era o chemare codificată, deloc subtilă. Însemna *cod albastru*, pacient în stare critică. Toți cei din spital știau ce însemna, inclusiv pacienții care aveau mai mult de zece ani. Administratorul refuza însă să-i dea o altă denumire.

Ellie se opri brusc, inspiră adînc și se întoarse. Îi strigă peste umăr:

- Agent Daniels... Max... Dacă vrei, lasă-mi numărul tău de telefon la recepție. Te sun imediat ce termin aici.

Chiar dacă el i-a răspuns, ea n-a mai auzit. Ușile se închiseseră în urma ei.

De data aceasta a lipsit ceva mai mult. Nu foarte mult, totuși. Vreo cincisprezece minute. Cînd a ieșit pe hol, a constatat cu surprindere că Max o aștepta. Vorbea la mobil, dar de îndată ce a văzut-o și-a întrerupt convorbirea și a venit spre ea.

Se gîndi că fusese probabil îngrijorat ca nu cumva codul albastru să fi fost pentru colegul lui așa că se grăbi să-l liniștească.

- Nu era vorba despre agentul Goodman.
- Știu. Am rugat o asistentă să se intereseze.
- Am trecut și pe la el. Se odihnește.
- E bine. Și codul albastru? o întrebă curios. Ce s-a întîmplat?
- Pacientul a fost stabilizat. Acum e bine.

El zîmbi. Ellie simți un fior. Cum era posibil ca un tip cu duritatea lui să aibă un asemenea zîmbet devastator? Avea o statură impozantă, era înalt, cu umeri lați și mușchi bine lucrați. Barba îi acoperea fața, dar gropița din obraji era încă vizibilă. Ar fi trebuit să se tundă. Părea un războinic care se întorcea de la luptă. Nu era un bărbat drăguț, așa ca doctorul Andrews, dar dacă s-ar fi aranjat puțin ar fi putut cuceri orice femeie. Nu și pe ea. Trecuse prin așa ceva. Nu mai avea nevoie.

Ellie se forță să se concentreze asupra motivului pentru care se afla el acolo. Împușcătura. Trebuia să-i explice că nu puteau discuta atîta timp cît ea se afla în spital, pentru că pagerul ar fi continuat să sune. Iar ceilalți doi chirurghi care erau de gardă de-abia așteptau să se uite pe ESPN în timp ce ea le făcea treaba.

– Trebuie să plecăm de-aici, începu ea. Altfel vom fi întrerupți... oh, nu. Minunat, șopti. Absolut minunat.

Max se întoarse și văzu un bărbat înalt, cu fruntea boltită și părul rar care se apropia de Ellie, privind-o dezaprobator.

– Cine e? o întrebă încet.

Ar fi putut jura că o auzise răspunzînd în șoaptă:

– Un dinozaur.

Cel care se apropia de ei era tot medic. Purta un halat imaculat. Un stetoscop îi atîna dintr-unul din buzunare. Avea o cămașă bleu cu mâneci lungi, o cravată în dungi, pantaloni negri cu o dungă perfectă și pantofi comozi care păreau noi. Era

îmbrăcat impecabil. Max se întrebă dacă era la fel de scorțos ca și îmbrăcămintea lui.

Doctorul Brent Westfield era șeful chirurgilor de la *St. Vincent's*. Văzînd-o pe Ellie, strigă:

– Ce mai cauți aici, *Prod* ? Nu erai liberă? Bineînțeles că da. Chiar trebuie să-ți reamintesc regulile pe care le-am stabilit acum două săptămîni? Nu se admit excepții. Știi foarte bine. Se uită la ceasul Gucci și adăugă: trebuia să fii plecată de cel puțin două ore.

Noile reguli. Exasperată, Ellie dădu din cap. Era adevărat. Conform noii politici a spitalului, rezidenții puteau lucra un anumit număr de ore pe zi. Există însă o porțiță: undeva se preciza „*cu excepția urgențelor*”, ceea ce făcea ca regulamentul să devină inutil. Ce chestie! Mereu apărea cîte o urgență. Ellie era convinsă că era doar o modalitate inteligentă prin care spitalul era exonerat de orice răspundere în cazul medicilor care lucrau pînă la epuizare. În realitate, noile reguli nu erau mult diferite de cele vechi, iar Westfield știa asta. Era doar o modalitate de a o hărțui, iritat că ea nu semnase contractul cu spitalul... nu încă, cel puțin. Încă se mai gîndea unde anume i-ar fi plăcut să locuiască și să lucreze – la *Chirurgie Generală* sau la *Traumatologie*. Trebuia să țină cont și de Evan Patterson. Unde se ascundea? Cum putea să ia o hotărîre fără să știe unde era? Ellie era foarte obosită și nimic nu i se părea simplu. Trebuia să se hotărască rapid, pentru că încă mai datora peste două sute de mii de dolari, cu toate bursele și primele ei.

– Vrei să-mi creezi probleme în Consiliu? o întrebă el.

Glumea? Consiliul director îl adora, pur și simplu. Era o întrebare la care nici nu merita să-i răspundă.

Westfield se întoarse brusc spre Max.

– El cine e?

Ellie știa că-l văzuse deja insigna FBI agățată de curea, în partea stîngă și pistolul din dreapta, dar nu făcu nici un comentariu. Nici nu pomeni de tricoul albastru pe care scria FBI cu litere galbene de-o șchioapă. Făcu rapid prezentările. Cei doi își dădură mîna. Lui Ellie, șeful ei i se păruse întotdeauna foarte impunător din cauza poziției de forță pe care o adopta și a agresivității, dar mai ales din cauza măiestriei pe care o dovedea în sala de operație. Acum, lângă agentul FBI, Westfield nu mai părea deloc de natură să intimideze. Max era mai impozant. Radia putere și încredere. Nu părea însă la fel de arțagos ca șeful ei.

– Am auzit că a avut loc un schimb de focuri în apropierea spitalului. E adevărat?

– Da. S-a întîmplat foarte aproape de spital, îi răspunse Max.

Westfield îl așteaptă să continue. De obicei, cînd se încrunta și strîngea din buze, într-o liniște enervantă, interlocutorii lui se grăbeau să-i dea tot felul de detalii. Tactica aceasta nu funcționează însă și cu Max.

– Au fost uciși trei oameni?

– Da.

Trecură alte zece secunde de liniște. Șeful întreabă:

– A fost împușcat un agent FBI?

– Da.

Ellie se străduia să nu zîmbească. Westfield era cu siguranță foarte frustrat. Încerca să-l determine să-i dea mai multe explicații, vorbindu-l pe un ton ferm și arborînd o mină serioasă, dar cu Max nu-i ținea. Se părea că nu reușea să-l intimideze.

Șeful se întoarse spre Ellie:

– Cine l-a operat pe agent? Înainte ca ea să-i răspundă, adăugă: nu l-ai operat tu, nu-i așa? Doar erai în afara programului. Și nu ești de gardă în acest week-end. Cine l-a operat, deci? Walmer?

Westfield știa deja că ea îl operase. Tipul știa tot ce se petrecea în spital. Încerca doar să-i inducă o stare de nervozitate. Mai avea doar patru zile, își spuse ea. Numai patru zile și era liberă. Pînă atunci trebuia să-l suporte.

– Nu, domnule. Nu l-a operat Walmer. Nu mai scoase nici un alt cuvînt, adoptînd tactica lui Max.

– Edmonds, atunci?

– Nu, domnule.

– Atunci cine?

– Eu.

O privi tăios.

– Deși erai în afara programului?

– Da, domnule.

– Să nu faci pe grozava cu mine, îi spuse el.

Max se aștepta ca Ellie să-i spună că agentul Goodman o rugase să-l opereze, dar ea nu făcu

asta. Nu-i oferi lui Westfield nici o scuză. Pur și simplu îl privea în ochi și aștepta.

– Ajută-mă să înțeleg, începu el sarcastic. De ce nu i-ai anunțat pe Walmer sau Edmonds? Nici de data aceasta nu-i dădu răgazul să răspundă. Îi puse imediat o altă întrebare: crezi că ești un chirurg mai bun decît ei?

Ea nici nu ezită.

– Da, domnule. Absolut.

Max putea să jure că răspunsul îi plăcuse lui Westfield, dar nu putea să arate asta.

– Ești arogantă.

Ellie era cît pe ce să-i răspundă „Mulțumesc!”, dar se abținu.

– Da, domnule, sînt.

Era adevărat. Cînd venea vorba de meseria ei era arogantă, asemenea celorlalți chirurghi din spital. Era o cerință absolut necesară, în opinia ei. Cînd chirurgul ține bisturiul în mîină și deschide un pacient, trebuie să dovedească măiestrie și să fie extrem de încrezător. Ellie credea cu tărie că nu existau chirurghi tîmizi. Iar dacă existau, cu siguranță n-ar fi vrut să fie pacienta vreunuia.

Din nefericire, nici încrederea în sine și nici aroganța nu se regăseau în viața personală. Cînd fusese acasă ultima oară, sora ei Ava îi spusese că părea deprimant de nesigură. Ava se mărita acum cu fostul ei logodnic, așa că Ellie nu era prea înclinată să creadă tot ce-i spunea ea. Sora geamănă a Avel, Annie, locuia la San Diego și nu făcuse nici o remarcă la adresa lui Ellie. Avea să fie sigur de partea Avei, dar nu la fel de radicală. Ellie

nu era de acord. Nu era deprimant de nesigură. Doar moderat de nesigură.

Ellie își dădu seama că gândurile îi zburau aiurea. Nu era acum momentul să se gândească la problemele personale. Avea destul timp la dispoziție când ajungea acasă. *Concentrează-te*, își spuse. Westfield stătea de vorbă cu Max, învățându-l probabil cum să-și facă meseria. Inspiră adânc, încercînd să-și oxigeneze creierul obosit.

Westfiel se întoarse spre ea, arătînd cu degetul:

– Tu. Pleacă. Acum. Tonul îi era răstit.

Ellie îl urmări cu privirea cum străbătea coridorul. Deschise larg ușile și-i strigă peste umăr:

– Și semnează contractul!

Ușile automate se închiseră în urma lui. Ellie oftă și spuse, cu un slab accent sudist:

– Nu-i așa că e un scump? Îl adorăm cu toții, pur și simplu.

Max rîse:

– De cînd primești ordine de la el?

– Dintotdeauna.

– De ce-ți spune *Prod*?

Ea ridică din umeri.

– Așa-i place.

Începu să meargă pe culoar, avîndu-l pe Max alături.

– Ce înseamnă? o întrebă el.

Cum ea nu-i răspunse imediat, se întoarse să o privească. Era îmbujorată. Se simțea stînjenită, iar asta îi stîrni și mai tare interesul. Nu mai insistă.

– De ce l-ai numit dinozaur? Cînd te-am întrebat cine e...

Ea zîmbi.

– Nu ți se pare că seamănă? De obicei ți spun T-Rex. Mi se pare mai personal. Cînd e furios și răcnește, ceea ce se întîmplă în nouăzeci la sută din timp, îmi amintește de un animal uriaș, preistoric.

Ea mergea cu pași repezi.

– Mai încet, Ellie. Unde mergem?

– Sus, să-mi iau cheile.

– Trebuie să stăm jos undeva și...

– Știu.

Continua să meargă.

• – Chiar alergi tot timpul?

– Cam așa ceva. Își încetini ritmul pînă ce ajunse să meargă normal... ceea ce ei i se părea normal, în orice caz. Max nu avea probleme în a ține pasul cu ea, observă Ellie.

Îl privi. Emană atât testosteron, încît îi crea o stare de agitație. Nu o înfricoșa, însă. Cînd zîmbea, în ochi îi apărea o luminiță care o făcea să se înfioare.

Haide, Sullivan, controlează-te, își spuse. Se purta ca o adolescentă ahtiată după sex. Era adevărat că trecuse ceva timp de cînd fusese cu un bărbat – un timp cam lung – dar chiar și așa reacția ei față de Max era foarte bizară. Nu mai era calmă și rațională. Trebuia să existe o explicație logică. Oricum nu trebuia să-și facă griji. După ce-i răspundea la întrebări nu avea să-l mai revadă vreodată.

Max realizează că Ellie îl privea.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Nimic important.

– Da?

– Nu cred că o să-ți fiu de prea mare ajutor cu descrierea.

– Trebuie oricum să-ți luăm o declarație.

– Să-ți luăm? Cine, adică?

– Sînt în echipă cu agentul Ben MacBride.

Lucrăm împreună la caz.

– Bine. El unde este?

– La locul faptei, îi răspunse. *Unde ar trebui să fiu și eu*, își spuse în gînd.

– Ce-ar fi să începi să-mi pui întrebări chiar acum, din mers?

– Nu merge așa. Trebuie să te înregistrez.

– Înseamnă că trebuie să găsim un loc liniștit, nu-i așa?

– Așa este.

Au trecut de lifturi și au continuat pe scări.

– Îmi strîng imediat lucrurile și putem pleca. Am mai multe șanse dacă ești și tu cu mine.

– Cum vine asta?

Ea zîmbi.

– Ești înarmat.

Max ținu pasul cu ea toate cele trei etaje pe care le urcă în fugă.

– Ai ceva împotriva lifturilor? Vreo fobie?

– E singurul exercițiu fizic pe care-l fac.

– Mi se pare mie sau alergai prin parc cînd s-au auzit împușcăturile?

– De unde ți-ai dat seama?

– Sînt agent FBI. Sînt antrenat să observ asemenea lucruri.

– Hai, lasă! Ai crezut că veneam din curtea liceului, de la meci.

El rîse.

– Așa este, recunosc. Unul dintre colegi mi-a spus că te-a văzut alergînd.

Nu se supăra cînd era ironizat. Îi plăceau bărbații care aveau această calitate... Serios! Ce se întîmpla cu ea? Trebuia să scape de el cît mai curînd posibil.

– Nu mi-ai răspuns. Ai o fobie, sau te grăbești pur și simplu?

– Urc numai pe scări, alerg prin parc și nu-mi place să fiu înghesuită într-o cutie metalică.

El zîmbi cu subînțeles.

– Ai recunoscut. Ai o fobie.

Probabil, își spusese ea. Dar nu avea de gînd să recunoască. Urca cu liftul doar atunci cînd era nevoită să-și însoțească pacienții. Nu-i plăcea, dar o făcea.

– Unde-ți sînt lucrurile? Pe acoperiș? o întrebă el.

– Chiar aici. Ellie intră pe holul etajului al patrulea și deschise ușa unei încăperi întunecate, ticsită cu vestiare. Aprinse lumina și se îndreptă spre al treilea dulap din stînga. Dacă ar fi fost singură, ar fi încuiat ușa și s-ar fi schimbat în blugi și tricou. Cum nu era singură, trebuia să rămînă în halat. Nu-i plăcea să-l poarte în afara spitalului, dar acum nu avea de ales. Își scoase rucsacul, înghesui în el cîteva haine și își luă cheile de pe raftul de sus. Era gata de plecare.

Îi urmă pe scări, apreciind faptul că el nu insistase pe problema ei cu lifturile. Când îi sună mobilul se opri să răspundă. Ellie se opri și ea să-l aștepte.

Era partenerul lui Max, Ben MacBride. Avea nevoie de ajutorul lui, pentru că unii martori nu doreau să coopereze.

– Ajung în cinci minute.

– Așteptă, spuse Ben. Agentul Hughes vrea să vorbească cu tine.

În timp ce aștepta ca Ben să i-l dea la telefon pe Hughes, Max se întoarse cu fața spre Ellie. Ea era pe o treaptă mai sus decât el, așa că privirile li se întâlneau. Li era imposibil să nu se holbeze la ea. Femeia era de o frumusețe care îi tăia răsufierea. Ochii îi erau de un albastru foarte intens. Nasul îi era acoperit de pistrii, care lui i se păreau încântători, iar gura... La naibai! Trebuia să-și ia ochii de la ea! Deja avea tot felul de fantezii legate de buzele ei pline. Dădea sigur de necaz dacă își lăsa ochii să rătăcească ceva mai jos.

Nu-l mai așteptă pe Hughes să vină la telefon. Închise și continuă să coboare scările.

– Unde vrei să-o facem? îl întrebă ea.

Max zîmbi. Cum suna întrebarea, ținând cont pe unde-i rătăceau lui gândurile!

– Du-te acasă.

– Sigur?

– Da. Du-te acasă și venim noi la tine.

– Perfect. Scap și eu de halat. Să-ți dau adresa...

– O am.

– Numărul de mobil?

– Îl am.

– Dar cum...

– Ești martor. Mi-am descărcat toate informațiile de pe telefon în timp ce te așteptam.

– M-ai căutat pe *Google*?

– Nu. N-a fost nevoie.

Ellie se întrebă ce ar fi aflat dacă l-ar fi căutat pe el pe *Google*. La rubrica „*Ocupație*” scria „*agent FBI*” și erau înșirați toți criminalii pe care îi prinsese și toți cei pe care îi împușcase? Nu, bineînțeles că nu. Nu scria nici dacă avea vreo relație sau dacă era căsătorit. Abia atunci observă că nu avea verighetă. Ceva îi spunea că ar fi purtat-o dacă era căsătorit.

De ce făcea oare asemenea presupuneri? Doar nu era clarvăzătoare. Adevărul era că nu știa nimic despre el, cu excepția faptului că purta insignă și că avea un zîmbet minunat. Nu știa prea multe despre FBI, dar presupunea că cei din afară nu primeau prea multe informații. Avea să-l caute totuși pe *Google*, de curiozitate.

Era clar, trebuia să se ocupe de viața personală. Atunci n-ar mai reacționa așa în prezența unui bărbat pe care abia îl cunoscuse..

Ajunseră în aripa sudică a spitalului. Vechiul ei SUV era parcat în zona rezervată medicilor, lângă spital. Max îi deschise ușa și-i făcu loc să iasă. Trecînd pe lângă el a simțit un iz slab de aftershave. Pentru un bărbat care nu se mai bărbierise de ceva vreme mirosea tare bine.

Știa a ce mirosea ea. A dezinfectant. El îi ținuse loc de parfum în ultimii ani. Se putea și mai rău, își

spuse. Reziidenții la patologie miroseau a formaldehidă chiar și atunci cînd se aflau în afara spitalului. Mirosul le pătrundea în pori.

Max o conduse pînă la mașină. Era un gest de gentleman, dar inutil. Era încă lumină și peste tot mișunau polițiști. Criminaliștii erau încă la fața locului, căutînd noi dovezi. Era în siguranță.

– Vii singură aici și în miez de noapte? o întrebă Max uitîndu-se în jur.

– Da. De ce?

– Sînt doar șase stîlpi de iluminat iar parcare este imensă, cu multe ascunzișuri. Nu e bine.

– În majoritatea cazurilor îl rog pe unul din paznici să mă însoțească.

– Ce se întîmplă însă cînd ești chemată la spital în toiul nopții?

Parchez mașina și o iau la fugă, cu spray-ul paralizant în mîină, se gîndi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

– Încerc să parchez cît mai aproape de intrare și sînt vigilentă.

– Vigilentă, deci.

Nu-și dădea seama dacă doar o necăjea, sau chiar rîdea de ea.

Max îi deschise portiera.

– Ne vedem mai tîrziu. Peste cîteva ore, cel mai probabil. Să nu pleci nicăieri. Rămii acasă.

– Bineînțeles.

Abia cînd a ieșit din parcare s-a uitat în oglinda retrovizoare. Nu era fardată, părul li stătea ca naiba, halatul îi era cu două mărimi prea mare. Minunat. Nu era de mirare că Max o condusesese

pînă la mașină. Probabil că o compătinea. În condiții normale nici nu i-ar fi aruncat vreo privire.

Ce mai conta? După un scurt interogatoriu el avea să devină istorie. Și ea la fel, după ziua de marți.

CAPITOLUL 3

Cei doi Landry scăpaseră din nou, dar Max știa că era doar o chestiune de timp pînă să-i părăsească norocul. Doctorița Ellie Sullivan era un potențial martor la schimbul de focuri. Era de datoria lui să afle cît mai multe detalii înainte să o treacă pe lista de martori care urma să-i fie prezentată procurorului federal.

Încerca să fie obiectiv dar îi era imposibil. Cu cît afla mai multe despre ea, cu atît era mai tentat să nu spună nimănui că asistase la împușcături. Era ridicol, mai ales că o văzuseră atîția colegi de-ai lui acordîndu-i primul ajutor lui Sean Goodman și știau cu toții că ea îl operase. Sigur știau deja că ea îl văzuse pe Calvin Landry împușcîndu-l pe agent.

În timp ce o aștepta, Max strînsese în grabă cîteva informații despre ea. Îi aflase numărul de telefon, adresa din St. Louis și pe cea din Winston Falls, Carolina de Sud, locul de muncă exact și programul de lucru. Săpînd mai adînc a dat și de altceva de natură să-l neliniștească: documente

emise de tribunal legate de cinci incidente distincte în care erau implicați adolescenta Ellie și un tânăr pe nume Evan Patterson.

Primul document data din vremea în care Ellie avea doar unsprezece ani. Conform dosarului, Evan, care avea pe atunci șaptesprezece ani, se îndrăgostise de ea după ce fuseseră amândoi într-o tabără. Obsesia a luat amploare. A agresat-o fizic iar familia ei a depus plîngere. Pentru că era minor și nu avea antecedente, a fost tratat cu indulgență.

A doua oară Patterson a fost mai agresiv. A încercat să o urce cu forța în mașina lui. În declarația pe care a dat-o la poliție a scris că nu-și putea lua gîndul de la ea, că erau suflete pereche și că voise să o convingă că erau sortiți să fie împreună. Fusesse eliberat condiționat și trimis la terapie.

În cluda hotărîrii judecătorești, Patterson nu a lăsat-o în pace și a continuat să o terorizeze. Furia provocată de faptul că era respins a crescut cu o intensitate alarmantă. A fost din nou evaluat psihologic și spitalizat timp de treizeci de zile, dar a reușit să scape de proces pentru că și-a recunoscut vina.

A cincea oară nu a mai scăpat. A fost acuzat de tentativă de omor.

Ellie se întorcea de la școală. Era însoțită de trei colege care au încercat să-i sară în ajutor, dar Patterson a fost mai puternic. A înșfăcat-o pe Ellie și a aruncat-o în mașina lui. A fost găsită de autorități două ore mai târziu, bătută crunt și abandonată într-un șanț la patru kilometri de oraș.

Cînd a ajuns la *Urgențe* pierduse deja mult sînge și nu i s-au mai dat prea multe șanse de supraviețuire. A fost transferată la *Traumatologie* iar doctorii s-au luptat o noapte întreagă să o salveze. Și-a petrecut cea de-a douăsprezecea aniversare în spital.

– Dumnezeu! șopti Max în timp ce citea ultimul raport. Nemernicull

Era la birou, față în față cu partenerul lui, Ben MacBride, care tocmai închisese telefonul.

– Ce citești acolo? îl întreabă Ben văzînd că Max închidea laptopul.

– Trecutul lui Ellie Sullivan.

– Trebuie să fie de rău, zise Ben. După figura pe care o făceai în timp ce citeai, păreai gata să omori pe cineva.

Max dădu din cap.

– E de rău?

– Da.

– Îmi dai și mie să citesc?

– Nu e nevoie.

Ben își împinse scaunul mai departe de birou.

– Hughes așteaptă raportul în seara asta?

– De cînd lucrezi ca agent, Ben?

Partenerul lui izbucni în rîs.

– De suficientă vreme ca să știu că am pus o întrebare prostească. Pot însă să sper.

– Ce anume?

– Că vom termina repede.

– Te grăbești să te întorci la hotel?

Ben căuta ceva în sertar.

– Nu. Dar trebuie să mînc ceva. Mor de foame.

– Ce cauți?

– Bomboane, gumă de mestecat, orice. Închise sertarul. Poate că ar fi mai bine să amânăm pe mâine întâlnirea cu Sullivan.

Max se ridică în picioare.

– Nu. Trebuie să vorbim cu ea în seara asta, cât mai are totul proaspăt în minte.

– Pun pariu că nu va uita mult timp de-acum încolo cele întâmplate azi.

– Nu contează. Trebuie să o facem azi, insistă el îndreptându-se spre ușă.

Ben îl urmă.

– Bine. Uite cum facem: vorbim repede cu ea, mîncăm ceva, apoi ne întoarcem și terminăm raportul. E bine așa?

– E bine.

– Va merge repede, da? Nu e una din tipele acelea arogante și enervante, nu-i așa? Știi la ce mă refer. La doctorițele acelea mai în vîrstă, pline de aere de superioritate care țin să te impresioneze cu cunoștințele lor și nici nu așteaptă să le întrebăm ceva. Urăsc genul acesta de femei. Tot așa e și ea?

Max își aminti că Ben nu o cunoscuse încă pe Ellie. El se afla în cealaltă parte a parcului cînd au început împușcăturile, iar Max nu simțise nevoia să-i dea detalii despre ea. Se anunța o întâlnire interesantă.

– E genul acela? La naiba, este! Dacă terminăm pînă mâine dimineață, mare minune.

Max nu-i răspunse, ci zîmbi doar, în timp ce-i întindea lui Ben cheile mașinii.

CAPITOLUL 4

Apartamentul lui Ellie se afla la vest de Cranston și Glenwood. Era la doar opt kilometri de spital, așa că nu făcea mult timp pe drum. Apartamentul era la etajul doi al unui bloc de cărămidă roșie așezat între alte două blocuri similare, pe o stradă liniștită, mărginită de copaci. Construit în anii '40, păstra farmecul unei era apuse, când orice apartament, oricât de mic, avea tavane înalte și stucaturi. Era spațios, dar priveliștea nu era prea grozavă. Fereastra livingului dădea spre tomberoanele din spate.

Nu era nimic luxos în el, dar era casa ei și se simțea bine în ea. Toți chiriașii aveau câte o cheie de la ușa din față, iar ușile apartamentelor aveau închizători cu opritor și vizoare. Proprietarul avea cheile tuturor apartamentelor, ceea ce însemna că putea intra când voia. Tatăl ei îi mai montase o închizătoare ale cărei chei le avea doar ea.

Dacă i s-ar fi cerut să-și descrie apartamentul, Ellie ar fi folosit un singur cuvânt: *sigur*. De fapt, două: *minimalist* și *sigur*. Aproape totul era crem, o

culoare complet neinteresantă. Pereții, canapeaua supradimensionată pe care o achiziționase cu patruzeci de dolari de la o casnică răsfățată din Chesterfield, care se plictisise de ea la numai șase luni după ce o cumpăraseră, fotoliul la care tot ea renunțase, perdelele, draperiile. Toate erau crem. Singura pată de culoare era un balansoar pe care i-l dăruise o prietenă. Acesta era bej.

Avea totuși parchet din lemn masiv, unul dintre motivele pentru care alesese acel apartament. Parchetul era uzat și avea urgentă nevoie de recondiționare, dar lui Ellie îi plăcea așa. I se părea că avea o patină interesantă. Și era mai ușor de întreținut decât un covor.

Încercase să de un strop de personalitate locului. Cumpăraseră câteva perne viu colorate de la reducerile din miez de noapte de la *Macy's*. Dădeau o notă veselă, cel puțin așa credea ea. I-ar fi plăcut să poată atârna pe pereți câteva picturi contemporane, dar nu și le putea permite. Cumpărăturile le făcea de la *Goodwill*, nu de la *Neiman Marcus*.

Biroul pe care îl cumpăraseră de la *Goodwill* o costase doar cincisprezece dolari. Unul dintre picioare era mult mai scurt decât celelalte, dar cărămida pe care o găsisese într-o zi, când ducea gunoiul, fusese de dimensiunea potrivită. Cu doi dolari cumpăraseră o tavă roșie din lemn lăcuit, ciobită numai în două locuri, iar cu șapte dolari o măsuță de cafea foarte obosită. Cheltuise în total mai puțin de o sută de dolari ca să-și mobilize

livingul și o sumă dublă ca să curețe canapeaua și fotoliul.

Nu avea sufragerie, ceea ce într-un fel era mai bine, de vreme ce nu avea mobilă de sufragerie. O arcadă amplă separa livingul de dormitor. Ellie se riscase și cumpăraseră un pat minunat queen-size din lemn de cireș și o saltea nouă. Patul ocupa cea mai mare parte din dormitor și se vedea chiar de la intrare. Pentru că era primul lucru pe care îl vedeai când intrai în apartament, Ellie s-a hotărât să-și epuizeze bugetul pe o cuvertură frumoasă din lână și cearceafuri de firmă. Le-a cumpărat tot de la reduceri, așa că banii i-au ajuns și pentru patru perne. I s-a părut amuzant: erau ultimele de pe raft și erau tot crem. Chiar și așa, patul arăta grozav și ea se strecura cu plăcere printre cearceafurile moi din bumbac.

Baia era surprinzător de mare, în schimb bucătăria era atât de îngustă, încât înăuntru încăpea un singur adult. Ca să deschidă cuptorul, Ellie trebuia să se tragă într-o parte. Electrocasnicele erau însă noi și spațiul era suficient pentru cât de mult gătea ea.

Max îi spusese să rămână acasă și exact asta și avea de gând să facă, după o oprire scurtă la Whole Foods, la cumpărături. Îi era poftă de pui prăjit cu legume. Îi era foarte foame. Nici nu era de mirare: nu mai mîncase nimic de la micul dejun, compus dintr-un baton de cereale și un suc de portocale.

Intră în casă avînd în brațe trei pungi mari cu alimente. Le goli pe bufetul din bucătărie și întinse

mîna după un măr. Mușcă din el în timp ce își verifica mesajele. Erau doar două, nimic important. Ellie n-ar fi vrut să mai cheltuiască și pe abonamentul de telefonie fixă, dar tatăl ei insistase. Nu avea încredere în telefoanele mobile. Dacă nu avea semnal și era în pericol? Cum putea să ceară ajutor? Ellie îi făcuse pe plac, ca să stea liniștit.

Se uită la ceas, își făcu un duș, își uscă părul și se îmbracă cu o pereche de blugi decolorați și un tricou roz. Își dădu chiar și cu puțin parfum și cu gloss pe buze înainte de a pregăti masa. Cel doi agenți au ajuns exact cînd termina de mîncat.

În timp ce se îndrepta spre ușă se prelucra singură: *nu mai ești adolescentă*, își spuse. De data asta își va păstra calmul. Fără bătăi nebunești ale inimii, doar un simplu *Ce mai faci?* Trebuia să se comporte normal.

Dar și cele mai bune planuri...

Deschișe ușa și *bum!* Inima începu să-i bată cu putere. Constată cu uimire că nu-și putea controla răspunsul fizic, la vederea lui.

Din expresia lui nu-și putea da seama ce gîndea, dar era sigură că nu avea aceeași reacție nebunească. Și de ce ar fi avut-o? Dacă nu ar fi asistat la schimbul de focuri, el nu i-ar fi dat deloc atenție.

- Miroase bine, spuse Max și trecu pe lîngă ea.
- Am făcut pui prăjit.
- Da, și asta.

Ben îi auzise comentariul și își dădu ochii peste cap în timp ce îl urma înăuntru.

Cînd Max se întoarse, îl văzu pe Ben holbîndu-se la Ellie, uluit. Îi aruncă o privire acuzatoare, clătînd din cap. Acesta îi răspunse cu un zîmbet satisfăcut. Poate că ar fi trebuit să-i spună cîte ceva despre ea, dar expresia partenerului lui era neprețuită. Ellie arăta uimitor cu părul lăsat să-i cadă pe spate. Blugii comozi și tricoul îi puneau în valoare silueta, dînd la iveală rotunjimi pe care halatul i le ascundea. Femeia era de-a dreptul perfectă.

Se uită în jur prin apartament și îi plăcu. Era mobilat simplu, dar cald, datorită petelor de culoare. Zîmbi la vederea cărămizii proptite sub piciorul biroului. Într-un colț erau stivuite cîteva cutii, iar pe birou și pe un scaun erau stivuite coli de hîrtie.

Ellie închise ușa în urma lor și blocă ambele încuietori, din obișnuință. Îi întinse mîna lui MacBride, care se prezentă. Nu era la fel de înalt și de bine făcut ca Max, dar avea o constituție athletică și un zîmbet plăcut, care o făcea să se simtă în largul ei.

Ben clătîna din cap.

– Ce este?

– Puteai să-mi spui...

– Ce anume? întrebă el cu pretinsă inocență.

Ben se hotărî să fie direct:

– Că e al naibii de frumoasă. Se întoarse spre Ellie și adăugă: îmi amintești de soția mea. Și ea e frumoasă. Cel puțin așa *cred*, că e frumoasă.

Ellie îl privi întrebătoare:

– Nu știi sigur?

– În fiecare seară, cînd vin acasă, ea e în baie și vomită. Dar sînt sigur că e frumoasă.

Ea rîse.

– E însărcinată.

– Da. Doamne, ce bine miroase aici!

– Pui prăjit, repetă ea. A mai rămas destul și e încă fierbinte. Dacă vreți...

Nu se obosi să termine fraza. Max și Ben erau deja în bucătărie. Max căuta farfuriile, iar Ben gusta din pui. Cît au devorat ei puiul, Ellie a strîns puțin prin living. Biroul era acoperit de hîrtii, pe balansoar erau alte hîrtii care trebuiau sortate. Le luă pe cele de pe scaun și le așeză deasupra celor de pe birou. Stăteau oarecum precar, dar nu aveau să pătească nimic, dacă nu se apropia nimeni de ele.

Cei doi și-au pus farfuriile în chiuvetă și i s-au alăturat. Livingul părea și mai mic acum, cu ei acolo. Ellie se așeză pe canapea. Ben se îndreptă spre balansoar și îl întoarse cu fața spre ea.

– Mulțumesc, Ellie. Mîncarea a fost grozavă. Nu mi-am dat seama că-mi era atît de foame.

– Mă bucur că ți-a plăcut, îi răspunse ea.

Max se învîrtea prin cameră de parcă ar fi inspectat-o. Părea încordat, diferit de bărbatul relaxat pe care îl cunoscuse ceva mai devreme.

– Ai nevoie de ceva, agent Daniels? îl întrebă ea.

– Max. îi aminti el. Nu. Am observat însă că nu ai nimic agățat pe pereți.

– Nu am.

– De ce?

– Ce mi-a plăcut era prea scump iar postere nu vreau să pun. Am avut destule în camera mea, cînd eram la liceu.

– Ești săracă, deci, spuse Ben.

– Da, rîse ea.

– Credeam că doctorii cîștigă o grămadă de bani, comentă Max.

– Unii doctori. Ca și majoritatea colegilor, m-am împrumutat destul de mult ca să pot urma facultatea.

– Nu te plătesc la spital? spuse repezit Max.

– Ba da.

– Nu prea mult.

– Nu prea.

El dădea ocol camerei, ca un animal în cușcă. Ellie avea sentimentul că îl enervase ceva, iar acum încerca să se controleze.

– Nici măcar fotografii? Știu că ai familie. Nu vă înțelegeți bine? o întrebă Max încruntat.

– Cu unii mă înțeleg, cu alții nu. Și da, am fotografii. Sînt împachetate.

– De ce?

– Marți e ultima mea zi la spitalul *St. Vincent*.

Interogatoriul a continuat. La final, Ellie se simțea ca un suspect și nu ca un martor. Iritată, îi răspundea tot mai laconic.

– La cutiile din colț, de lîngă fereastră nu ai mai umblat demult. E praf de un deget deasupra. De ce?

– Nu sînt prea gospodină.

– Nu le-ai despachetat niciodată? Întrebarea suna acuzator.

– Nu, niciodată.

- De ce?
- Îmi place să fiu pregătită.
- Pentru ce?
- Să pot pleca în orice moment, ripostă ea.
- Unde?

Ea ridică din umeri:

- Nu știu.

El se postase în fața ei, dîndu-i un sentiment de nervozitate. Cum își imaginase că el putea fi relaxat? Începea să creadă că o putea aduce în stare să mărturisească orice, doar s-o lase în pace.

Ben urmărea schimbul de replici, uimit de agresivitatea lui Max. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi întrebat ce naiba se întîmplase cu el. Se purta îngrozitor cu ea.

- Trebuie să te fi gîndit încotro s-o apuci, o provocă Max.

- Nu, răspunse ea sec. Mai ai nevoie și de alte informații personale?

Îi simți indignarea și își dădu brusc seama că o hărțuia cu atîtea întrebări. Spuse:

- Nu mă prea pricep să fac conversație.
- Asta am făcut? Conversație?
- Zău așa! exclamă Ben.

Max îi sesiză încruntarea și flăcările din priviri. Cînd o cunoscuse nu-i dăduse prea mare atenție. Bineînțeles că observase că era frumoasă, o femeie sexy pe care ar fi dorit-o în patul lui. Nimic neobișnuit. Apoi văzuse cum se purtase cu Sean Goodman. Calmă, conferindu-i siguranță în timp ce îi acorda primul ajutor. Poate că făcea parte din meseria ei, dar blîndețea părea autentică. Cînd a

ajuns la spital și l-a operat pe Sean, Max a fost și mai impresionat. Nu o mai dorea doar, o și admira. Iar când se aflau pe scară și a văzut că ea avea și simțul umorului și-a dat seama că o plăcea cu adevărat... și o dorea. Din nou, nimic neobișnuit.

Totul i se înfățișase însă într-o nouă lumină atunci când îi cercetase trecutul. O dorea în continuare – asta nu se schimbase – dar simțise o dorință copleșitoare de a o proteja. În dosar apăreau doar câteva din încercările prin care trecuse. Voia să o ajute cât putea de mult. Trecuse prin multe. Nu mai avea nevoie de alte necazuri. Iar dacă depunea mărturie...

Max nu-i răspunse lui Ellie la întrebare. O surprinse așezându-se lângă ea, pe canapea. Stătea aproape lipit de ea. Ellie nu mai știa ce să creadă. Ce făcea? S-ar fi putut așeza pe fotoliu, însă alesese canapeaua. Ce însemna asta? Ellie nu știa cum să reacționeze. Să se mute de acolo? N-ar fi vrut, dar trebuia oare? În timp ce ea continua să se frământa, Max scoase din buzunar un reportofon. Aha! Acum înțelegea. Trebuia să stea lângă ea ca să o poată înregistra.

– Ești gata, Ben? Putem începe?

– Sigur, îi răspunse acesta. Eu am mai puțină experiență, îi explică el lui Ellie. Cu unsprezece luni mai puțin decât el. Întoarse balansoarul și lovi din greșeală biroul, stîrnind o avalanșă de hirtii.

Ellie se grăbi să le strîngă.

– Sint multe, știu, dar nu am avut vreme să le sortez. Probabil că majoritatea ar trebui aruncate.

– Mă descurc, Elle. Așează-te la loc. Făcu un teanc din câteva hîrtii și îl așeză lîngă perete. Pot sta pe jos, nu-i așa?

– Bineînțeles, îi zîmbi ea.

Max strînsese și el un teanc. Așeză deasupra lor o carte grea de anatomie, ca să nu mai cadă.

– Astea ce sînt? Ben arăta spre câteva foi de hîrtie prinse cu o capsă.

– Da, ce sînt? o întrebă și Max.

– Un ordin de interdicție.

– Da? Max se apropie de birou și-i luă lui Ben hîrțile din mîină. Așa cum se așteptase, era un ordin de interdicție pe numele lui Evan Patterson. Le răsfoi rapid și i le dădu înapoi lui Ben.

Elle rămase tăcută în timp ce Ben le studia.

– Cine este Evan Patterson?

– Hîrțile astea sînt foarte vechi, spuse ea.

– Bine, bine, dar cine e?

Elle își dădea seama că nu va putea schimba subiectul. Ben era de la FBI, ceea ce însemna că știa cum să-i facă pe oameni să-i răspundă la întrebări. Ar fi vrut însă să fie lăsată în pace. Îi era greu să vorbească despre Evan Patterson sau să se gîndească la el. Voia ca acest coșmar să rămînă în trecut.

Elle se așeză mai bine pe canapea și luă o pernă în brațe.

– Am urmat liceul *Sacred Heart* timp de doi ani. Era și el acolo.

– Cine a plecat de acolo? Tu sau el? o întrebă Ben, curios.

– Eu. S-a întîmplat demult...

Ben se uită la Max, convins că și el îi observase reticența.

– Unde te-ai dus apoi? o întreabă Ben, crezând că se transferase la un alt liceu sau că învățase acasă, ca să fie la adăpost de Patterson.

Ellie ezită puțin înainte de a răspunde.

– La facultate.

Ben lăasă balansoarul pe spate.

– Ești deșteaptă, deci.

Ellie zîmbi.

– Și săracă.

– Dar ești foarte deșteaptă, nu? o întreabă din nou Ben.

– Un copil minune. Șeful chirurgilor îi spune *Prod.* E prescurtarea de la *prodigy*, nu-i așa?

Ea părea stînjănită.

– Încă o întrebare, doar. Unde este acum Evan Patterson?

– Nu știu. Dacă s-ar fi întors în Winston Falls, unde locuiește familia mea, tata m-ar fi anunțat. Ridică perna și o strînse la piept.

Max își dădea seama că nu-i făcea plăcere să discute despre Patterson. Era evident.

– Aflu eu unde este acum, spuse el.

Ellie îl întreabă, încruntîndu-se:

– De ce? De ce ai face asta?

Pentru că știu ce ți-a făcut, se gîndi el.

– Ai fi mai liniștită dacă ai ști, nu-i așa?

– Da, bineînțeles, dar...

– Dar ce?

– Tata are cîțiva prieteni în FBI. Nici unul nu a putut să-i dea de urmă. Ce te face să crezi că tu vei reuși? Te consideri mai bun decît ei?

Își dădea oare seama că repeta întrebarea pe care i-o pusese șeful ei?

El hotărî să răspundă la fel:

– Absolut. Sînt mai bun.

Brusc, Ellie înțelese.

– Ești la fel de arogant ca și mine.

– Da, cînd e vorba de meseria mea. Continua să o privească în ochii minunați, cînd o întrebă: vrei să-l găsești sau nu?

– Da, te rog, dar... Ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgîndi. Mulțumesc.

– Stați așa! spuse Ben. Să înțeleg și eu. Patterson a plecat din orașul tău natal, sau s-a întîmplat altceva?

Ea oftă. Tocmai crezuse că discuția se încheiase.

– Da, s-a întîmplat ceva și a fost închis un timp la *Institutul Stockton*.

– Ce este *Institutul Stockton*?

Max îi răspunse:

– Un spital pentru criminalii cu tulburări mentale. Patterson a atacat-o și aproape că a omorît-o. Citește rapoartele. Vei găsi răspuns la multe întrebări.

Ellie se încruntă:

– Știai de existența lui Patterson înainte ca Ben să vadă ordinul de interdicție, nu-i așa? Înainte ca Max să-i răspundă continuă: bineînțeles că știai.

Dumnezeule, de cît timp ne cunoaștem? De patru, cinci ore?

- De ceva mai mult.
- Cum ai aflat totul atît de repede?
- Din dosarul tău.

Ellie își duse mîna la gît.

– **Îl poate citi oricine?**
 – **Nu, nu chiar oricine. Se încruntă la rîndul lui cînd o întrebă: cum adică a stat un timp la *Stockton*?**

– **Asta nu scria în dosar? îl întrebă ea.**

– **Nu. Spune-mi tu.**

– **Familia Patterson este foarte bogată, așa că au reușit să îl transfere la un spital privat. Și știi ce? După scurt timp i s-a dat voie să-și petreacă weekend-urile acasă.**

– **După ce a încercat să te omoare? întrebă Ben.**

Doamne, o luau de la capăt! Inspiră adînc:

– **Patterson m-a abandonat, crezînd că m-a omorît.**

– **Da? întrebă Ben pe un ton mai blînd.**

– **A fugit, iar poliția nu l-a găsit imediat. Așa că tata a apelat la doi agenți FBI care au hotărît că era mai bine să mă ascund o vreme.**

Max continuă povestea:

– **Ticălosul o teroriza de mai bine de un an. A și răpit-o de cîteva ori dar Ellie a reușit să scape. Nu avea de gînd să se oprească pînă nu o omora.**

Ellie continuă:

– **Cînd am ieșit din spital tata m-a adus aici. Un prieten i-a făcut cunoștință cu familia Wheatley.**

M-au luat la ei. Sînt amîndoi profesori, niște oameni foarte drăguți. Nu aveau copii. M-au primit cu brațele deschise. Pentru prima oară de cînd discutau acest subiect, ea zîmbi. Nu prea știau cum să se poarte cu mine.

Făcu o pauză, dar nici Ben nici Max nu au îndemnat-o să continue.

– Au avut grijă de mine. Am locuit la ei în timpul facultății și o parte din rezidențiat.

– Iar acum îți termini rezidențiatul, concluzionă Ben.

– L-am terminat deja. Acum termin specializarea în traumatologie. Am terminat cu Patterson?

Ben dădu din cap.

– Aproape. Mai am o singură întrebare. Cînd a fost eliberat Patterson?

– În ultimii zece ani a fost cînd închis, cînd liber. Cu vreo șase luni în urmă tata a aflat că a fost eliberat și s-a evaporat. Avocații ar fi trebuit să fie informați, la fel și prietenii tatălui meu, dar nimeni nu a știut nimic. Tata a aflat din întîmplare. Bătu din palme. Gata. Subiectul este încheiat. Ați venit să mă interogați în legătură cu împușcăturile. Doar n-ați uitat?

Max îi făcu semn lui Ben, care își trase scaunul aproape de măsuta de cafea.

– Să începem. Pornește reportofonul, Max.

Ben rosti data, ora, locul și numele persoanelor care participau, după care o întrebă:

– Doctore Sullivan, ai asistat la împușcarea agentului Sean Goodman?

– Da.

– Spune-ne ce s-a întîmplat, din clipa în care ai părăsit spitalul. Am înțeles că ieșiseși să alergi. Așa este? Ar fi bine să începi de-aici.

Acum că nu mai discutau despre Patterson, Ellie putea în sfîrșit să respire normal, fără să mai simtă că o gheară îi strîngea pieptul. Încercă să fie cît mai explicită, povesti ce văzuse, după care i s-au pus o mulțime de întrebări. Îl descrise cu ușurință pe bărbatul care îl împușcase pe Goodman. Nu i-a fost însă la fel de ușor să o descrie pe femeie. A precizat însă cu tărie că nu credea să-i poată identifica, dacă i se cerea.

– El s-a uitat spre mine, dar avea ochelari de soare. Am văzut cum îi aluneca transpirația pe față. Ochelarii i-au alunecat la un moment dat pe nas și i-am văzut ochii, dar preț de numai o secundă. Cînd și-a îndreptat arma în direcția mea, m-am aruncat la pămînt.

– Descrie-l, îi ceru Ben.

– Avea cam un metru optzeci. Purta o haină închisă la culoare și pantaloni negri.

– Dar femeia?

– Era îmbrăcată complet în negru. Pantaloni negri, bluză neagră. Era mai mică de înălțime decît el. Cam un metru șaptezeci.

– Ce altceva ai mai observat la ea?

– Arăta ciudat. Avea o perucă brunetă care-i stătea strîmb. Iar ochii nu păreau reali.

– Cum adică?

– Erau... fosforescenți. Cu siguranță avea lentile de contact, adăugă repede, de teamă ca el să n-o

creadă nebună. Totul s-a petrecut foarte repede și nu s-au uitat mai deloc în direcția mea.

Ben îi mai puse cu calm o serie de întrebări. Părea foarte degajat, dar Ellie bănuia că voia doar să o facă să se simtă în largul ei. Știa din experiență că atunci când un polițist sau un agent federal erau răniți, colegii lui răscoleau tot orașul ca să prindă făptașul sau făptașii. Sean Goodman nu le era doar prieten, era agent. Să ia lucrurile foarte ușor? Nici pomeneală.

– Ce v-a spus Goodman? îi întrebă ea. Și el i-a văzut.

– Da, i-a văzut, încuviință Ben.

– Sean a văzut o femeie și un bărbat mergând repede pe stradă. Nu știm sigur dacă le-a văzut fețele înainte să fie împușcat. Așa cum ai spus și tu, erau deghizați, îi explică Max.

– Dacă ar fi fost mai aproape... începu Ben.

Ellie clătină din cap și îl opri:

– Dacă era mai aproape ar fi fost rănit mai grav, mai ales dacă îl nimerea în piept. Rănile astea sînt tare... păcătoase.

– De ce nu purta vestă? îl întrebă Ben pe Max. Știi?

– Trebuia să rămînă în mașină, iar dacă ieșea trebuia să-și pună imediat vesta. Faber și Stanley își scosese deja vestele. Au crezut că totul se terminase. Poate că și Sean a crezut același lucru.

– Da, este posibil.

– Dar copiii care au făcut semn ambulanței? Trebuie să-i fi văzut pe cei doi.

– Nu le-au văzut fețele. Max părea iritat.

– Parcul era plin. Poate că i-a văzut totuși cineva...

– Am verificat, răspunse el scurt și închise reportofonul.

Ellie se încruntă:

– Întotdeauna ești așa de morocănos?

Surprins de întrebarea ei, Max repetă:

– Morocănos?

– Așa e, azi e cam morocănos, interveni Ben.

– Morocănos, pe naiba!

Rîzînd, Ellie dădu perna de-o parte și se ridică.

– Eu merg să-mi iau o Cola dietetică. Voi vreți ceva?

– Vreau și eu o Cola, spuse Ben.

Ea se întoarse spre Max:

– N-ar fi trebuit să te fac morocănos. Ai avut o zi grea. Prietenul tău a fost împușcat iar planul vostru de a-i prinde pe cei doi a eșuat. Se îndreptă spre bucătărie și adăugă: e normal să fii morocănos.

– De obicei e tare voios, rîse Ben. Telefonul mobil îi vibră și se opri să citească mesajul. Ellie, pot să-ți pun o întrebare de natură medicală?

Ea se ivi în pragul ușii.

– Bineînțeles. Ce vrei să știi?

– Ce înseamnă cînd o femeie însărcinată are simptomele unei indigestii?

Ea crezu la început că glumea, dar mai apoi îi văzu expresia îngrijorată.

– Înseamnă că are indigestie.

El nu era prea convins. Îi citi simptomele soției lui cu voce tare, îi spuse că era însărcinată în patru luni și că mai pierduse o sarcină, tot la patru luni.

Ellie își luă mobilul.

– Cum o cheamă?

– Addison.

– Dă-mi numărul ei.

Se sprijini de tocul ușii și începu să scrie un mesaj cu o viteză uimitoare.

Ben era impresionat.

– Ești foarte rapidă.

– Fac asta de ceva vreme, îi zîmbi ea.

Ellie îi dădu cîteva sfaturi și termină mesajul spunîndu-i că putea să o întrebe orice, cînd mai avea nevoie.

– Mulțumesc, îi spuse Ben. Își face o mie de griji.

Ellie îi dădu și lui numărul ei de telefon.

– Poți să-mi trimiți și tu mesaje dacă te neli-
niștește ceva.

Ellie se întoarse cu cutiile de Cola. Îi întinse una lui Ben și se așeză pe scaunul de lîngă Max.

– Sean va avea probleme pentru că nu a purtat
vesta?

Max îi răspunse:

– Are deja probleme. A fost împușcat.

Nu voise să spună asta, dar nu insistă.

Max pormi din nou reportofonul.

– Mai dorești să-l pui vreo întrebare lui Ellie?

– Nu. Cred că am terminat. Rămîi prin zonă,
nu-i așa? Sau pleci în Europa?

– Ai uitat partea cu „sînt săracă”?

El rîse.

– Ai dreptate. Deci nu pleci în Europa.

– Plec la Winston Falls săptămîna viitoare, la o nuntă. Pînă atunci rămîn în oraș. Mă puteți suna oricînd pe mobil.

Max închise din nou reportofonul, în timp ce Ben o întreba:

– Unde e Winston Falls?

– În Carolina de Sud.

– Familia ei locuiește acolo. Acolo s-a născut, îl informă Max.

– Cît de des te duci acasă?

– Nu foarte des.

– După nuntă mai pleci pe undeva?

– Nu. Mă întorc aici... pentru un timp.

– Cred că am terminat, spuse Max și încercă să se ridice.

Ellie îi puse o mîină pe genunchi, oprindu-l.

– Acum e rîndul meu să pun întrebări.

– Nu e asta procedura, zise el.

Ea îl ignoră:

– De ce erați în parc?

Îi răspunse Ben:

– FBI-ul este de mult timp pe urmele lor. Ultima oară nu i-am putut aduce în fața tribunalului. Cînd am auzit de tranzacție le-am întins o cursă.

– Despre ce era vorba? Despre droguri?

– Arme, spuse el. Arme foarte sofisticate.

Înainte ca ea să-i mai pună vreo întrebare, telefonul începu să sune. Ben se uită cine îl suna și spuse:

– Trebuie să răspund.

Dispăru în bucătărie, să poată vorbi în liniște. Ellie se întoarse spre Max. Abia atunci își dădu

seama că mîna ei se afla încă pe genunchiul lui. O trase repede.

- Ce a vrut să zică? De ce nu au fost judecați?
- Martorii nu au putut să depună mărturie.
- Nu au putut sau nu au vrut?
- Nu au putut.

Ea nu-l forță să-i explice. Continuă:

- Ce n-a mers bine acolo, în parc?
- O mulțime de lucruri.

Era singura explicație pe care avea să o primească, își dădu ea seama după cîteva secunde de așteptare. Îi puse o altă întrebare:

- Ben spunea că îi urmăriți de ceva vreme. Știți deci cine sînt?

- Da.
- Și?

El nu-i răspunse imediat, așa că ea îl înghionti cu piciorul. Surprins, Max zîmbi:

- Îți dai seama că tocmai ai lovit un agent federal?

- Doar l-am îmbrîncit puțin. Acum mă pregătesc să-l lovesc.

- Sînt Calvin și Erika Landry.
- Vezi? A fost greu?

El rîse. Ellie era bucuroasă că tensiunea dispăruse de pe chipul lui, chiar și pentru cîteva secunde.

- N-am auzit în viața mea de ei, spuse ea.
- Nici nu credeam. De obicei nu fac afaceri aici. Îi urmărim de ceva vreme. Știam că vor fi în parc și am sperat să-i prindem asupra faptului. Din nefericire au scăpat înainte ca cineva să-i poată

identifica. De aceea sînt martorii oculari atît de importanți. La cazul acesta au lucrat prea mulți agenți, de prea mult timp.

– Cu tine cum rămîne?

– Cu mine?

– Locuiești în St. Louis? Sînt curioasă să aflu mai multe despre caz, adăugă ea în grabă, ca să nu o considere prea bătăcioasă.

Max se ridică și puse reportofonul în buzunar.

– De șase ani locuiesc în Honolulu.

Nu-și dădea seama de ce era atît de șocată. Dar era. Abia îl cunoscuse și era total nepotrivit pentru ea. Cu toate astea, însă, el avea ceva... Adevărul era că nu se mai simțise niciodată atît de atrasă de un bărbat. Nici măcar de fostul ei logodnic.

Totul era foarte confuz. Nu-și dorea să aibă o relație cu acest bărbat, dar i-ar fi surîs această posibilitate? Nu mai înțelegea nimic.

Creierul ei era extrem de obosit și de aceea reacția fizică era atît de intensă, își spuse ea. Asta trebuia să fie. Endorfinele ei o luaseră razna. Unul din motive era lipsa de somn. Altul era faptul că nu avea deloc viață socială.

Mai exista și o altă teorie: era nebună. Complet nebună.

Ben terminase convorbirea și își bea Cola, sprijinit de tocul ușii. Se îndreptă cînd Max spuse:

– Plecăm.

– Ellie va figura pe lista martorilor? îl întrebă el.

Max clătină din cap.

– Lista o întocmește Hughes. Iar dacă numele ei ajunge acolo, știi ce se va întîmpla.

– Am putea împiedica asta.

– Din Honolulu? Imposibil.

Ce să împiedice? se întreba Ellie. Așteptă ca Ben sau Max să îi explice, dar nici unul din ei nu o făcu.

– Îți spun eu că Hughes va...

Max îl întrerupse:

– Am spus nu.

Se apropie de ușă și o deschise. Ben lăsa cutia pe bufetul din bucătărie și se îndreptă spre ușă pe care Max o ținea larg deschisă.

– Îmi pare rău că nu v-am putut fi de mai mare ajutor, le spuse Ellie puțin uimită de plecarea lor grăbită.

– E în regulă. Max dădu să închidă ușă dar se opri. Nu spuse nimic câteva secunde, de parcă și-ar fi cîntărit gîndurile, apoi o întrebă: e vreun restaurant bun pe-aici, pe-aproape?

– Dacă îți place mîncarea italienească, du-te la *Trellis*. Ținuta nu e obligatorie. Clienții vin și în șort, dar și la costum.

– Bine. Vin să te iau mîine seară la șapte.

Ea închise ușă în urma lui și abia după aceea reacționă:

– Stai puțin... Cum?

CAPITOLUL 5

S-a dovedit a fi extrem de ușor să afle cine era femeia care alerga prin parc.

Împușcături lângă spital și agenți FBI mișunînd peste tot, asta da știre! Toate posturile locale și-au început buletinul de știri cu un reportaj despre agentul rănit și despre urmărirea făptașilor. Spitalul încă mai vuia după incident. personalul, voluntarii, chiar și pacienții discutau numai despre asta. Unii chiar înfloreau povestea.

Willis Cogburn știa cum funcționează bîrfa și a folosit-o în avantajul lui. Îmbrăcat în uniforma unui curier a intrat în spital cu un ghiveci pentru Sean Goodman. Era după-amiaza tîrziu cînd a făcut livrarea iar holurile erau goale, cu excepția cîtorva voluntari care se ofereau să-i ajute pe cei care aveau nevoie.

Un domn în vîrstă, grizonant, pe al cărui ecuson era scris „Roland” a căutat numărul salonului și l-a scris pe o hîrtie pe care a atașat-o de funda mare, roșie a ghiveciului. L-a așezat apoi în căruciorul cu

aranjamente florale care urmau să fie duse în saloane.

Willis nu mai avea nevoie să întrebe numărul salonului în care era internat Sean Goodman. Așa că l-a provocat la o discuție pe voluntar.

– Cum se simte agentul FBI? Sper să supraviețuiască, spuse Willis.

– Se simte foarte bine, răspunse Roland. Un brancardier tocmai mi-a spus că l-au mutat de la *Terapie Intensivă* într-un salon obișnuit. Ar putea fi externat poimîine.

– Asta e bine, spuse Willis. Adăugă, clătînd din cap: a fost mare agitație pe-aici, nu-i așa? Erai de serviciu cînd s-a întîmplat?

– Eram, sigur că eram, dar n-am văzut nimic din ce s-a întîmplat. Nici măcar împușcăturile nu le-am auzit. Slavă Domnului!

– Dar ce s-a întîmplat de fapt?

Roland i-a povestit ce auzise și el de la alții. Cînd a terminat, un alt voluntar pe nume Bill a mai adăugat cîte ceva:

– Eu am auzit că o femeie și un bărbat fugeau de agenții federali. La un moment dat bărbatul s-a întors și l-a împușcat pe cel care se afla cel mai aproape de ei.

Roland își trase un scaun mai aproape:

– Asta am auzit și eu.

– l-au prins pe cei doi? întrebă Willis deși știa deja răspunsul.

– Nu, zise Bill.

– Îi vor prinde, interveni Roland. Și vor fi închiși pentru multă vreme. Nu scapi ușor când împuști un agent FBI.

– Știți cumva de ce erau urmăriți? îi întrebă Willis sprijinindu-se de teigheaua de la recepție, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume.

– Vînd arme sau droguri, nu știu exact, îi răspunse imediat Bill.

– Eu nu am auzit asta, clătină Roland din cap. Una din secretarele de la *Internări* m-a spus că a aflat de la un gardian că vindeau informații secrete.

Ca să nu-i lase să se lanseze într-o polemică, Willis a deturnat discuția într-o altă direcție:

– FBI-ul le cunoaște identitatea?

– Polițiștii și agenții guvernamentali au împînzit spitalul, căutînd informații și martori, zise Roland.

– Miles de la *Radiologie* mi-a spus că agentul a fost suficient de aproape ca să-i poată identifica la nevoie.

– E grozav, zise Willis. Dar știți ce am auzit eu?

– Ce? îl întrebă Roland.

– Că mai era o fată în parc, care se pare că ar fi asistat la întîmplare. Cineva spunea că e o elevă de la liceul din apropiere.

Roland pufni superior:

– Care elevă? A fost doctorița Sullivan. Ție ți se pare că aduce cu o elevă de liceu, Bill?

– Bineînțeles că nu. Mai degrabă a studentă.

– Ce specialitate are? întrebă Willis.

– Este chirurg, îi răspunse Bill. Ea l-a operat pe agent. Din fericire pentru el, se afla în preajmă cînd a fost împușcat.

– Mare noroc, într-adevăr. Mai sînt și alți martori?

– Sînt sigur că cei de la FBI îi vor găsi, dacă au fost suficient de aproape. Oricum, interoghează pe toată lumea.

– Așa este. Și pe mine m-au oprit după-amiază, cînd veneam, și mi-au pus întrebări.

După cîteva minute Willis Cogburn se întoarse la mașină. Parcaseră mult în spate ca să nu vadă nimeni că nu venise cu mașina unei florării. Cum a intrat în mașină a format un număr de telefon.

Nu și-a pierdut vremea cu politețuri:

– Goodman va fi externat cel tîrziu poimîine. E în salonul 412. Trebuie urmărit, să nu-l externeze mai devreme. Nu uita, George. Nu acționăm pînă nu ne dă Cal semnalul. Trebuie doar să fim pregătiți.

– Ai aflat cine e fata?

– Da.

– Atunci să ne apucăm de lucru. Cu cît mai devreme cu atît mai bine, zic eu.

– Nu hotărîm noi. Știi instrucțiunile. Eu mă ocup de ea exact atunci cînd tu ai grijă de Goodman. Cal nu vrea să ne abatem de la plan. Vrea să se întîmple simultan.

– Cal nici nu știe sigur dacă Goodman sau fata îi pot identifica, spuse George.

– E prevăzător, răspunse Willis. Nu vrea să riște. Și ne dă o groază de bani.

– Așa este, zise George. Dar nu vedem restul de bani pînă nu ne facem treaba. Cum am spus, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– De câte ori vrei să-ți spun? Așteptăm semnalul. Willis ridicase tonul. Ai fost în armată, pentru numele lui Dumnezeu! Fii disciplinat! Ar trebui să fii obișnuit să primești ordine. Nu trebuie să-l supărăm pe Cal. Te-am luat să mă ajuți pentru că ești fratele meu, dar e gîtul meu în joc. Nu te pripzi. Dacă îți faci bine treaba, te vor mai căuta și altădată și de fiecare dată vei cîștiga frumos. Așa, ca mine. Ai răbdare.

Din nefericire George nu era prea răbdător din fire.

CAPITOLUL 6

Nu era cea mai neobișnuită invitație din câte primise Ellie. De fapt nici nu intra în topul primelor zece. Totuși i se părea ciudat. Întrebarea se menținea: îi dăduse Max întâlnire sau nu? Reluă conversația în minte de câteva ori și hotărî: nu, nu o invitase. O anunțase.

Poate că nici nu era o întâlnire în adevăratul înțeles al cuvîntului. Probabil venea și Ben. Cei doi se aflau în oraș pentru scurt timp și aveau nevoie de cineva care să cunoască orașul, care să le recomande un restaurant bun. Da, asta trebuia să fie... sau poate nu?

De câte ori își amintea, o bufnea rîsul. Max îi lăsase cartea de vizită pe mîsuța de cafea. Putea să-l sune oricînd și să contramandeze, dar nu a făcut-o. Și-a petrecut în schimb toată după-amiaza răscolind prin garderoba jalnică, încercînd o rochie după alta. S-a hotărît în final la o rochie alb-negru strînsă pe talie care îi ajungea pînă la mijlocul genunchiului. Și la balerinii negri cumpărați cu un

an în urmă. Avea de ales între ei, șlapi sau pantofi de sport. Pantofii cu toc pe care îi purtase cu o lună în urmă la banchetul spitalului ieșeau din discuție. O duruseră picioarele o săptămână.

Și-ar fi pus bijuterii, dar nu avea. Avea doar o inimioară din argint pe care i-o făcuse cadou bunica ei când împlinise optsprezece ani, dar i se rupsesse lăncișorul și nu avusese timp să-l ducă la reparat.

Și-a periat părul și l-a lăsat liber pe spate, s-a fardat, s-a parfumat – era gata de plecare.

A fost gata fix la ora șapte iar el a fost punctual. A părut surprins când a văzut-o, de parcă s-ar fi așteptat la altcineva.

– Ești frumoasă, i-a spus.

Și el arăta foarte bine. Se tunsese și se bărbierise. Statura lui masivă o intimida încă. Purta pantaloni negri, o cămașă bleu cu mânecile suflecate și desfăcută la gât. Și pistolul... nelipsitul pistol de la centură.

A închis ușa în urma lor și a așteptat-o să încuie. Ea și-a pus cheile în geantă și a pornit-o în jos pe scări.

– Vine și Ben? l-a întrebat.

El zîmbi:

– Ești obișnuită să ieși cu doi bărbați odată?

Ea se întoarse spre el.

– E o întâlnire, deci?

El se apropie de mașina închiriată, un SUV nou-nouț.

– Într-un fel.

Schimbă subiectul înainte ca ea să-i ceară explicații.

– Rezervarea este pentru șapte și jumătate, dar am fost ocupat și nu mi-am descărcat ruta de pe Internet. Știi tu drumul? Sau vom lua GPS-ul?

– Știu drumul. Cum adică „un fel de întâlnire”?

– Hai să nu mai vorbim nimic despre serviciu pînă după masă, ce zici?

Despre serviciu? Deci nu era o întâlnire. Atunci ce voia de la ea? Iar dacă era vorba de serviciu, de ce nu era și Ben de față?

Trebuia să afle, se hotărî ea.

– Ce face partenerul tău?

– Lucrează, îi răspunse el. Să știi că ai făcut treabă bună cu soția lui, cu Addison. Își face o mie de griji.

– Da, știu, zîmbi ea. Am primit trei mesaje de la ea.

– Nu-i rău. Trei în douăzeci și patru de ore?

– Nu. Trei în ultima oră. E o drăguță. Puțin cam nevrotică în privința copilului, dar e de înțeles.

– Ai plăcea-o dacă ai cunoaște-o.

– O plac deja. Am stat de vorbă o oră la telefon, ceva mai devreme.

Se așezase picior peste picior și își dădu seama că el observase. Ajunseseră la un semn de „cedează trecerea”, dar el nu părea prea grăbit să demareze.

– Cînd termini să-mi studiezi picioarele, fă-o la stînga.

El nu era deloc stînjedit.

– Ai picioare frumoase. Mi-e foame. Mai avem mult?

– Sîntem aproape, îi răspunse, întorcîndu-se spre el. Avea un profil frumos. Totul la el emana putere și o făcea să se simtă în siguranță. De fapt, orice om cu pistol și insignă ar fi avut același efect asupra ei. Și totuși Ellie simțea că era mai mult de atît. Era nerăbdătoare să afle ce ascundeau ochii lui pătrunzători.

– Cum e în Honolulu?

– Frumos. Vremea e bună mereu, dar orașul este foarte aglomerat. Vino să te convingi.

– Nu știu să fac surfing, glumi ea.

– Nu trebuie neapărat.

– Dar tu?

– Dacă fac surfing? Nu.

– Pare distractiv. Mi-ar place să vizitez cîndva Honolulu. Mă atrage clima, mai ales în Ianuarie, cînd aici e zăpadă. Parcă spuneai că locuiești acolo de șase ani.

– Așa este.

– Unde-ai copilărit? Cu siguranță nu în Hawaii.

– De ce nu? o întrebă privind-o.

– Pentru că ești prea... Ar fi vrut să spună tîfnos, dar se răzgîndi. Prea aspru, încheie ea fraza. Restaurantul este chiar după colț. Parcarea este în spate.

O mașină tocmai ieșea, iar Max îi luă repede locul. Îi deschise portiera, așteptînd ca ea să-i explice, dar ea îi zîmbi și păși pe aleea care ducea la restaurant. El nu se putu abține să nu-i urmărească unduiriile șoldurilor.

O prinse din urmă.

– Aspru, deci?

– Poate că nu e termenul potrivit, dar ai ceva care...

– Da? Și dacă ți-aș spune că am crescut în Los Angeles?

– Nu prea cred.

El rîse.

– Ești o figură. Știi asta?

– De ce? Ai copilărit sau nu acolo?

– Nu, dar...

– Știam eu. Cei de acolo sînt mult mai bine îmbrăcați.

– Faci niște constatări...

Au intrat în restaurant. Max murmură:

– Urâsc aglomerația.

O luă de braț și se îndreptă spre o femeie elegantă care avea în față un caiet cu rezervări.

– Masa dumneavoastră va fi gata imediat, domnule Daniels, îi spuse ea zîbind. Dacă doriți, puteți aștepta la bar. Vă chem eu.

Max văzu că și barul era înțesat. La capătul barului era un scaun liber. Îi puse mîna pe spate, ca să o ghideze într-acolo, cînd un bărbat gras, cu o figură jovială, o strigă pe Ellie din celălalt capăt al încăperii. Își făcu loc printre mese, iar cînd ajunse lîngă ea o luă în brațe, sărutînd-o pe ambii obraji.

Tommy Greco, proprietarul restaurantului, era un fost boxer al cărui nas fusese spart de mai multe ori. Se zvonea că în ring ar fi fost nemilos, dar în afara lui era blînd și calm. Nu se enerva niciodată,

poate doar atunci cînd bucătarul puneă prea mult usturoi în faimoasele lui *spiedini* de pui.

Îi dădu drumul lui Ellie din îmbrățișare și spuse:

– Prietenul tău are pistol.

– Se asortează cu insigna, îi răspunse ea.

Făcu un pas înapoi și le făcu cunoștință celor doi.

– Am auzit de schimbul acela de focuri, îi spuse el lui Max. Se întoarse spre Ellie și adăugă: și am auzit că tu l-ai operat pe agentul care a fost împușcat.

– De unde-ai aflat că eu l-am operat, Tommy? îl întrebă ea. Știa că se dăduse la știri și în toate ziarele, dar numele chirurgului nu fusese pomenit.

– Puștoaico, știi foarte bine că sînt la curent cu tot ce se întîmplă în orașul acesta.

Îi conduse spre o masă mai retrasă.

– În seara asta mîncăți aici. E mai intim.

Deslăcu șervetul și l-l așeză lui Ellie în poală.

– Mă bucur că te-am cunoscut, agent Daniels. Să ai grijă de fata mea, auzi? Ți-a povestit cum ne-am cunoscut?

– Nu, răspunse Max.

– Pune-o să-ți povestească cum a fost cu jucătorul de golf care a venit să ia masa cu prietenii lui. S-a întîmplat imediat ce am deschis restaurantul.

Tommy observase deja alți cunoscuți și se îndrepta spre ei cu brațele deschise.

Rămași singuri, Ellie se pregătea să-l întrebe pe Max de ce o invitase în oraș. Apăru un chelner să-i întrebe dacă doreau ceva de băut, pentru început. Cînd acesta se îndepărtă, se întoarse spre Max.

Înainte ca ea să scoată vreo vorbă, el spuse:

– Butte.

– Poftim?

– Butte, Montana. Acolo m-am născut și am copilărit.

– Bineînțeles. Acum se leagă toate.

– Acum nu mai înțeleg eu nimic.

Cum îi putea explica? Nu era posibil, hotărî ea. Acum înțelegea totul. Era de o energie ieșită din comun, un rebel ușor sălbatic. Da, asta îi sugera: un animal sălbatic, neîmblînzit, asemenea peisajului din Montana.

Max o privea de parcă și-ar fi pierdut mințile. Elle realizează că trebuia să-și pună frîu imaginației.

– Sînt sigură că nu m-ai invitat doar ca să te îndrum spre un restaurant bun. Despre ce voiai să vorbim?

– Hai să mîncăm întîi. Ce-ți face cu ochiul?

– Aha, eviți subiectul. Înseamnă că e de rău.

Se pricepea la fel de bine ca și ea să schimbe subiectul.

– De ce-ți zice Tommy „puștoaico”?

– Mi-a făcut cunoștință cu cîțiva dintre prietenii tatălui lui, toți trecuți de optzeci de ani. Pentru ei eram o puștoaică. Tommy mi-a zis de cîteva ori „doctorița puștoaică” ceea ce, *à propos*, nu-mi place. I-am spus și a încetat. Așa că nici tu să nu încerci.

El rîse:

– N-o s-o fac. Nu te văd deloc ca pe o puștoaică. Cînd ne-am cunoscut abia dacă m-am uitat la tine. Nu ți-am văzut decît șortul și coada de cal.

Și picioarele, recunosc el în gând. Lungi, perfecte. Când te privesc acum, ultimul lucru pe care l-aș putea vedea ar fi o puștoaică, spuse el privind-o adânc în ochi.

Ellie simțea cum i se suia sîngele în obraji; Inima îi bătea iar cu repeziciune. Ridică repede meniul și se prefăcu că-l studiază. Când se uită la el, cîteva secunde mai tîrziu, văzu că el o privea încă, dar de data aceasta cu o expresie de concentrare.

– E timpul să-mi spui de ce am venit aici, zise ea lăsînd meniul înapoi pe masă.

– Ai dreptate. Se aplecă spre ea. Nu este un lucru pe care să-l fac de obicei...

Îi sesiză ezitarea. Deveni și mai curioasă.

– Hai, spune-mi, insistă ea.

– Rămîne între noi, da?

– Da, zise ea.

– Să nu-ți schimbi povestea, spuse el într-un sfîrșit.

– Care poveste?

– Declarația legată de schimbul de locuri, îi explică el. Să nu schimbi nimic din ea.

– De ce aș face asta? îl întrebă ea uimită.

– Pe parcursul investigației vei mai fi interogată de poliție sau de FBI și în special de agentul Hughes. S-ar putea să încerce să te forțeze să-ți aduci aminte detalii pe care nu le-ai pomenit în declarațiile precedente. Nu spune nimănui mai mult decît ne-ai spus nouă. Și anume că nu i-ai văzut pe cei doi suficient de bine ca să-i poți identifica.

Max devenise foarte serios. Ellie se întreba de ce îi spunea el toate astea. Își aminti conversația pe care o avuseseră în apartamentul ei.

– Nu mi-ai spus prea multe despre caz sau despre cei pe care îi urmărești. Se numesc Landry, nu-i așa?

– Da.

– Mi-ai mai spus și că încercați de mult timp să-i prindeți.

– Eu și Ben am început să lucrăm la caz când soții Landry s-au mutat în Honolulu și au început să facă afaceri acolo. I-am arestat și aveam probe suficiente. Aveam trei martori, dar cazul nu a ajuns la tribunal, așa cum ți-am spus deja.

– Nu mi-ai spus însă motivul.

– Doi dintre martori au dispărut. Îi mai căutăm și acum, dar fără succes.

– Și al treilea?

– A fost ucis în timpul unui jaf armat.

Ellie se simți cuprinsă de un fior.

Max o lăsă să digere informația, apoi continuă:

– Avem nevoie de martori care să depună mărturie împotriva lor, care să poată face legătura între ei și crimele comise. Iar când acești martori apar, noi trebuie să le garantăm siguranța. Este posibil să intri în programul de protecție al martorilor, dacă poți furniza suficiente informații.

– Oh, nu, așa ceva nu se va întâmpla.

– Știu că viața ta a fost dată peste cap de Evan Patterson. A trebuit să-ți părăsești familia și căminul, ani întregi. Dacă intri în programul de protecție al martorilor...

– Nu pot admite asta, Max. Mi-am petrecut jumătate din viață ascunzându-mă, șopti ea. Am ajuns la limită. În ultima vreme am devenit ca un bloc de gheață. Nu mă pot decide unde vreau să trăiesc iar ideea de a semna un contract mă sperie, chiar dacă e vorba de un singur an.

– Aștepti să vezi unde este Evan Patterson, nu-i așa?

Era timpul să recunoască adevărul, își spuse ea.

– Da. Îmi controlează viața chiar și acum. Urâsc asta. Iar acum tu îmi spui că ar trebui să mă ascund și de soții Landry. Ajunge! răbufni ea. Chiar îmi ajunge. V-am spus, ție și lui Ben, că nu îi pot identifica. Nu ar trebui să fiu în siguranță?

El dădu din cap.

– Poate. Fii însă atentă... și nu-ți schimba declarația.

– Așa voi face. Îl studie un minut, gândindu-se cât de protector era cu ea, după care îl întrebă: ai putea avea necazuri pentru că ai discutat cu mine despre cealaltă investigație și despre martori?

– Nu. N-am furnizat nici o informație confidențială. Ai fi putut la fel de bine să afli toate astea căutând pe Internet. Toate ziarele au scris despre caz.

– Crezi că cei doi martori mai sînt în viață?

– Nu știu, zise el clătînînd din cap. Poate s-au speriat cînd au aflat de jaful armat și au fugit.

Cine i-ar fi putut condamna? se gîndi ea. Inspiră adînc și îi spuse:

– Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.

– Promite-mi că vei fi atentă.

– Promit.

El privi meniul:

– Comandăm?

– Nu prea mi-e foame.

Max citi câteva rânduri din meniu, după care ridică privirea spre Ellie. Ea se uita în gol și răsucea absentă lingura de pe masă. Ar fi trebuit să se abțină și să aștepte pînă după masă ca să-i spună totul despre soții Landry. Ea intuisese însă ceva și îl forțase să-i dea veștile mai devreme decît plănuse. *Bravo, Daniels*, se dojeni singur. Era aici, lângă o femeie frumoasă și sexy și nu se gîndea decît la pericolul care o pîndea.

Hotărîndu-se să o bine dispună, o întrebă:

– Pot să te întreb ceva?

– Da.

– Pe o scară de la unu la zece, cum ți se pare că decurge întîlnirea?

.

CAPITOLUL 7

După ce ospătarul le-a luat comanda, Max l-a spus:

– Toți bărbații de-aici se holbează la tine.

Comentariul lui a surprins-o, așa că s-a uitat în jur.

– Exagerezi.

Nu exagera deloc. Ellie era răpitoare și chiar și el, așa cinic cum era, fusese fermecat. Iar după ce petrecuse un timp în compania ei își dăduse seama că nu era numai frumoasă.

Ellie spuse:

– Știi, când am ieșit din sala de operație și te-am văzut, mi s-a părut că erai extrem de relaxat. Aproape că te-am invidiat.

– Chiar eram relaxat.

Ea nu-l contrazise, dar ceva în privirea ei spunea că nu-l credea.

– Bine... Eram îngrijorat pentru Goodman, recunosc eu. Și furios.

– Din cauza împuşcăturilor. Era o constatare, nu o întrebare.

– Şi din cauza lor, dar mai ales pentru faptul că soţii Landry scăpaseră. Ar fi trebuit să-i prindem. Iar de data asta nu mai scăpau de proces, îşi spuse.

– Ce legătură are agentul Hughes cu ancheta? Ca să fie mai explicită, adăugă: te-am auzit pomenindu-i numele în apartamentul meu, când vorbeai cu Ben.

– Când a aflat de implicarea soţilor Landry, Hughes a venit din Omaha ca să preia conducerea anchetei. Îi urmăreşte de patru ani.

– Nu-l prea plăci, nu-i așa?

El ridică din umeri:

– Avem metode diferite.

Tommy se apropia de masa lor. Le umplu paharele şi-i ceru nişte gheaţă unui ospătar care trecea pe acolo.

– I-ai povestit lui Max de jucătorul de golf? o întrebă pe Ellie

– Nu.

– Hai, e o poveste drăguţă. Ellie e tare modestă, îi spuse el lui Max. Dacă nu-ţi spune ea cum s-au petrecut lucrurile, atunci îţi spun eu.

– Ce s-a întâmplat?

Şi Max şi Tommy se întoarseră spre ea. Nu mai avea scăpare, ştia.

– Îmi cam ies din fire când sînt provocată, începuse ea. Nu mă mîndresc cu asta.

– Ba atunci ți-ai păstrat calmul, zise Tommy. Nememicul cu care erai şi-a pierdut cumpătul. Tipul

âla avea un ego cît tot statul Nevada. I se adresă lui Max: ea a încercat doar să nu-l pună într-o postură proastă.

– Pînă la un punct, interveni ea.

– Uite ce s-a întîmplat, continuă Tommy. Au venit patru bărbați, toți în jur de cincizeci de ani. Stăteau la masă, de cealaltă parte a restaurantului față de Ellie și tipul acela. Cei patru era gălăgioși, dar nu din cale-afară. Se distrau și ei, fără să-mi deranjeze ceilalți clienți. Băuseră zdravăn înainte să vină aici. Cine i-ar fi putut condamna? Era o zi toridă, peste treizeci și trei de grade. Se întoarse spre Ellie: ai de gînd să mă ajuți?

Ea rîse:

– Comandaseră toți patru fripturi.

– Clasa întîi. Carne care ți se topește în gură, se laudă Tommy. Mîncărurile mele sînt cele mai bune.

– Din întîmplare m-am uitat la unul din ei chiar atunci cînd lua o îmbucătură. Și-a îndesat în gură o bucată destul de mare. Nu-mi venea să cred. Am continuat să mă uit la el, sperînd să-l văd mestecînd.

– Ceea ce nu a făcut, rînji Tommy.

– Înțeleg că nu i s-a topit carnea în gură, spuse Max.

– Nu. Ellie continuă: a înghițit-o toată și bineînțeles că s-a înecat. A încercat să se ridice de pe scaun dar a căzut la podea.

– Eu n-am văzut ce s-a întîmplat, zise Tommy. Eram ocupat în altă parte dar i-am auzit pe prietenii lui țipînd după ajutor și strigînd că avea un atac de cord. Am alergat într-acolo și l-am văzut întins pe

jos. Se întoarse din nou spre Ellie și îi spuse: hai, continuă tu. Spune-i ce s-a întâmplat în continuare. Entuziasmul lui Tommy era aproape comic.

– Partenerul meu din acea seară, doctorul Dwight Parish mi-a spus: mă ocup eu. A fugit spre tipul pe care mai târziu am aflat că îl chema Chuck.

– Tu ce-ai făcut? o întrebă Max pe Ellie.

– Am început numărătoarea chiar din secunda în care Chuck a încercat să înghită bucata de carne...

Max o întrerupse:

– Cum adică? Ce numărătoare?

– Am cronometrat cât timp a fost lipsit de oxigen, îi explică ea. Întotdeauna număr, ca să știu câte secunde au trecut.

– Tântălăul anunță cu glas tare că e medic, spuse Tommy, îngenunchează lângă Chuck și începe să îl apese pe piept. Și el era convins că suferise un atac de cord. Se purta de parcă ținea o prelegere. Le explica celorlalți ce făcea în timp ce-l tot apăsa pe piept.

– Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Max.

– Am încercat să-i explic lui Dwight că tipul se înecase, interveni Ellie.

– Așa este, a încercat, recunoscui Tommy. Eram chiar lângă ea. Tântălăul n-a ascultat-o deloc, nici atunci când i-a spus că l-a văzut înghițind o bucată mare de carne. Era prea ocupat să-și vrăjească publicul ca să-i dea atenție. Cu toate apăsările, carnea i nu s-a mișcat din gît, așa-l?

– Da, zise Ellie.

– Îi priveam îngrijorat. Nu e de bine să-ți moară un client în restaurant.

Max îl susținu:

– Cred și eu că nu este.

– Pe vremea aceea nu știam că puștoaica e medic. Tot încerca să-l convingă pe neisprăvit că nu era vorba de atac de cord...

– N-a sunat nimeni la 112?

– Ba da, normal. Spune-i tu ce s-a întâmplat mai apoi, îi ceru Tommy.

– Continuam să cronometrez. I-am cerut politicianului Dwight să se dea deoparte.

Max ridică o sprânceană. Ceva în tonul ei îi spunea că nu era întru totul adevărat.

– Politicos, deci?

– Mie așa mi s-a părut.

– Înainte să-ți continui povestea, spune-mi: ce fel de doctor este Dwight?

– De-abia își terminase rezidențiatul.

– Ce specialitate?

– Psihiatrie.

– Aha, zîmbi el.

– E o specialitate importantă și dificilă, spuse ea. Oricum, Dwight suferă de complexul Superman. Era hotărât să-l resusciteze. Dacă avea echipamentul la îndemână cred că ar fi încercat cu electroșocuri. Spun „ar fi încercat” pentru că nu l-aș fi lăsat eu.

– Dwight pare un mare dobitoc.

Tommy îl aprobă cu o mișcare a capului.

– Hal, continuă, îi spuse el captivat de poveste. Fără să o lase să vorbească, adăugă: nu erai deloc

îngrijorată? Dacă nu puteai extrage bucata de carne?

Ea păru uimită. Parcă nu înțelegea cum de el îi pune o întrebare atât de prostească.

– Mai aveam destul timp. Și un plan de rezervă. Aveam la îndemână cuțitul de friptură și alcool. Dacă era nevoie, îl deschideam. Doar nu era să-l las să moară. Tot ce ți-am povestit noi acum s-a petrecut în mai puțin de un minut, adăugă ea. Par să se fi întâmplat multe, dar totul a decurs foarte rapid. I-am explicat lui Dwight că omul se înecase dar el continua să susțină că știa mai bine, că erau simptomele unui atac de cord. Din nou li se adresa celorlalți și nu mie. Îmi era greu să mă fac auzită. Sînt chirurg la traumatologie, îi reaminti ea lui Max. Sîntem instruiți să preluăm controlul. Sîntem... agresivi atunci cînd este nevoie. Am încercat să-i explic lui Dwight, dar nu m-a ascultat. Așa că am făcut ce trebuia...

Tommy termină fraza:

– I-a dat un șut de l-a proiectat în celălalt capăt al restaurantului.

– Tommy m-a ajutat să-l ridic pe Chuck. Am dislocat bucata de carne și i-am scos-o din gît. Totul s-a terminat cu bine.

– Am vrut să arunc cu bucata de carne după el, dar Ellie nu m-a lăsat, mormăi Tommy. Se dădu deoparte ca să-i facă loc ospătarului care le adusese farfuriile cu mîncare. Mîncăți-vă liniștiți salatele. Eu merg să văd ce e cu felul doi.

După plecarea lui Tommy, Max o întrebă:

– Ai mai ieșit cu Dwight?

– Ți se pare că aș fi făcut-o? Clătină din cap. Pentru că îi băgasem lui Chuck degetele pe gît m-am dus la toaletă să mă spăl pe mîini. Cînd m-am întors la masă, Dwight plecase.

– Un gentleman.

Pe parcursul serii Max i-a pus o mulțime de întrebări despre munca ei. Era evident că o pasiona, că-i plăcea să ajute oamenii, după felul în care îi străluceau ochii cînd vorbea de ei.

– Trebuie să fie stresant în majoritatea timpului.

– Este, îi răspunse ea. Dar tu? Și munca ta este foarte stresantă.

– Cîteodată, recunosc eu. Zîmbi și adăugă: infractorii ușor de prins sînt puțini. Asta îmi aduce aminte de un caz de la începuturile carierei mele.

– Ce vrei să spui cu asta?

El lăsă furculița jos și se sprijini de spătar:

– Era vorba de un jaf la o bancă de cartier. Un singur făptaș. Nu cred să fi avut prea mare experiență. A intrat în bancă cu un fes îndesat pe ochi și cu pistolul în buzunar. Banca era plină de clienți. Era agitat, așa că s-a hotărît să aștepte pînă se mai elibera. N-a vrut să atragă atenția asupra lui, plimbîndu-se de colo-colo, așa că s-a așezat la o masă unde erau formulare.

Pe caseta camerei de supraveghere se vedea clar că a luat un pix și a început să scrie ceva pe un formular. Trebuie să fi fost tare zăpăcit, pentru că după ce s-a apropiat de teighea și a înșfăcat banii, nu s-a mai gîndit să ia cu el și formularul pe care îl completase.

– Ce scria?

– Era o cerere de angajare.

– Nu se poate! zise ea neîncrezătoare.

– Ba da. Scrisese tot: nume, adresă... L-am ridicat imediat de acasă.

– Nu-mi vine să cred că cineva poate să fie atât de prost.

El dădu aprobator din cap.

– Un prieten care este polițist în Honolulu mi-a povestit despre un tip care a vrut să jefulască un magazin. A luat banii din casa de marcat și i-a cerut vânzătorului o sticlă de whisky. Din obișnuință, acesta i-a cerut să se legitimeze...

– Iar el i-a dat actele, termină ea fraza.

– Așa s-a întâmplat.

– Mai spune-mi una, îl rugă ea rîzînd.

– Știu cu sutele, dar îți mai spun una și gata. E preferata mea. Despre un tip care a vrut să jefuiască o bancă. A luat cu el o pungă de hîrtie ca să o folosească drept mască. Planul lui ingenios era să și-o tragă pe cap și să intre în forță. A decupat două găuri, pentru ochi, dar nu a probat-o. Cînd și-a pus-o, găurile erau undeva pe frunte. Pe casetă se vede cum intră în bancă cu punga în cap, fluturînd pistolul și cerîndu-le funcționarilor banii. De fapt amenința un ghiveci de flori.

Lui Max îi plăcea rîsul ei și felul în care îi străluceau ochii cînd rîdea. Ospătarul a venit cu nota și a știut că era timpul să plece. Îi părea rău că seara se sfîrșea.

– Dacă Dwight te-a lăsat aici, cum ai ajuns acasă?

– Am vrut să iau un taxi, dar Mary, soția lui Tommy, m-a dus acasă. Nu e aici în seara asta, altfel Tommy ar fi adus-o la masa noastră să o cunoști. E foarte mîndru de ea. Sînt căsătoriți de aproape treizeci de ani.

– Sînt unici.

– Ești cinic.

– Sînt, cînd vine vorba de căsătorie. Am mulți prieteni a căror poveste cu „au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți” a durat trei ani.

– Părinții mei sînt căsătoriți de multă vreme și nu sînt o excepție.

El nu comentă în nici un fel.

– Mergem?

O surprinse cînd o luă de mîină la ieșirea din restaurant. Abia după ce au intrat în mașină și erau în drum spre apartamentul ei, Ellie a abordat din nou subiectul. Voia să afle ce se întîmplase de gîndea așa.

– Să înțeleg că părinții tăi au divorțat?

– Nu. Și ei sînt căsătoriți de mulți ani.

– Și nefericiți.

El rîse:

– Nu. Sînt chiar foarte fericiți.

– Așa deci...

– Ce anume?

– Cîte foste soții ai?

– Nici una. Nu am fost căsătorit, o asigură el.

– Relații pe termen lung?

– Ce înseamnă la tine „termen lung”?

– Mai mult de trei luni.

El se gîndi puțin.

– N-am avut. Îmi plac femeile, Ellie, dar cele cu care mă culc știu prea bine că nu e ceva de durată.

O altă femeie în fiecare noapte? Nu avea curaj să-l întrebe asta.

– Dar tu? o întrebă el. Te vezi cu cineva?

– Nu.

– Cum vine asta?

– N-am timp. *Și nici n-am simți dorința... pînă ai apărut tu*, adăugă ea în gînd.

– E o scuză, nu un motiv, îi spuse el. Nici ... ști tu... parteneri de sex ocazional?

Întrebarea lui a surprins-o.

– Nu m-a interesat, pînă acum cel puțin. Am prieteni care fac sex cu prietene de-ale mele. Îmi spun că te eliberează de stres. Dar mie mi se pare prea rece totul, aproape clinic.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Ea nu se simțea deloc în largul ei. Se gîndea la răspunsurile pe care i le dăduse. Fără sex, fără partener, fără vreo implicare... Doamne, probabil că o credea o femeie-eunucl *Și plictisitoare pe deasupra.*

Max a parcat în fața clădirii și a intrat împreună cu ea. A insistat să-i verifice apartamentul, să se asigure că era în siguranță, lucru pe care ea l-a apreciat. A durat doar cîteva secunde. A așteptat în prag cît el s-a uitat peste tot. O lumină blîndă dată de un lampadar lumina livingul.

– Vrei ceva de băut? îl întrebă cînd îl văzu apropiindu-se.

– Nu, mulțumesc.

Era la cîteva centimetri de ea. Ea înghiți în sec și spuse:

– Trebuie să-ți spun...

– Ce anume? Își proptise ambele mâini pe ușă, de-o parte și de alta a ei.

– Mi-a plăcut mai tare partea cu întâlnirea, decât cea cu discuția serioasă.

– Partea cu întâlnirea nu s-a încheiat încă.

Se aplecă și o sărută, Buzele lui erau atât de dulci! La început a sărutat-o cu blîndețe. Ea i-a răspuns la sărut. A oftat cînd limba lui a pătruns înăuntru, atingînd-o pe a ei. Atingerea lui o electriza.

Și a fost doar începutul.

A cuprins-o în brațe și a tras-o lîngă el. Gura lui punea stăpînire pe a ei, iar și iar.

– Cît ești de dulce! Vocea lui era răgușită. A sărutat-o pe gît și a simțit-o înfiorîndu-se.

Ea și-a pus mîinile în jurul gîtului lui și și-a trecut degetele prin păr. Se întrebese cum era sărutul lui, dar nici cea mai nebunească fantezie nu egala realitatea. O copleșea. Era un sentiment minunat. O sărută din nou, fierbinte și umed, făcînd-o să-și dorească și mai mult, mult mai mult. Cînd el o îndepărtă ușor, ea îl privi uimită.

– Vrei să rămîn?

Îl sărută pe gît.

– Cred că putem încerca sexul ocazional, îi șopti.

– Scumpo, dacă rămîn nu va fi deloc ocazional.

Îi ridică bărbia spre el. Trebuia să o privească în ochi și să o audă răspunzîndu-i, înainte să-i smulgă hainele de pe ea.

Telefonul lui a început să sune la o fracțiune de secundă după al ei.

Max a inspirat adânc apoi s-a tras de lîngă ea ca să poată răspunde. Ellie și-a scos telefonul din geantă. Avea un mesaj.

– Vin acum, spunea el. A terminat convorbirea și s-a uitat la Ellie care deschidea ușa.

– A avut loc un schimb de focuri la spital.

În același timp, ea spuse:

– Am fost chemată de urgență.

CAPITOLUL 8

Elle a vrut să meargă cu mașina ei la spital dar Max nu a fost de acord. Nu voia să o plardă din ochi pînă nu știa exact ce se întîmplase. Îl ignoră protestele, îi luă cheile din mîină, încuie ușa și o luă pe sus pînă la mașină.

- S-ar putea să stau toată noaptea în operație.
- Te aștept și te duc acasă.
- Ar putea dura ore întregi.
- Aștept.

Ea nu mai insistă. După cum își încleștase fălcile își dădea seama că avea de gînd să se încapățîneze. Îi arată o scurtătură, ca să ocolească autostrada, după care o sună pe Wendy, asistenta de la *Urgențe*, ca să știe la ce să se aștepte.

– Accident în lanț pe I-70, îi spuse Wendy. Răniții sînt pe cale să ajungă. Doctorul Westfield te vrea aici, acum.

– Sînt pe drum, zise Ellie. Am auzit și că ar fi fost un schimb de focuri.

– Așa este, chiar în pragul ușii de la *Urgențe*. Bandele au învățat să se orienteze. Se împușcă

acolo unde știu că pot primi ajutor imediat. Nu mai e mult și se vor împușca în sala de operație. Ca să evite intermediarii: medicul de pe ambulanță, brancardierul. Sîntem în plin război aici, Ellie.

– Ajung imediat.

Închise telefonul și se întoarse spre Max, căruia îi repetă ce aflase de la Wendy.

– Mă mir că nu s-a întîmplat mai demult. Cu toată paza, numărul armelor introduse în spital este șocant. Era doar o chestiune de timp pînă să se audă împușcături.

– Ar trebui întărit sistemul de securitate. Triplat, zise el. Doar așa îi poți ține în frîu.

Ea dădu din cap aprobator.

– Pe tine cine te-a sunat?

– Ben.

– Ce căuta la spital atît de tîrziu?

– Trecuse pe la Sean să vadă cum se simte și a auzit împușcăturile. Trebuie să aflăm ce s-a întîmplat, să ne asigurăm că Sean nu era adevărata țintă.

– Crezi că soții Landry ar fi în stare să trimită pe cineva să...

– Paza bună trece primejdia rea.

– Dacă nu mă găsești la *Chirurgie*, caută-mă în salonul lui Sean, îi spuse el.

Camera de gardă arăta asemenea platoului unui film de groază. Toate paturile erau ocupate. Doctorii și asistentele alergau de la un pat la altul, dîndu-le primul ajutor victimelor accidentului de pe autostradă. Printre ele se aflau și membrii unei bande, prinși cu cătușe de barele laterale ale patu-

rilor. Și ei își așteptau rîndul să fie îngrijiți. Lîngă ei se aflau polițiști.

Majoritatea victimelor accidentului erau sub influența calmantelor și nu scoteau un sunet, dar membrii bandei nu erau la fel de tăcuți. Unii țipau după calmante mai puternice, alții strigau obscenități și amenințări, cerînd să li se dea prioritate. Peste tot domnea haosul.

Ben îi aștepta la intrare.

– E ca la balamuc.

Și avea dreptate. Trebuiau să țipe ca să se poată auzi.

Ellie își dădu seama că avea încă în mîină mobilul și nu avea nici geantă, nici buzunare. Fără să stea pe gînduri i-l întinse lui Max. Avea deja cheile casei ei. Putea să-i țină și telefonul.

Max și Ben o urmau în timp ce își făcea loc printre târgi și paturi.

– Cum se simte Sean? întrebă imediat Max.

– E bine. L-ăm lăsat cu cineva.

– Ce-ai aflat legat de împușcături?

– Se pare că un polițist începător păzea ușa de la *Urgențe*. La un moment dat a intrat un tip, iar cînd s-a descheiat la haină i s-a văzut pistolul. Polițistul a scos arma și l-a somat să-i dea pistolul, dar acesta l-a ațintit spre el. N-a avut de ales și l-a împușcat. Direct în piept. Există destui martori care pot depune mărturie că a fost autoapărare. Medicii au încercat să-l resusciteze dar era prea tîrziu. Se pare că s-a declanșat un adevărat război între bandele rivale.

– Așa se întîmplă întotdeauna, zise Ellie.

– Un polițist mi-a spus că a fost o adevărată baie de sînge ceva mai devreme, într-un depozit părăsit. O ambuscadă, adăugă el. Doi morți, șase răniți. Inițial s-a crezut că tipul care l-a amenințat pe polițist venise să se răzbune. Am stat de vorbă cu cîțiva martori și mi se pare că nu corespunde profilului.

– Nu avea acte la el? întrebă Max.

– Nu. Dar cred că ar trebui să urmărim pista aceasta, îi răspunse Ben.

– De obicei se strîng atîția răniți abia după miezul nopții, remarcă Ellie împingînd o targă ca să poată trece.

Max observă că ea nici nu lua în seamă strigătele și așa-zisele complimente care i se adresau. Un tip ras în cap îi spuse ceva atît de obscen că lui Max îi venea să-l strîngă de gît. Ellie nu părea deloc afectată.

– Hei, Ellie, așteaptă! spuse Ben. Am trecut de lifturi.

– Urcăm pe scări, îi spuse Max.

– Bine, spuse el fără să înțeleagă de ce ar fi vrut cineva să urce în fugă trei etaje cînd liftul era chiar acolo și funcționa.

Max urcă înaintea lor și deschise ușa de la etajul patru. Ellie dădu scurt din cap în semn de rămas-bun și alergă spre vestiar să se schimbe. Un bărbat de șaptezeci de ani o aștepta pe masa de operație. Mașina lui fusese strivită între o altă și un camion, pe autostradă. Rinichiul îi fusese perforat. În următoarele ore avea să suporte o nefrectomie parțială.

L-a revăzut pe Max abia pe la unu noaptea. Se afla în salonul lui Sean, așa cum îi spusese. Stătea tolănit pe un scaun și urmărea un canal de știri. Sunetul era dat atât de încet încît ea nu-și dădu seama dacă auzea ceva. Ben era și el acolo. Dormea dus pe un scaun la intrarea în salonul lui Sean.

Ben se trezi cînd ea trecu pe lîngă el. Speriat, sări în picioare. Cînd își dădu seama cine ea, se dădu înapoi ca Ellie să poată ajunge la Sean.

Ellie se schimbase deja în hainele de stradă. Dacă tot era acolo, se hotărî să îi controleze incizia. Își puse o pereche de mănuși și îndepărtă ușor pijamaua de spital. Sean continua să doarmă. Cînd termină, îl văzu pe Max așteptînd-o în prag. Avea părul rătăcit și arăta al naibli de sexy.

Poate cineva să fie prea obosit pentru sex? Ellie cădea din picioare și totuși îl dorea. Bine că Max nu-i putea citi gîndurile.

În timp ce mergeau pe coridor el comentă:

– E trecut de miezul nopții. Cum se face că arăți atât de bine?

Se uitase în oglindă după ce se schimbase și știa că arăta ca naiba.

– Cred că ai nevoie de ochelari.

– Nu am, zîmbi el.

Au coborît scările fără grabă. Ellie era obișnuită să alerge peste tot, dar nu o deranja să încetinească ritmul. Se lupta cu dorința de a se sprijini de el.

– Acum ce urmează? îl întrebă ea.

– Te duc acasă, îi răspunse.

– Mă refer la cazul Landry.

– Mîine – azi, de fapt – după ce dormi puțin va trebui să vii la poliție să te uiți la niște fotografii. Agentul Hughes va fi acolo.

– Tu nu?

– Ben și cu mine mai avem cîteva hîrtoage de făcut, după care ne întoarcem în Honolulu.

Toate gîndurile ei: cum îi smulgea hainele, cum făceau sex nebun, se opriră brusc. Putea fi o noapte grozavă, știa, dar una singură. Sexul ca divertisment avea prețul lui... mai ales în cazul ei. Ea nu era într-atît de experimentată încît să facă sex cu un bărbat și să-l uite a doua zi dimineață. Max pleca pentru totdeauna și nu avea să-l revadă vreodată. Așa că era mai bine să-și spună la revedere și să plece fiecare pe drumul lui.

Hotărîrea fiind luată, se relaxă.

Lui Max îi sună telefonul. Era Ben.

– Credeam că ești în drum spre hotel, zise Max.

– Sînt la *Urgențe*, răspunse Ben. Avem o problemă. Un ofițer de poliție are nevoie de ajutor și m-am gîndit la tine. E vorba de un copil. Poți să treci pe aici?

– Da.

Ellie și Max au scurtat drumul prin camera de gardă, observînd cîtă liniște era acum. Holurile erau goale și nu au mai fost nevoiți să facă slalom printre paturi.

După colț îi aștepta Ben. Stătea în fața unei uși, cu brațele încrucișate pe piept, blocînd accesul. Un polițist mai tînăr, un bărbat între două vîrste și un asistent stăteau în fața lui. Se certau. Asistentul

ținea în mână niște chei și ar fi vrut ca Ben să se dea deoparte, să deschidă ușa. Ben nu se clintea.

– Dă-te din drum că deschid eu, cu un glonț, sugeră bărbatul mai în vîrstă. Scoase un pistol de calibru mic din buzunar. Dă-te din calea mea, altfel...

Ben a reacționat cu o viteză uimitoare. Înainte ca bărbatul să clipească măcar i-a confiscat arma și i-a întins-o polițistului.

Polițistul îl privea uimit.

– Cum de-ai putut intra înarmat în spital, Gorman? Și ce aveai de gînd să faci cu ea? Ești doar asistent social – și unul destul de prost. Ar trebui să-ți cauți o altă slujbă.

– Am permis de port-armă, răcni Gorman. Lucrez într-o zonă rău-famată. Trebuie să mă pot apăra. Dă-mi pistolul înapoi.

– Securitatea lasă de dorit aici, îi șopti polițistul lui Ben.

– Vreau să-ți văd permisul, îi ceru Ben.

– E în torpedou.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Max.

Ben îi făcu semn spre asistentul social și spuse:

– Lucrurile au scăpat de sub control.

– Da? Care e problema?

Ellie îl știa bine pe Gorman. Era rău și-i plăcea să-și dea importanță.

Gorman începu să-i explice ceva, dar Max ridică o mîna și-i făcu semn polițistului:

– Povestește-mi tu.

– Gorman a ieșit de la *Urgențe* tirînd după el un puști.

– Sînt asistent social. Am dreptul să... încep Gorman. Închise rapid gura văzînd expresia lui Max.

Max îl citi numele polițistului și spuse:

– Continuă, Lane.

– Băiatul țipa, iar Gorman continua să-l tîrască. Asistentul – dădu din cap în direcția tînărului cu cheile – îl ținea de cealaltă mîină. Pe băiat îl durea, se vedea clar.

– Foloseam forța pentru că era necesar, se apără Gorman.

– El mi-a zis să-l țin, se apără asistentul.

– În orice caz, spuse tare polițistul, ca să-i acopere și să-i oblige să tacă, puștiul a scăpat. A fugit într-un salon unde un medic examina un pacient și a pus mîina pe un bisturiu. După care s-a încuiat aici.

– Cîți ani are?

– Nouă sau zece.

– Dumnezeu! Și tu îl ameninți cu pistolul? îl întrebă Max pe asistentul social.

Gorman îngheță văzînd furia din ochii lui Max. Se dădu un pas înapoi, hotărît să nu cedeze.

– Băiatul va fi închis. Dacă mi se împotrivese nu...

Max se întoarse spre asistent și îi spuse:

– Deschide-mi ușa, dar să nu pleci nicăieri. Noi doi n-am terminat încă.

Mîinile asistentului tremurau. A încercat trei chei pînă să o nîmerească pe cea bună. S-a dat grăbit de-o parte.

– Lane, condu-i pe acești doi domni în sala de așteptare și așteptați-mă acolo, îi ordonă Max. Se întoarce spre Ellie: nu durează mult.

A intrat în încăpere și a închis încet ușa în urma lui.

Ellie s-a îndreptat spre biroul asistentelor să se intereseze de băiat. O cunoștea pe asistenta care era de gardă. Se numea Mary, era o femeie dulce, destul de în vârstă, într-o eternă cură de slăbire.

– Ce-mi poți spune despre...

– Băiatul terorizat de Gorman?

Ellie încuviință din cap. Mary se dădu mai aproape ca să nu fie auzită și de alții.

– Nu știu cine a sunat la Protecția Copilului. Băiatul și fratele lui au fost implicați într-un accident rutier. Fratele lui, care e mai mare, tocmai a ieșit din operație. Fractură, îi explică ea. Cel mic are câteva tăieturi, dar nimic grav. Ne-a spus că mătușa lor vine mâine dimineață să-i ia. Atît și nimic mai mult. După care a venit Gorman, ca o furtună. M-am gândit să chem paza, dar tocmai atunci a venit Lane, polițistul și mi-a dat o mîină de ajutor.

Ben veni lîngă Ellie. Își dădu seama că era neliniștită după privirile pe care le arunca spre ușa.

– Nu-i nici o problemă. Un copil de nouă ani cu un bisturiu nu constituie o problemă pentru el. A trecut prin situații mult mai periculoase.

Asta nu o liniștea deloc.

– De ce n-ai apelat la Lane? De ce l-ai chemat pe Max?

– Pentru că se descurcă cel mai bine în asemenea cazuri. Știe ce se petrece în mintea

băiatului. Max îl poate ajuta. În curînd băiatul își va da seama că poată să aibă încredere în el. A avut un caz similar anul trecut. Un unchi își folosea nepotul pe post de sac de box. Într-o zi băiatul s-a săturat. I-a luat arma unchiului său și a vrut să-l omoare. Erau încuiați amîndoi în dormitorul băiatului. Îmi amintesc pereții verzi și posterele cu super-eroi.

– Ce s-a întîmplat?

– Băiatul ținea arma ațintită asupra unchiului său. A durat ceva pînă ce Max l-a convins să-l lase să intre. A aflat atunci că unchiul încercase să-l agreseze sexual, de aceea băiatul a pus mîna pe armă. Max a înțeles că voia să-l facă să sufere așa că a început să-i descrie cu lux de amănunte ce urma să pătască în închisoare. A cam exagerat dar a reușit să-l convingă. Băiatul i-a întins pistolul lui Max. Unchiul a început imediat să țipe la el. Max a intervenit și i-a pus cătușele. Bănuiesc că-l speriaseră spusele lui Max. Nemernicul!

– Ce se întîmpla cu Max dacă băiatul îndrepta arma spre el?

– Era pregătit și pentru asta. Știe cum să se descurce în asemenea situații.

Ellie nu scăpa ușa din ochi.

– Bisturiul este foarte ascuțit. Dacă băiatul îi taie vreo arteră sau...

– Max nu-l va lăsa să-i facă rău.

Și a avut dreptate. Ușa s-a deschis și Max a ieșit. Îl ținea pe băiat pe după umeri. Acesta nu dăduse încă drumul bisturiului.

Părea mai mic de nouă-zece ani, se gândi Ellie. Și era foarte speriat. Îi venea să-l omoare pe Gorman. Se apropie de ei. Copilul făcu ochii mari și se ascunse în spatele lui Max.

– E în regulă. E cu mine. Las-o. să se uite la brațul tău, bine? După care îți găsim ceva de mâncare și un pat. Vei dormi aici în seara asta.

Băiatu se numea Kyle și avea vînatăi pe mîini de la strînsoare. Max îl urcă pe un pat, să fie examinat.

Cînd o văzu că-și punea mînușile, băiatul spuse:

– Fără injecții.

– Fără, spuse Ellie. Vreau doar să te examinez.

L-a ajutat să-și dea jos tricoul.

– Celălalt doctor mi-a spus că m-a salvat centura, îi șopti Kyle. Vezi? Aici e semnul de la centură. Stăteam pe bancheta din spate.

Pe Ellie o interesa mai mult umărul lui stîng. Pielea era roșie și inflamată pînă la cot și își scrîntise încheietura. Brațul drept se prezenta ceva mai bine.

– Unde sînt părinții tăi, Kyle? îl întrebă Ellie.

– Mama a murit iar pe tata nu-l cunosc, îi răspunse.

– Alte rude nu mai ai?

– Doar pe fratele meu. Locuim împreună. Mătușa noastră locuiește în Chicago și ne-a promis că vine mîine.

Ellie îl privi pe Max.

– Îl intermez.

– Asta ce înseamnă? întrebă speriat Kyle.

– Înseamnă că vei dormi aici în seara asta.

– Cu fratele meu?

– Când se va trezi din anestezie va fi adus pe același etaj cu tine. E bine? îl întreabă Ellie.

– Cum rămîne cu tipul acela? Spunea că mă bagă la închisoare.

– Mă ocup eu de el, promit, spuse Max.

– Îmi pare rău că am luat cuțitul acela. Credeam că mă lasă în pace dacă-i sperii.

Ellie s-a întors la asistente să-i facă formele de internare, apoi a dat un telefon să anunțe că un angajat al spitalului rănise un copil și că exista posibilitatea unui proces. Pentru că ea era cea care îl internase, tot ea avea să hotărască momentul când putea fi externat. Când a terminat toate hîrtoagele, Kyle dormea dus.

– Are încheietura luxată, îi spuse ea lui Max. Mă mir că Gorman nu i-a dislocat umărul. Va avea nevoie de pungi cu gheață peste noapte.

A așteptat la masa asistentelor ca Max și Ben să intre și să vorbească cu Gorman și cu asistentul. L-a auzit pe Lane spunînd: „ai dreptul să nu spui nimic...”. N-a mai auzit și restul din cauza strigătelor lui Gorman.

Max se întoarse un minut mai tîrziu.

– Ești gata?

Ea se întoarse spre asistentă:

– Mulțumesc, Mary.

– Să nu-ți faci griji. Vorbesc eu cu fetele de noapte. Vor avea grijă de băiat, o asigură Mary.

Ellie îl urmă pe Max afară. Ben le strigă noapte bună în timp ce se îndrepta spre mașină.

– Cum ai reușit să-l liniștești pe Kyle? îl întreabă ea.

– N-am spus nimic. L-am lăsat pe el să vorbească. Bietul copil era tare speriat. Când a fost pregătit să mă asculte, i-am promis că nu va fi închis și că-l voi ține pe Gorman departe de el.

– Și te-a crezut, pentru că te-ai purtat frumos cu el.

Au ajuns la mașină. Max i-a deschis portiera:

– Te interesezi de starea lui mâine dimineață?

– Bineînțeles. Mă voi asigura că rămîne cineva cu el pînă la sosirea mătușii. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Nici nu-mi fac, dacă știi că te ocupi tu.

Ellie se strecură pe scaunul pasagerului, își puse centura și închise ochii. Abia dacă ieșiseră din parcare că ea adormise. Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii lui, n-ar fi crezut. Respirația ei regulată era un indiciu că dormea adînc. În timp ce conducea, Max se gîndea la ea. Era obișnuită să preia controlul dar în același timp se simțea confortabil cînd era cu el. Nu ar fi adormit dacă nu s-ar fi simțit în siguranță. Și-a amintit scurtătura pe care i-o arătase, așa că au ajuns imediat. A parcat mașina, a oprit motorul, după care a deslăcut ambele centuri, pe-a lui și pe-a ei.

– Haide, scumpo. Trebuie să te bagi în pat.

Ea s-a trezit în clipa în care el i-a atins mîna.

– Nu e nevoie să mergi cu mine.

– Ba este.

I-a deschis portiera și a luat-o de mîna.

N-au scos nici un cuvînt pînă cînd au ajuns în apartament. El a făcut o scurtă verificare, a scos telefonul ei din buzunar și i l-a întins. După care a sărutat-o.

Ellie s-a lipit de el. Era permisiunea pe care o aștepta. A cuprins-o cu brațele și a sărutat-o mai adânc. Ea își folosi limba, dorind să-l înnebunească la fel de mult cum o înnebunea pe ea atingerea lui.

Ce rău putea fi în câteva săruturi... de rămas-bun? se întreba, în timp ce-și încrucișa brațele în jurul gâtului lui.

Max se trase puțin înapoi, o privi în ochi și o sărută din nou, cu un geamăt. Îi plăcea gustul ei, de zahăr și mentă. Îi plăcea și să-i simtă trupul lipit de-al lui, dar mai ales felul în care îi răspundea.

Cum ar fi putut să-i reziste? Sărutul era fierbinte și excitant. Max își dădu seama că era pe punctul să-și piardă controlul, așa că făcu un efort. Nu putea însă să-i dea drumul din îmbrățișare. O ținu strâns în timp ce inspira adânc, încercînd să se controleze. Știa că n-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-i dea drumul și să iasă pe ușă. Da, asta ar fi trebuit să facă. Ellie nu era genul de fată cu care să ai o aventură de-o noapte. Nu era o femeie ușoară, din cele la care apelau unii dintre colegii lui, pentru o seară.

Dă-i drumul și pleacă. Își repeta asta în minte și totuși nu făcea nici o mișcare. Cum ar fi putut să facă? Ellie îl săruta acum pe gît, făcînd ca inima lui să bată nebunește. Urcă apoi spre ureche. Îi simțea moliciunea buzelor pe piele iar limba ei îl înnebunea.

Își spori strînsoarea.

– N-ar trebui să facem asta, începu el, dîndu-și seama că se contrazicea singur, pentru că nu reușea să-i dea drumul din îmbrățișare.

– Știu, șopti ea sărutându-l iar și iar.

– Trebuie să mă întorc în Honolulu și nu vreau să... Își pierduse deja șirul gândurilor. Nu se putea gândi la altceva. Voia doar să o sărute.

– Ce anume nu vrei? îl întrebă ea. Se juca cu degetele prin părul lui. Îl sărută ușor pe obraz.

A avut nevoie de câteva secunde ca să se gândească la întrebare, după care i-a spus:

– Nu vreau să-ți fac rău. Chiar dacă facem sex în seara asta, eu tot voi pleca mâine. Nu cred că ai putea să treci prea ușor peste asta.

Adevărul era că nu se vedea nici pe el făcând față. Îi era greu să se despartă de Ellie, chiar imposibil. Simțea asta în adâncul inimii. Era foarte diferită de femeile pe care le cunoscuse pînă atunci. Nu avea cum s-o uite.

– Mi-ar fi foarte ușor să ajung în patul tău... începu el.

Ușor? Se încordă. Cît egoism din partea lui! După câteva secunde i-a dat însă dreptate. Spunea adevărul. I-ar fi fost ușor, așa cum i-ar fi fost și ei. Și nu hotărîse ea că asta era o idee proastă?

Buzele ei îi atinseră obrazul cînd spuse:

– Vei sfîrși prin a mă răni?

– Da. Vocea îi tremura. Așa cred.

Ea se trase de lingă el.

– Ai dreptate, zise Ellie oftînd. Ai nevoie de o femeie mult mai experimentată, care să știe ce face. Dumnezeule, cît era de sexy! I-a trebuit multă stăpînire de sine să nu se arunce din nou în brațele lui. I-a deschis ușa. Drum bun. Să ajungi cu bine acasă.

CAPITOLUL 9

Ben a luat-o prin surprindere pe Ellie duminică după-amiază cînd i-a bătut la uşă și i-a spus că trebuia să-l însoțească la secție, să se uite la niște fotografii. Dacă întîrzia cincisprezece minute n-o mai găsea acasă. Era îmbrăcată lejer, în blugi, un tricou alb și pantofi de sport. Își pusese telefonul în geantă, alături de ruj, perie, portofel, mănuși din latex – învățase să nu iasă niciodată din casă fără ele – un pachet de șervețele și o sticlută din plastic cu dezinfectant. Nici fără ea nu pleca niciodată de-acasă.

Nu l-a întrebat pe Ben dacă era și Max acolo, dar el s-a grăbit să-i ofere această informație.

– Rob – agentul Hughes, adică – i-a solicitat ajutorul lui Max. A vrut să-l interogheze pe un alt posibil martor. Un tînăr care traversa parcul spune că i-a văzut pe soții Landry.

– Îi poate identifica?

– Vom vedea, spuse Ben care nu era deloc dornic să-i spună mai multe.

– Deci nu va fi acolo? întrebă ea în timp ce se urca în mașina lui Ben.

– Cine, Max? Nu.

– Agentul Hughes, explică ea. Credeam că va fi acolo când mă uit la fotografii.

Ben clătină din cap.

– Își dorește atît de mult ca tu să-i identifiți, că ne-am temut să nu încerce să-ți sugereze în vreun fel care sînt fotografiile celor doi. Așa că va sta deoparte.

– Asta e bine, spuse ea.

– Va fi prezent agentul Wahlberg. E de-al locului.

Lui Ellie îi sună telefonul. Îl privi și spuse:

– Scuze. E de la spital. După o scurtă conversație își puse telefonul la loc, în geantă. L-am externat pe Kyle. A sosit mătușa lui. Va locui cu ea.

– Asta-i bine, zise Ben. N-aș fi vrut să aibă de-a face cu un alt Gorman.

– Nu e un asistent social tipic. Majoritatea sînt competenți și înțelegători. Să sperăm că așa va fi și cel care îl va înlocui pe Gorman.

Cîteva minute mai tîrziu, Ellie spuse:

– Mai spune-mi despre soții Landry.

– Sînt niște... Nu a terminat fraza, căutînd cuvintele cele mai potrivite pentru a-i descrie. Au început în Omaha, începutu ei. Acolo au locuit pînă acum cinci ani. Vindeau arme oricui le putea plăti. Au început cu cele mai mici: pistoale, orice marcă sau model, după care au trecut la arme semi-automate, apoi la...

A intrat pe autostradă și s-a încadrat pe banda din mijloc.

– Acum există arme ale căror gloanțe trec și prin oțel. Vestele antiglonț nu mai servesc la nimic.

– Știu. Am văzut cât rău pot face. Noi le spunem elice.

– Noi?

– Eu și ceilalți chirurghi, spuse ea. Gloanțele se răsucesc în corp, zdrobind artere și organe. Iarna trecută am operat un băiat de zece ani. Mama lui mi-a spus că traversa strada când au început împușcăturile.

– A supraviețuit?

– Nu. A murit în timpul operației. I-am promis mamei lui că nu-l voi uita și mă voi ține de cuvânt. Era un băiețel tare frumos. Se numea Joel Watkins. Se întoarse să privească pe geam. Nu știu dacă cei doi Landry au vîndut sau nu acea armă care l-a ucis pe Joel, dar pentru mine sînt la fel de vinovați. Cei care fac ca aceste arme să ajungă în stradă trebuie făcuți răspunzători pentru toate crimele comise.

El era de acord.

– Sînt sute de traficanți, dar soții Landry... ei bine, au un loc special în iad.

– Fără îndoială.

– S-au mutat în Honolulu acum vreo doi ani și au început să vîndă arme mai mari și mai performante.

– Trebuie să fi fost o afacere importantă dacă au venit pînă aici.

– Da, spuse el. Din păcate cel cu care trebuiau să se întâlnească a fost ucis în parc. Ar fi fost bine dacă-l prindeam măcar pe unul din ei.

Ajunseseră la secție. Ben a găsit un loc de parcare după colț.

Ellie l-a urmat, trecînd de ușile duble.

– Cît crezi că mai durează pînă să-i prindeți?

– Greu de spus. Sînt convins însă că îi vom prinde. Dacă nu aici, atunci în Honolulu.

– Iar atunci vor vedea ce dovezi aveți împotriva lor?

– Și ce martori.

Ea se cutremură. Fusese avertizată. Știa cum acționau. Martorii dispăreau, iar soții Landry își vedeau liniștiți de treabă.

Agentul Wahlberg îi aștepta la recepție. l-a condus pînă la etajul doi, într-o încăpere lungă, spațioasă. Pereții erau zugrăviți într-un bej industrial iar birourile erau lipite între ele. Pe fiecare birou era cîte un computer iar lîngă fiecare din ele se afla cîte un scaun. Majoritatea erau goale, dar era duminică și nu era prea tîrziu. Mai pe seară secția avea șanse să semene cu camera de gardă a spitalului.

Ellie trecu pe lîngă un tip hispanic masiv, îmbrăcat în maiou și blugi. Era încătușat și stătea lîngă un ofițer de poliție care redacta raportul. Văzu și o femeie și un copil care așteptau nerăbdători pe o bancă, de cealaltă parte a încăperii. Erau probabil rude. Bărbatul ținea capul lăsat într-o parte în timp ce răspundea la întrebări.

Ellie s-a oprit o clipă cînd a ajuns în dreptul lui. S-a dat puțin înapoi, să vadă mai bine, după care și-a continuat drumul spre biroul unde o așteptau Wahlberg și Ben. Wahlberg i-a tras un scaun iar

Ben i-a așezat în față două bibliorafturi. După ce a primit toate instrucțiunile de la Wahlberg, Ellie a început să studieze fiecare fotografie.

După câteva minute a ridicat privirea spre bărbatul care era interogat. Când a văzut că detectivul i-a desfăcut cătușele, s-a ridicat de pe scaun și a spus:

– Scuzați-mă o clipă.

Ben se pregătea să o urmeze, dar ea a ridicat mâna:

– Mă întorc imediat.

– Ce face? întrebă Wahlberg.

– Nu știu, răspunse Ben.

Ellie nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacționa bărbatul dar era responsabilitatea ei să-i vorbească.

– E ziua ta norocoasă, Carlos Garcia, îi spunea detectivul. Îți dau drumul dar să știi că data viitoare nu voi mai fi la fel de îngăduitor.

În clipa în care Carlos s-a ridicat de pe scaun, femeia și copilul s-au ridicat și ei. Ellie a dat ocol biroului și s-a oprit în față bărbatului.

– Aș vrea să stăm puțin de vorbă în particular.

La început Carlos a părut îngrijorat, apoi furios. Detectivul a întrebat-o:

– Ce treabă ai cu el? Poate te pot ajuta.

– Nu, răspunse ea. Îi întinse mâna lui Carlos și o strînse cu putere.

– Cine ești? o întrebă el privind mai întâi spre soția lui și apoi înapoi spre ea. Ți-am făcut eu ceva?

– Nu, îl liniști ea. Vrei să vii cu mine? Durează doar un minut.

Nu a așteptat răspunsul lui și s-a îndreptat spre celălalt colț al încăperii. Carlos a urmat-o.

– Uite ce e, cucoană, nu știu ce...

Ea l-a întrerupt:

– Sînt doctorul Sullivan.

Atît a auzit detectivul care îl interogase pe Carlos. Restul discuției s-a purtat în șoaptă. După cîteva clipe Carlos și-a strigat soția care li s-a alăturat. Dădea din cap la spusele lui Ellie și părea din ce în ce mai îngrijorată.

– Ce face acolo? repetă Wahlberg întrebarea.

Ben ridică din umeri. O văzu pe Ellie întinzîndu-se după o foaie de hîrtie. A scris ceva pe ea și apoi i-a întins-o lui Carlos.

Ellie a pus mîna pe umărul lui Carlos:

– Nu te costă nimic. Doctorul îmi este dator. Dar promite-mi că te duci imediat. Mă asigur eu să te primească. Ai aici și numărul meu de telefon, adăugă privind spre soția lui. Sună-mă dacă e vreo problemă.

Le-a strîns mîinile amîndurora.

– Bine, o auzi Ben spunînd în timp ce se întorcea la ei.

Fără vreo explicație s-a așezat și a reînceput să studieze fotografiile.

– Ellie?

Ea ridică privirea spre el:

– Da?

– Îl cunoști pe tipul acela?

– Nu, răspunse ea dînd pagina.

– De ce a stat de vorbă cu el? o întrebă Wahlberg.

– Pentru că trebuia, răspunse ea fără să mai dea vreo explicație.

Cînd trecuse pe lîngă Carlos îi observase umflătura din ceafă. După o examinare mai atentă era nouăzeci și cinci la sută sigură că era vorba de un melanom. Trebuia să facă un consult de specialitate cît mai curînd posibil.

Soția lui Carlos îi spusese că observase și ea umflătura și era sigură că îi apăruse de curînd. Era un semn bun. Dacă era într-adevăr melanom trebuia acționat înainte să se răspîndească în tot corpul. Ellie ar fi vrut să se înșele, dar se îndola.

Cei doi agenți au abandonat subiectul. Ben și-a tras un scaun și a început să trimită mesaje de pe telefon, așteptînd-o.

Ellie dădea paginile continuînd să examineze fotografiile celor mai de temut bărbați și femei din cîți văzuse vreodată. Era ceva, dat fiind că avusese de-a face cu destul gangsteri în sala de operație.

A primit un mesaj pe telefon și a făcut o pauză să-l citească și să răspundă. După ce a terminat s-a întors spre Ben:

– Salutări de la soția ta.

El zîmbi:

– Azi ce-o mai îngrijorează?

– Dieta. Și să știi că mesajele ei chiar îmi fac plăcere, așa că să n-o necăjești pe tema asta cînd ajungi acasă.

– Promit.

Ellie se întoarse la fotografiile.

– la te uită cine a venit! zise Wahlberg. Știam eu că Hughes nu va putea sta deoparte. Iar acela trebuie să fie tipul care spune că i-ar fi văzut în parc pe soții Landry.

Ellie ridică privirea. Doi bărbați se îndreptau spre ea. Cel care deschidea drumul avea în jur de patruzeci de ani, dar încăruntise deja. Fața îi era brăzdată de riduri adânci, semn că era mai mereu încruntat și nu era deloc obișnuit să zîmbească. Avea o atitudine autoritară, așa că presupuse că el era Hughes, agentul în legătură cu care fusese prevenită. În spatele lui mergea un bărbat deșirat, ceva mai tânăr. Avea părul dat spre față, ascunzându-i fruntea și parte din ochi. Iar după el venea Max.

Inima i-a stat în loc. Era convinsă că n-o să-l mai vadă niciodată. O lua de la început?

Nu, hotărî ea. Nu avea să se mai lase afectată de prezența lui.

Planul era bun dar greu de urmat. Proasta ei de inimă bătea nebunește. Iar faptul că era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou gri, care-l puneau în evidență mușchii, nu era deloc în favoarea ei.

Nu te mai holba la el, își spuse. După un scurt salut s-a reîntors la fotografii. Ar fi continuat să se uite la el, dar care alta n-ar fi făcut-o? *Ignoră-l*, îi spunea glasul rațiunii. Altfel era în pericol să facă un atac de cord. Atac de cord? Această posibilitate i se părea atât de absurdă, că nu se putu abține să nu zîmbească.

– De ce zîmbești? o întrebă Ben.

– Fotografiile astea sînt tare frumoase.

Agentul Hughes ocoli biroul și se postă în fața ei.

– Nu ni s-au făcut prezentările, spuse. Nu te ridică, adăugă întinzînd mîna.

Era un bărbat politicos dar extrem de rigid, hotărî Ellie. Se vedea pe fața lui cît de mult conta pentru el slujba, dar nu era nici pe departe arogant, așa cum îi sugerase Max.

– Ai privit toate fotografiile? Le-ai examinat cu atenție? o întrebă Hughes.

– De-abia a început, zise Ben.

– Ar trebui să o lăsați în pace, interveni Max iritat. Lăsați-o să se uite și nu o mai presați atît.

– Fă-mi cunoștință cu doamna, spuse tînărul care stătea lîngă Max. Mă numesc Greg, continuă el studiind-o din cap pînă în picioare.

Ea dădu să spună „Ellie” dar Max a fost mai rapid:

– Doctor Sullivan.

– Ce fel de doctor ești? o întrebă Greg.

– Ce-ar fi să te așezi aici, la biroul acesta și să te uiți la fotografii? îi sugeră Max. Se așeză în spatele lui Ellie și își puse mîinile nonșalant pe umerii ei. Sau te poți uita direct în computer. Tu alegi.

– O să fac ce face și ea, zise Greg. De fapt, ce-ar fi să mă așez lîngă ea, să ne uităm împreună?

– Nu merge așa, zise Max. Du-te acolo și stai jos.

– Te-ai uitat la toate, Ellie? o întrebă Hughes. Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, continuă: poate ar fi mai bine să te uiți din nou, de la început.

– Ar trebui să stai lângă Greg, îi spuse Ben. Las-o în pace pe Ellie.

Hughes ridică mâinile în aer:

– Bine, bine. Voiam doar să mă asigur că...

– Ajunge, îl repezi Max.

– Poate vrei să-i arăți tu la ce pagină sînt fotografiile soților Landry, îi spuse Ben.

Hughes clătină din cap și străbătu camera, îndreptîndu-se spre automatul de cafea. Se întoarse din drum:

– Poate ar fi mai bine să așezăm cîteva fotografii pe masă, cum facem de obicei, și...

Ellie se simțea prinsă în mijlocul unei competiții macho. Simțea presiunea exercitată de Hughes. A reluat biblioraftul, de la prima filă. A făcut imediat o pauză și a arătat spre una din fotografii:

– Mi-l amintesc. L-am operat anul trecut. O lamă de cuțit i-a atins artera toracică. A fost o operație dificilă.

– Arterele astea nu sîngerează puternic? o întrebă Ben.

– Nu și dacă chirurgul ține degetul apăsat acolo.

– Asta ai făcut și tu?

Ea dădu din cap. Continuă să studieze chipurile. După două pagini arăta cu degetul spre o altă fotografie:

– Două gloanțe în stomac. Oribil. A rămas cu sechele.

A continuat tot așa. Arăta spre cîte o fotografie și descria intervențiile chirurgicale.

Max se sprijinea de birou. O văzu privind fotografiile lui Cal și Erika Landry, pe care Hughes

le inserase printre celelalte. Nu dăduse nici un semn că i-ar fi recunoscut.

S-a apropiat de Hughes și i-a dat vestea cea proastă. Ellie nu-i identificase pe cei doi.

Hughes nu și-a putut ascunde dezamăgirea.

– Pune-o să se mai uite o dată, insistă el. Poate că a distras-o ceva când...

– Le-a văzut deja de două ori. Nu o poți trece pe lista martorilor.

Ellie nu le dădea atenție, deși ridicaseră tonul. Primise două mesaje pe telefon. Pe primul s-a hotărât să-l ignore dar al doilea era și mai insistent. Doctorul Westfield îi propunea un tîrg. Dacă venea imediat la spital și făcea o rezecție de colon nu mai trebuia să vină la serviciu luni și marți. Ar fi fost ultima ei zi la spital. Oferta era prea bună ca să o refuze. Westfield avea nevoie de ea în sala de operație la ora cinci, iar pacientul era stabil. Ellie i-a răspuns că accepta.

– Gata, Ellie, ai terminat, îi spuse Hughes cu părere de rău.

Ea se ridică, își puse telefonul în geantă și spuse, încercînd să-l ignore pe Max:

– Domnilor, mi-a făcut plăcere.

Se întoarse și făcu cîțiva pași, după care se opri, dîndu-și seama că nu venise cu mașina ei.

– Am nevoie să mă ducă cineva acasă.

Toți bărbații din încăpere s-au oferit imediat. Greg a fost cel mai vocal. A țîșnit în picioare:

– Te duc eu. Poate ne oprim pe undeva în drum, să mîncăm.

Max l-a așezat cu forța înapoi pe scaun.

– Nu merge nicăieri cu tine.

Pe Ben îl intriga purtarea lui Max. Era evident că nu-l plăcea pe Greg și că nu avea încredere în el, dar tot nu-l înțelegea. Apoi observă în ce fel o privea pe Ellie. Deci așa. Doamne, cât era de greu de cap azi! Ar fi trebuit să-și dea seama mai demult. Își scoase cheile din buzunar și se îndreptă spre Ellie, dar Max îl opri.

– Mă ocup eu, îi spuse Max printre dinți. O luă pe Ellie de braț și aproape că o tiră afară din cameră.

– Ce ciudat! șopti Ellie.

– Ce anume?

– Acum ești agentul federal rezervat și profesionist, pentru ca în secunda doi să te transformi în omul din Neanderthal.

El zîmbi:

– Am vrut doar să te scot de acolo înainte ca Hughes să-ți vîre în față fotografiile soților Landry.

Cînd au ajuns în mașină, Ellie i-a spus:

– Poate că Greg va fi în stare să-i identifice pe cei doi.

– Da, poate. El spune că l-a văzut bine pe Cal înainte ca acesta să-și pună ochelarii de soare.

– Aveți de gînd să-i spuneți că martorii de dinaintea lui au dispărut?

– Hughes va sta de vorbă cu el.

– Cînd ai avion?

– Peste o zi-două. Depinde ce mai e de făcut aici.

Ea ura faptul că trebuiau să-și ia din nou rîmăsbun. Fără săruturi, de data asta, își jură ea.

– Am uitat să-mi iau la revedere de la Ben, zise ea.

– Îi spun eu. Ascultă...

– Da?

– Să știi că nu uit de Evan Patterson. O să-l găsesc. De îndată ce l-am găsit, te anunț.

– Poate că e din nou internat în vreun sanatoriu, îi sugeră ea.

– Verific, promise el.

Trase mașina în fața casei ei.

– Nu mai intru, îi spuse ea, în timp ce-și desfăcea centura. Scoase din geantă cheile mașinii și ieși înainte ca el să oprească motorul.

– Ai grijă! îi strigă în semn de rămas-bun. Se opri puțin și adăugă: când urmărești infractorii. Cât de penibilă putea să fie!

El nu i-a spus la revedere. Cel puțin ei așa i s-a părut. S-a urcat în mașina ei și a demarat. S-a străduit să nu privească în oglinda retrovizoare. Abia după ce a ajuns suficient de departe a oftat adânc. Un gând nu-i dădea pace. Ar fi trebuit să se culce cu el.

CAPITOLUL 10

Greg Roper era un vis devenit realitate. Agentul Hughes era încântat că găsise un asemenea martor, care să depună mărturie împotriva soților Landry. Tînărul de douăzeci și șase de ani sunase la secție a doua zi după schimbul de focuri și îi spusese lui Hughes că îi văzuse în parc pe Cal și pe Erika Landry.

Cînd Hughes l-a cunoscut pe Roper duminică după-amiază la secție, s-a temut că nu va putea pune prea mare bază în el, după avansurile pe care i le făcea lui Ellie Sullivan. De îndată ce ea a părăsit secția, Roper s-a adunat și i-a identificat imediat pe suspecti.

Din punctul lui Hughes de vedere, Roper era martorul ideal. Nu avusese nici un fel de neazuri cu poliția, nu luase nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei și avea o slujbă bună de mai mulți ani. Mai mult decît atît, pentru Hughes conta faptul că nu s-a încurcat deloc atunci cînd l-a povestit ce văzuse. l-a spus că traversa parcul și tocmai

Încerca să treacă printr-un tufiș ca să ajungă mai repede la mașină, cînd a văzut-o pe Erika Landry. Stătea pe scaunul pasagerului într-un Mercedes care înainta încet.

– Ce făcea? îl întrebă Hughes

– A lăsat în jos parasolarul ca să se uite în oglindă. Cînd și-a trecut mîna prin păr, l-am văzut mișcîndu-se. Avea perucă. Cred că încerca să și-o aranjeze.

– Și Cal Landry?

– Nu-i văzusem încă fața. L-am văzut abia cînd a parcat mașina la capătul străzii și a ieșit afară. Se uita peste tot, supraveghind strada. Cînd a vrut să-și pună ochelarii de soare, i-am văzut cicatricea de pe obraz.

– Ai rămas acolo unde erai? De ce nu ai plecat mai departe?

– Eram curios. La început am crezut că femeia făcea chemioterapie și de aceea purta perucă. Cînd a încercat să o aranjeze, de sub perucă i-au scăpat șuvițe lungi de păr roșcat pe care le-a îndesat la loc. Avea păr frumos. De ce să și-l fi ascuns sub o perucă? L-am văzut apoi pe bărbat ducînd mîna la buzunar și privind în jos de parcă verifica ceva. Am devenit și mai curios. Îmi dădeam seama că puneau ceva la cale, așa că m-am decis să-i urmăresc. Poate că par bătăcios. Ei nu și-au dat seama că eram acolo. Au intrat într-o zonă a parcului unde copacii sînt foarte deși, după care s-au întors brusc și au început să meargă grăbiți în direcție opusă. Atunci l-am văzut și pe agentul FBI alergînd după ei.

– L-ai văzut pe Landry împușcându-l pe Goodman?

– Bineînțeles. L-am văzut trăgând în direcția agentului federal și l-am văzut pe acesta căzând la pământ. Da, am văzut totul.

Roper era convins că soții Landry nu l-au văzut:

– Nici măcar nu s-au uitat în direcția mea. Eram oricum ascuns în tufiș. Nu aveau cum să mă vadă.

Hughes i-a repetat că nu trebuia să discute cu nimeni, nici cu familia, nici cu prietenii lui.

Hughes se aștepta ca soții Landry să apară la secția de poliție flancați de avocați. Aveau să spună că auziseră că erau căutați de agenții federali. Chiar dacă acuzau FBI-ul de hărțuire, erau dispuși să răspundă la orice întrebare. Aveau să recunoască că fuseseră în parc și să-și susțină nevinovăția, ba chiar să aducă martori care să le confirme povestea.

Greg Roper era arma lui secretă... dacă Hughes reușea să-l mențină în viață ca să poată depune mărturie.

CAPITOLUL 11

Elle' s-a dus direct la spital. Pe la cinci și jumătate terminase deja operația. Tocmai se pregătea să lasă pe ușă când a fost chemată înapoi. Un autocar plin cu adolescenți care se întorceau de la un meci de fotbal fusese implicat într-un accident. Patru tineri erau în stare gravă. Ellie a mai operat doi pacienți, așa că a ajuns acasă abia după trei dimineața. S-a prăbușit în pat și a dormit douăsprezece ore, neîntrerupt.

Când s-a trezit era agitată și nu voia să fie singură, sentiment care nu-i era foarte familiar. A hotărât să-i sune pe unchiul Oliver și pe mătușa Millie Wheatley, oamenii care îi erau foarte dragi și în casa cărora locuise de la vârsta de doisprezece ani. Ei o iubiseră, o alintaseră și o protejaseră. Brusc i se făcuse dor de ei.

Nu trecuse mult timp de când se văzuseră ultima oară. Vorbeau la telefon cel puțin de două ori pe săptămână și lua masa la ei acasă o dată la două duminici, după cum îi permitea programul. Acum

simțea însă nevoia să petreacă un timp cu ei înainte să părăsească orașul.

I-a răspuns mătușa Millie.

– Pot să vin să dorm la voi? o întrebă Ellie. Ce se întâmpla cu ea? Era patetică.

– Bineînțeles, îi răspunse Millie. Camera ta te așteaptă.

– Ajung în douăzeci de minute.

Ellie s-a simțit imediat mai bine. Conta chiar și numai să audă vocea cuiva care o iubea.

O oră mai târziu stătea în bucătăria familiei Wheatley și bea un ceai fierbinte. Unchiul Oliver voia să afle despre ultimele ei operații și bineînțeles detalii despre incidentul din apropierea spitalului. Ea i-a povestit despre operații dar nu i-a spus că asistase la împușcături. Știa că și-ar fi făcut griji pentru ea, dacă ar fi aflat.

După ce unchiul a plecat la culcare, ea și Millie au început să vorbească despre nunta din Winston Falls.

– Întoarcerea acasă îți provoacă nervozitate, nu-i așa? o întrebă Millie.

– Mi-e de-a dreptul teamă, recunosc eu ea.

– Tatăl tău ar ști dacă monstrul acela s-a întors în oraș, spuse ea referindu-se la Patterson.

– Nu e vorba de asta. Ei îmi dau o stare de neliniște. Familia mea. Vreau să mă integrez... clătină din cap. Dar nu cred că voi reuși.

– Totul va fi bine. Vor veni toate de la sine. O bătău ușurel pe mână.

Nerăbdătoare să schimbe subiectul, Ellie spuse repede:

– Am cunoscut un tip.

– Da? Millie zîmbi. Era și timpul.

Ellie îi povesti despre Max și despre reacția bizară pe care o avusese atunci cînd îl cunoscuse.

– Sîntem total nepotriviți, zise ea. E țîfnos și aspru, uneori chiar grosolan. Meseria lui este să urmărească infractori. Viața lui nu ar putea fi mai diferită de a mea. Clar, nu e bărbatul ideal... dar cu toate astea am simțit o atracție subită... aproape animalică, recunosc eu ea. Nu mă mai puteam controla.

– Așa s-a întîmplat și cu noi doi. A fost dragoste la prima vedere. Vrei să știi un secret? Sîntem bătrîni acum. El a chelit, eu m-am îngrășat zece kilograme și sînt plină de riduri, dar atracția este neschimbată. Dacă simți ceva pentru bărbatul acesta, nu te împotrivi.

– E o problemă.

– Care?

– Locuiește în Honolulu.

– Honolulu?

Ellie dădu din cap:

– De cealaltă parte a lumii.

CAPITOLUL 12

La început, gîndul întoarcerii acasă i-a provocat o stare de nervozitate. Acum se temea de-a dreptul.

Stătea trează și se uita la umbrele care se profilau pe pereții dormitorului, de la luminile de afară. Stătuse de vorbă cu Millie pînă tîrziu, iar acum nu mai reușea să adoarmă.

Camera ei era la fel cum o lăsase. Cărțile ei preferate erau așezate pe raftul de deasupra biroului. Pe pat era aceeași cuvertură roz iar pe birou aceeași lampă din porțelan pe care ea și Millie o găsiseră la un tîrg de vechituri. În dulap avea haine pe care nu le mai îmbrăcase de ani întregi dar la care nu se îndura să renunțe. Camera ei era paradisul și refugiul ei.

Nu a fost așa de la început. Cînd a fost adusă în casa familiei Wheatley, cu ani în urmă, era terorizată și nesigură pe viitorul ei. Oliver și Millie i-au oferit exact ce avea nevoie: un mediu sigur, plin de iubire și timp să se acomodeze. Și-au

deschis casa și inimile iar ea știa că nu-i va putea răsplăti niciodată pentru generozitatea și blîndețea lor. În casa lor se simțise mereu protejată.

Winston Falls rămînea însă căminul ei. De-a lungul anilor vizitele ei fuseseră destul de rare, dar de fiecare dată abia aștepta să-și revadă familia. De data asta lucrurile erau diferite.

Trecuseră aproape optsprezece luni de la ultima ei vizită la Winston Falls, vizită care se dovedise un dezastru. Venise cu logodnicul ei, John Noble ca să-i cunoască părinții și pe sora ei Ava. Cu toții au părut să-l placă foarte tare – în special Ava – și totul a mers bine în prima zi. A doua zi Ellie a rupt brusc logodna și s-a întors singură în apartamentul ei.

Părinții ei știau ce se întîmplase. Erau în camera de zi cînd Ellie a urcat la etaj și a deschis ușa care nu trebuia. Au fost amîndoi uimiți și îngroziți. Ava le tot repeta că nu a vrut răul nimănui, dar era prea tîrziu pentru scuze:

Mama lor nu știa ce atitudine să adopte. După ce a străbătut camera în sus și în jos timp de cîteva ore, a hotărît ca acest eveniment nefericit să nu mai fie discutat niciodată. Tatăl lor nu voia să fie pus în postura de a lua partea vreuneia dintre ele, așa că a decis să le lase să se lămurească singure. A purtat o lungă discuție cu Ava, după care a lăsat-o să plece.

Ellie era rănită și tulburată, dar în clipa în care a ajuns în apartamentul ei își iertase deja părinții care nu o alungaseră pe Ava din casă. După ce s-a calmat, Ellie a realizat că nu trebuia să se aștepte

ca părinții ei să aleagă între cele două fete ale lor. Îi iubea foarte mult, mai ales pe tatăl ei. Bietul de el trecuse prin atâtea din cauza ei! Îi spusese odată că îi dăduse de furcă încă din ziua în care se născuse.

– Datorită ție, domnișoară, viața e mai interesantă, îi zisese el.

Nu era prea sigură de asta. Știa că tatălui ei nu-i fusese ușor. La trei ani Ellie știa să citească și să rezolve probleme simple de matematică, iar vocabularul ei era mai avansat decât al multor adulți. La cinci ani fusese declarată copil minune. De atunci tatăl ei a trebuit să o protejeze mereu, să nu permită să fie exploataată. Pentru că era profesor de matematică, la universitate, reușise să-i mențină interesul treaz, programînd ședințe individuale de istorie, sociologie literatură engleză sau anatomie; orice îi capta interesul.

Părinții ei încercaseră să-i ofere o viață normală, dar era greu. Avea doar zece ani cînd a intrat la liceul *Sacred Heart*. Era mult mai mică decât ceilalți elevi, iar băieții în special îi dădeau mare atenție.

În opinia tatălui ei, Ellie dusese o viață fericită și întrucîtva normală pînă la apariția lui Evan Patterson. Acesta le-a dat existența peste cap, transformîndu-le viața într-un iad.

Din momentul în care a văzut-o în tabăra de vară pentru copii superdotați, Patterson, care pe atunci avea șaptesprezece ani, a devenit obsedat de ea. Ea nu a bănuțit nimic pînă în ziua în care l-a văzut patrulînd în fața casei lor. La scurt timp a început să primească scrisori de dragoste și fotografii de-ale lui. Cînd i le-a arătat tatălui ei,

acesta a devenit preocupat. Nu era normal pentru un băiat de vîrsta lui să fie interesat de o fată atît de mică. I-a sunat pe părinții lui Evan și i s-a răspuns că băiatul era tăcut și timid și că probabil o admira pe Ellie, care era o elevă atît de înzestrată. În ciuda asigurărilor părinților lui, tatăl lui Ellie nu era împăcat. A rugat doi elevi mai mari să o însoțească în drumul de la școală.

Prima dată Patterson a abordat-o pe Ellie în timpul pauzei de prînz, la școală. Ea era afară. Stătea pe o bancă lîngă fîntînă și mîncea un măr. Patterson a apărut de nicăieri. I-a spus că trebuia să-i vorbească pentru că nu-i răspunsese la scrisori. Părea foarte agitat. Ellie a încercat să nu-i arate că o speria și i-a spus să nu-i mai scrie. Respingerea ei l-a înfuriat și mai tare. Cînd Patterson a apucat-o de braț, Ellie a început să țipe. O profesoară care supraveghea curtea a încercat să-l oprească, dar Patterson era solid pentru vîrsta lui și foarte puternic. A trîntit-o pe profesoară la pămînt și a încercat să o tîrască pe Ellie după el.

Ajutorul a venit de acolo de unde nu se aștepta: de la Spike Bennett, teroarea orașului, după cum îl numiseră măicuțele. Provoca mereu scandaluri și se mîndrea cu asta. *Sacred Heart* nu-l exmatriculase pentru că tatăl lui făcuse donații importante și pentru că măicuțelor le plăceau cauzele pierdute. Erau hotărîte să-l aducă pe calea cea bună, deși fără prea mare succes. Înjura și se lua mereu la bătaie. Majoritatea cazurilor le provoca chiar el, doar de amuzament. În ziua aceea însă, Spike a devenit eroul lui Ellie. S-a aruncat asupra lui

Patterson și a reușit s-o elibereze pe Ellie. În timp ce Patterson îi căra la pumni, Spike îi striga lui Ellie să fugă cât mai departe.

Ellie nu se îndura să plece. S-a aruncat pe Patterson și a început să-l lovească cu pumnii. Au venit în goană și alți elevi mai mari. A fost nevoie de trei băieți solizi ca să-l imobilizeze pe Patterson pînă la sosirea poliției. Spike a fost dus la spital să l se pună cîteva copci.

Pentru că era primul incident, judecătorul a fost indulgent cu Patterson. A cerut o evaluare psihiatrică și l-a trimis la terapie sub supraveghere, timp de șase luni. Tatăl lui Ellie nu era mulțumit. S-a adresat autorităților și a obținut un ordin de interdicție. În săptămîna care a urmat, Ellie a părăsit *Sacred Heart* și a plecat la universitate, pentru ca Evan să nu mai poată intra în contact cu ea. Însă coșmarul ei abia începea.

Ordinul de interdicție nu a servit la nimic. Patterson a continuat să o urmărească. Adorația s-a transformat în hărțuire iar hărțuirea în amenințări. În ciuda tuturor măsurilor de precauție luate de părinții ei, Ellie continua să fie vulnerabilă, iar Patterson găsea mereu metode să o agreseze. Autoritățile l-au pus sub acuzare de cîteva ori, dar de fiecare dată avocații reușeau să-l scape basma curată. Poliția nu putea să facă mai mult decît să emită ordinul de interdicție. Părinții lui Ellie au făcut tot ce au putut ca să o protejeze și s-au asigurat că nu ieșea niciodată singură din casă. Toate măsurile lor s-au dovedit inutile în acea zi teribilă cînd el a

smuls-o de lângă cei care o protejau și a bătut-o crunt.

Patterson fusese în sfârșit închis, dar părinții lui Ellie fuseseră avertizați că exista posibilitate să fie transferat la un sanatoriu particular – părinții lui se oferiseră să suporte toate costurile. Era deci posibil ca el să fie eliberat mai devreme. Mama și tatăl lui Ellie au luat atunci cea mai grea hotărâre din viața lor: să-și trimită fata departe, să o ascundă de maniac. Un prieten care lucra la FBI i-a ajutat să găsească familia Wheatley, care locuia la o mie două sute de kilometri distanță. Tatăl lui Ellie era mulțumit: cei doi erau profesori. Erau oameni buni, iubitori, un dar ceresc pentru Ellie.

Cînd Ellie a fost externată, mama ei a însoțit-o la familia Wheatley și a rămas cu ea pînă și-a recăpătat din puteri și s-a obișnuit cu cei doi. În anii care au urmat, lui Ellie i s-a permis să vină în cîteva vizite scurte, dar numai după ce tatăl ei se asigura că Patterson nu era în libertate. Deși biletul de avion era o povară financiară, se bucurau să fie împreună. Lucrurile s-au schimbat dramatic atunci cînd Patterson a fost transferat la un alt sanatoriu privat și i s-a dat voie să vină acasă în weekend-uri. Asta însemna că Ellie trebuia să stea departe.

Tatăl ei nu voia ca ea să se simtă izolată și timp de cîteva ani au vorbit zilnic la telefon. La fel și mama ei. Ava și Annie țineau legătura cu ea prin e-mail sau mesaje.

Meseria ei de medic presupunea ore nesfîrșite la spital. Nu mai avea timp de lungi discuții. Doar

cîte un scurt „bună, te iubesc, la revedere”, dar lui Ellie îi era de ajuns.

Își iubea familia și prețuia orice șansă de a fi cu toții, împreună, dar acum situația se schimbase. Nu știa la ce să se aștepte, după dezastrul de data trecută. Se așteptau oare să fie veselă și mulțumită și să sărbătorească împreună cea mai fericită zi din viața surorii ei?

Cum rămînea cu Patterson? Îi stăruia mereu în minte. O mai căuta? Avea să apară într-o zi? Acum că dispăruse, teama lui Ellie era și mai mare. Unde era? Și ce anume puneă la cale?

CAPITOLUL 13

Ellie își sunase părinții să-i anunțe că ajungea marți seară. Tatăl ei ar fi vrut să o ia de la aeroport, dar ea insistase să închirieze o mașină ca să nu depindă de nimeni. Nu i-a mărturisit că voia de fapt să poată să plece în grabă, dacă era nevoie.

A putut să-și devanseze zborul, iar acum se afla în mașina închiriată, în drum spre Winston Falls. Era imediat după prânz. Drumul era plăcut. Două treimi din drum le-a parcurs pe o șosea cu două benzi pe sens, așa că a putut să meargă cu viteză. Restul de drum era șerpuit, cu câteva curbe periculoase și prea puține semne de circulație. De o parte și de alta a drumului erau tufișuri dese și copaci și pe alocuri flori sălbatice multicolore.

Ellie închiriasse o mașină cu GPS pentru că nu cunoștea foarte bine drumul. Deși venise acasă de multe ori, tatăl ei fusese șoferul, iar ea nu dăduse deloc atenție traseului.

Acum traversa o pădure. Crengile copacilor se uneau deasupra drumului, blocând lumina soarelui.

Era ireal, rău prevestitor. A deschis geamul să lase aerul curat să pătrundă înăuntru, dar a simțit imediat umiditatea accentuată și împreună cu ea un miros greu de pământ. A recunoscut drumul secundar care ducea la cascada și pentru o secundă a fost tentată să întoarcă. A respins însă rapid ideea. Cascada care dăduse și numele orașului se afla într-un loc foarte izolat. Ar fi trebuit să parcurgă cam un kilometru pe jos. Poate altă dată, își zise.

Se apropia deja de oraș. Primul indicator pe care l-a văzut a fost cel spre spitalul Winston Falls. A trecut-o un fior. Amintirile legate de acest spital erau încă proaspete. După ce Patterson a lăsat-o să zacă în drum, a fost transportată acolo pentru a fi stabilizată, iar apoi a fost dusă cu elicopterul la centrul de traumatologie. Trecuse multă vreme de atunci dar întoarcerea acasă îi readucea totul în minte. *Încearcă să uiți*, își spuse.

Winston Falls era un oraș sudist tipic. Străzile largi, străjuite de copaci erau pline de farmec. A intrat pe strada principală, a trecut de liceul *Sacred Heart* și a ajuns pe Birch Street, unde locuiau părinții ei. Aproape toate casele din această zonă veche a orașului aveau verande spațioase, iar proprietarii lor își petreceau aici după-amiezele, citind ziarul și bînd ceai. Își amintea cum stătea și ea cîndva pe verandă și se juca cu surorile ei.

Imediat a zărit și casa lor. Avea două etaje și fusese vopsită proaspăt într-un galben pal. Ușa de la intrare și obloanele erau acum negre. Pe verandă erau scaune negre de răchită iar pernele

lor roșii se asortau cu ghivecele cu mușcate care flancau treptele.

Probabil că tatăl ei se uita pe geam, pentru că a deschis ușa imediat ce ea a tras mașina pe alee. I-a strigat:

– Parchează în spatele garajului, Ellie!

Zona pavată din spatele garajului fusese gândită ca teren de baschet, dar ai ei o foloseau ca parcare atunci când aveau musafiri. În capătul terenului erau niște trepte care duceau la apartamentul aflat deasupra garajului. Și acesta fusese vopsit proaspăt, iar acum erau și jaluzele la toate geamurile. Părinții ei își dăduseră osteneala, își zise Ellie.

Abla oprise motorul, că tatăl ei a ieșit pe ușa din spate și a coborât treptele. Și-a deschis larg brațele. Ea s-a repezit să-l îmbrățișeze. Nu conta că era mare, nu avea să se sature niciodată de îmbrățișările tatălui ei. Când el i-a dat în sfârșit drumul, a privit-o atent:

– Ești bine? Ai avut vreo problemă pe drum? a întrebat-o îngrijorat.

– Sînt bine, tati, l-a asigurat ea.

Fetele din sud obișnuiesc să spună „tati”, iar Ellie nu făcea excepție. Doar ocazional îi mai spunea „tată”, influențată de limbajul folosit în vest.

Ellie a deschis portbagajul, iar tatăl ei i-a luat valiza.

– E ușoară ca o pană. Sigur ai ceva înăuntru?

Ellie l-a urmat în casă. El a lăsat valiza în hol și au intrat amîndoi în bucătăria mare.

– Unde e mama? întrebă ea.

– La cumpărături. Se întoarce curînd. Nu te aşteptam atît de devreme.

Ellie era bucuroasă că aveau un scurt răgaz să stea de vorbă, doar ei doi.

– Ce-ai zice de un pahar cu ceai dulce, de la gheaţă? o întrebă el deschizînd frigiderul.

– Nu-mi place ceaiul dulce, îşi recunosc ea lipsa de loialitate faţă de moştenirea sudistă. O să-mi fac eu unul neîndulcit.

– A făcut mama ta din amîndouă.

Ellie a scos două pahare şi a pus în ele gheaţă. Tatăl ei le-a umplut cu ceai. A sorbit dintr-al ei şi s-a strîmbat. Au schimbat paharele şi s-au îndreptat spre living.

– Vrei să stăm pe verandă? întrebă Ellie.

– Nu, nu, spuse el repede. Hai să rămînem înăuntru. E mai răcoare.

Îi înţelegea motivele.

– Am putea sta afară după ce se întunecă?

– Cred că da. Pînă atunci se mai răcoreşte afară.

– Şi nici nu am fi văzuţi de cei care trec prin faţa casei, nu-i aşa?

– Haide, Ellie...

– Tată, nu vreau să stau închisă în casă cît timp rămîn aici.

– Vreau doar să fii prevăzătoare. Mama ta este îngrijorată.

El s-a apropiat de fereastra care dădea spre curtea din faţa casei şi stradă şi a rămas privind în gol. Trecuse mai bine de un an şi jumătate de cînd

nu-și văzuse tatăl. Era schimbat și nu arăta deloc bine.

– Va fi o nebunie aici înainte de nuntă, spuse el.

– Da, știu.

– ... Și nu știu unde este.

– Evan Patterson.

Se întoarse spre ea.

– Bineînțeles că despre el e vorba. Ar fi mai ușor dacă am ști unde se ascunde.

– Nu-l putem lăsa să ne dirijeze viețile... să ni le distrugă, se corectă ea. Nu trebuie să-l lăsăm să aibă atîta putere asupra noastră.

El nu i-a răspuns. Pe chip i se citea îngrijorarea. Tatăl ei era un bărbat distins, cu părul des, grizonant și trăsături frumoase. Avea umeri lați și îi plăcea să se îngrijească, dar stresul în care trăise în ultimii ani lăsase urme adînci. Și asta numai din cauza lui Patterson și a obsesiei lui bolnave pentru ea.

Începea să se întrebe dacă nu cumva greșise întorcîndu-se acasă.

Schimbă subiectul cu ceva mai plăcut:

– Ați vopsit casa. Îmi place culoarea.

– Am vopsit-o luna trecută, îi răspunse el zîmbind. Mama ta a fost într-o agitație nebună din cauza nunții. Stai să vezi apartamentul de deasupra garajului. Am reușit să-l scoatem la lumină. Nu ne-a costat prea mult. Cele două dormitoare și baia se prezentau bine. A trebuit doar să refacem podeaua, iar în bucătărie am schimbat cuptorul și am reparat țeava de sub chiuvetă. Mama ta și cu

mine am făcut totul, cu excepția instalațiilor, spuse el cu mândrie.

– Dar de ce tocmai acum?

– Vin multe rude la nuntă și nu vor dori toți să stea la motel sau la singurul hotel de fițe din oraș.

– Ar trebui să-l închiriați după nuntă, îi sugeră ea. Sînt sigură că sînt destui studenți de la universitate cărora le-ar place apartamentul.

Tatăl ei clătină din cap și se așează pe canapeaua din fața ei:

– Apartamentul crește valoarea casei. N-aș vrea să fie distrus de niște puști. Casa asta e o investiție, iar apartamentul va intra în preț, cînd o vom vinde.

Ea rîse:

– Știi bine că iubești această casă, tată. N-o vei vinde niciodată.

– Nu se știe. Îmbătrînesc, iar treptele astea...

– Și mama iubește casa, îi aminti ea.

Conversația lor s-a încheiat cînd mama ei a deschis ușa din spate și a strigat:

– Am nevoie de ajutor să aduc sacoșele!

Elle a sărit și a alergat spre bucătărie:

– Te ajut eu!

Mama era surprinsă să o vadă. Aproape că a scăpat sacoșele pe jos. Le-a așezat grăbită pe bufetul din bucătărie și a îmbrățișat-o prelung pe Elle.

– Ai ajuns mai devreme! a exclamat ea.

După ce Elle a adus de la mașină restul de sacoșe, mama a privit-o cu atenție:

– Ai mai crescut? Pari mai înaltă, jur. Sau poate doar te-ai subțiat. Măninci bine? Cu programul pe care îl ai la spital, pun pariu că sari peste mese. Ți-e foame, Ellie? Am dezghețat un pui. Îl bag imediat la cuptor. Sau vrei ceva de băut? Aș putea să-ți fac...

– Sînt bine, mamă. Și nu sînt musafir, zise ea.

Mama zîmbi:

– Sînt atît de fericită că te văd!

Elle trase un scaun și-i spuse mamei să stea jos și să-i spună noutățile cît pune ea totul la loc.

– Ava va sosi mîine sau poimîine. Mai sînt multe de făcut pînă la nuntă. Ea și John și-au cumpărat o casă drăguță la vreo trei kilometri de aici. Lui John i s-a oferit un post la clinica de aici, adăugă ea.

Ellie puse laptele în frigider și împături sacoșele.

– Clinica este lipită de spital, continuă mama ei. Ava mi-a zis că dermatologii au program fix. Va fi tare frumos. Am putea lua masa împreună în fiecare seară.

Mama ei o privea plină de speranță. Aștepta un fel de răspuns din partea ei, un semn că acceptase ideea că Ava și John erau acum un cuplu. Ellie rămase tăcută.

– Tatăl tău și cu mine sîntem încîntați că John s-a mutat aici. E tare plăcut să-i știm atît de aproape.

– Annie cînd ajunge? întrebă Ellie ignorînd comentariile mamei ei legate de Ava.

– Nu poate pleca din San Diego mai devreme de joi, dar va rămîne aici și toată săptămîna viitoare.

Ellie își trase un scaun și se așeză în fața mamei ei.

– Ar trebui să-l iei pe tata și să-i faceți o vizită la San Diego. Meritați o vacanță.

– Dumnezeu, nu putem! Ne-ar costa o avere.

– Vă faceți probleme din cauza banilor? întrebă ea.

Era o întrebare prostească. Părinții ei își făceau mereu griji în privința banilor. Cheltuielile pentru a o ține pe ea departe de casă fuseseră foarte mari. Doar biletele de avion costaseră o avere.

– Nu ne facem, doar ne limităm la un buget anume.

– Casa arată minunat. Tata mi-a spus că ați terminat și apartamentul.

– Era și timpul.

– Arăți grozav, mamă.

Era un compliment sincer. Mama ei era o femeie frumoasă. Era la fel de subțire ca în ziua în care se măritase. Ava și Annie îi moșteniseră osatura și culoarea părului. Toate trei erau înalte, cu ochi albaștri și părul de culoarea mierii.

– E din cauza fardului meu cel nou. În reclamă spunea că te face să arăți odihnită.

Ellie rîse:

– Cred că e nou, pentru că n-am auzit de el. Trebuie să-l cumpăr și eu.

– Uite ce e, Ellie, știu că nu am discutat pînă acum despre asta, dar Ava...

Ellie o întreruse. Nu avea dispoziția necesară să discute despre sora ei.

– Mai bine vorbim despre tata.

– Ce e cu el?

– Cînd a fost ultima oară la medic? Nu arată deloc bine, mamă.

– Să nu te audă că spul asta. O să-l rănești.

– Mamă...

– E obosit, atîta tot.

– Poate că ar trebui să-i dai și lui din fardul tău minune, spuse ușor iritată.

– Să nu-mi vorbești pe tonul acesta, domnișoară, zise ea. Tatăl tău e perfect sănătos. A fost la medic săptămîna trecută.

Mama ei intrase în defensivă. Ellie nu înțelegea de ce. Era doar îngrijorată în privința lui.

A decis să abandoneze subiectul. Lista subiectelor pe care nu le putea aborda continua să crească. Banii, sănătatea tatălui ei, Ava. Ce urma?

Mama îi luă mîna într-a ei.

– Mă bucur mult că ești acasă. Îmi pare rău că nu avem mai mult timp la dispoziție. Mai sînt o mulțime de lucruri de făcut.

– Cu ce te pot ajuta?

– Tatăl tău vrea să zugrăvească toate dormitoarele pînă la sosirea rudelor. L-a terminat pe al nostru, biroul și cele două dormitoare de la primul etaj. Ne-a mai rămas camera lui Annie. Ai putea să-l ajuți.

– Cu plăcere, zise ea.

Tata intră în încăpere și își așeză palmele pe umerii lui Ellie.

– Elle te va ajuta să zugrăvești, îi spuse mama.

– Grozav. Ne apucăm de camera lui Annie cînd mă întorc de la universitate.

– În seara asta poți dormi acolo, Ellie, îi spuse mama. După ce zugrăviți, nu, din cauza mirosului.

– Cine va sta în apartamentul de deasupra garajului?

– Probabil mătușa Vivien și mătușa Cecilia, sugeră tatăl ei.

– Treptele sînt prea abrupte pentru Vivien, spuse mama.

– Dar și aici ar trebui să urce la etaj, zise Ellie.

– Treptele de aici nu sînt atît de abrupte. Sînt și mai late și mai puține la număr.

– Dacă mătușa Cecilia nu a slăbit între timp, nu va putea nici ea să urce. Oricum cred că ar prefera să stea cu voi în casă.

– Același lucru îl cred și eu. Le place să fie în miezul acțiunii.

– Ce-ar fi să stau eu în apartament? Așa mătușile ar putea sta aici.

– Nu știu ce să zic. Să stai acolo singură...

– Garajul e la cîteva metri de casă. tati. Dacă am probleme, țip. Mă vei auzi cu siguranță.

Tatăl ei se gîndi cîteva clipe.

– Aș mai putea monta un zăvor... pentru siguranță.

– A mai rămas o singură problemă de rezolvat, William, spuse mama.

– Nu e cazul acum, Claire. Avem tot timpul să stăm de vorbă cu Ellie.

– Dar acum ce facem? Nu vorbim?

– E o discuție serioasă, zise tata.

Ei nu-i plăcea cum suna asta. Ultima oară când avuseseră o discuție serioasă îi spusese să nu vină acasă de Crăciun.

Se întoarse spre mama ei:

- Ce anume mai avem de rezolvat?
- Spune-i acum, dacă tot ai deschis subiectul.
- Ava vrea să-și petreacă aici noaptea de dinaintea căsătoriei. Nu vrea ca John să o vadă. Spune că aduce ghinion.

Ellie nu-și putea reprima sarcasmul:

- Se îmbracă în negru? Sau în roșu ca...?
- Va purta o rochie albă, îi spuse mama.
- Mi se pare o exagerare din partea ei. Și nu se teme că va fi lovită de un fulger la intrarea în biserică?

- Ajunge! sări mama. Ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului, iar acum trebuie să mergem mai departe.

Ellie nu-i răspunse. Tatăl ei se așeză între ele, la masă.

- Halde, spune-i și restul. Să dăm cărțile pe față.
- Ava vrea să-i fii domnișoară de onoare.
- Nul răspunse vehement Ellie. N-am mai vorbit cu ea de la ultima mea vizită, adică de optsprezece luni. De ce insistă, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă-ți amintești, mamă, te-a mai pus să mă întreb asta și acum câteva luni și te-am refuzat. Nu m-am răzgîndit de atunci. Am venit doar pentru că ați insistat. Voi lua parte la nuntă, dar atât. Clătină din cap. Nu înțeleg de ce nu renunță.

- Circulă tot felul de zvonuri despre ce s-a întâmplat atunci iar Ava e de părere că dacă îi vei fi

domnișoară de onoare, oamenii vor ști că a fost doar o neînțelegere.

– Zvonuri? Nu sînt zvonuri... e adevărul gol-goluț, mamă.

– Se va simți umilită dacă tu nu...

– De asta ați insistat să vin? Ca să nu fie ea umilită?

– Bineînțeles că nu, îi răspunse mama. Numai că lumea vorbește și...

– Nu voi fi domnișoară de onoare. Nici nu știu sigur dacă vin la nuntă, pînă la urmă.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru rochie, continuă mama. Toate domnișoarele de onoare vor fi îmbrăcate în rochii lungi, negre, diferite una de alta. Orice rochie neagră e potrivită.

– Ascultă-mă, mamă. Nu voi fi domnișoară de onoare la nunta ei.

Tatăl ei le întrerupse:

– Haide cu mine, Ellie. Mergem la magazin să cumpărăm un zăvor și ceva provizii pentru frigiderul din apartament.

– Masa va fi gata peste o oră și jumătate, zise mama. Era tristă. Ellie se aștepta să o vadă lăcrimînd din clipă în clipă.

– Ne vedem mai tîrziu, mamă, zise Ellie sărutînd-o pe obraz. După care îi șopti: nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Nu merge. Nu am de gînd să mă răzgîndesc.

Mama îi șopti la rîndul ei:

– Vom vedea.

CAPITOLUL 14

Max și Ben se întâlneau pentru ultima oară cu Hughes ca să discute ultimele detalii ale cazului Landry înainte să se întoarcă în Honolulu.

– Greg Roper i-a identificat imediat, îi spuse Hughes lui Max. Exulta. Nu l-a influențat nimeni, nu i-a sugerat nimeni să aleagă o fotografie sau alta. Am dreptate, Ben?

– Așa este.

– Avem în sfârșit un martor-beton, zise Hughes. Nu-l voi trece încă pe lista martorilor. Rămîne doar între noi, bine?

Max dădu din cap. Hughes se deșteptase. Dacă îi comunica judecătorului numele martorului, o mulțime de oameni ar fi avut acces la această informație.

– Poate ar fi mai bine să-i asigurăm protecția, sugeră Ben.

– O vom face, din clipa în care va fi indicat drept martor, îl asigură Hughes.

– Cum a rămas cu Sean Goodman? Soții Landry nu știu sigur dacă el i-a văzut. Îl mai păzește cineva?

– Da, câtă vreme e în spital, răspunse Hughes. Prea multă lume intră și iese, iar securitatea acolo lasă de dorit. Gândiți-vă la ce s-a întâmplat seara trecută.

– Poliția pretinde că atacatorul nu corespunde profilului clasic al membrului unei bande, spuse Max. A fost identificat?

Ben clătină din cap.

– Nu avea acte asupra lui și nimeni din spital nu-l cunoștea. Am vorbit de dimineață cu detectivii. Studiază acum casetele de supraveghere, încercînd să vadă dacă l-a adus cineva, sau dacă a venit cu mașina lui.

Max nu voia să abandoneze subiectul, pentru că nu era convins că fusese o răfuială între două bande:

– Ar trebui să ne asigurăm înainte de a pleca la aeroport.

– În ce privință? îl întrebă Hughes.

– Că făcea parte dintr-o bandă.

– Făcea, sigur, îl întrerupse Hughes.

– Dacă nu, continuă Max fără să țină seama de întrerupere, atunci va trebui...

– Of, iar începe cu „dacă”, zise Ben.

– Să fii sigur de asta, îi răspunse Max. Repet întrebarea: dacă nu făcea parte dintr-o bandă? Dacă Sean Goodman era de fapt ținta, iar polițistul l-a oprit înainte să ajungă la etajul lui?

Ben își scoase mobilul din buzunar.

– Îl sun pe detectivul cu care am vorbit. Să vedem dacă au mai aflat ceva.

Conversația a fost scurtă. Când s-a încheiat, Ben s-a întors spre Max:

– Au găsit imagini cu atacatorul coborînd din mașină. Avea numere de Nebraska. Au identificat mașina: îi aparține lui George Cogburn.

Max se uită la Hughes:

– Își amintești numele acesta, nu?

Hughes dădu aprobator din cap:

– Bineînțeles. Deși n-am mai auzit nimic despre el de mult timp. Când soții Landry locuiau în Omaha, apelau la Willis Cogburn pentru anumite treburi murdare.

Ben se duse la computer și tastă numele lui Willis Cogburn. Fotografia lui apăru pe tot ecranul.

– Willis a ieșit de curînd din închisoare, le spuse. Se pare că s-a apucat de treabă.

– Mașina este însă înmatriculată pe numele lui George Cogburn, îi aminti Hughes.

Ben reluă căutarea și-i găsi carnetul de conducere:

– Aceeași adresă. Și chiar seamănă cu Willis. Probabil sînt frați sau veri.

Max dădu din cap:

– Asta ridică o nouă întrebare: unde este Willis? Dacă și fratele lui lucra pentru soții Landry, înseamnă că venise la spital să anihileze martorii. Poate că Willis nu a vrut să se întoarcă la închisoare și atunci și-a trimis fratele în locul lui.

Hughes nu le auzise ultimele replici. Vorbea la mobil. Ținînd încă telefonul la ureche, le spuse:

– Willis s-a prezentat săptămîna trecută la ofițerul care răspunde de el. Abia luna viitoare trebuie să vină din nou.

– Știm acum că Gorge Cogburn trebuia să-l anihileze pe Sean Goodman. Dacă polițistul acela nu-i observa arma...

Max interveni:

– Poate că nu îl căuta doar pe Goodman. Se pare că soții Landry nu vor cu nici un preț să poată fi puși sub acuzare. Este evident că acum caută toți martorii.

– Singurul martor pe care ne putem baza este Greg Roper, iar dacă îl ținem secret, nu au cum să afle de existența lui, îl asigură Hughes.

– Cum rămîne cu Ellie Sullivan? întrebă Max. Era la cîțiva metri distanță de ei. S-ar putea să o caute și pe ea.

– Nu o vom trece pe lista martorilor, insistă Hughes. Ei nici nu știu cine este.

Max începea să se enerveze.

– Nu știu cine este? Tu vorbești serios? Un singur drum să facă la spital și află imediat. Toată lumea vorbește încă despre cele întîmplate. Zece minute, Hughes. Altfel le trebuie să afle numele ei. George Cogburn a venit la spital după primul martor și probabil că Willis se va duce după ea. Al naibii să fiu dacă voi permite să i se întîmple ceva!

Hughes ridică mîinile în aer:

– Gata, te-am auzit! Voi avea grijă să fie avertizată și voi anunța paza spitalului.

– Nu e la spital îi spuse Max. S-a întors acasă, în Carolina de Sud, să-și vadă familia.

– Asta e bine, zise Hughes.

– Ba nu e bine deloc, ripostă Ben. Știi foarte bine că soții Landry nu se vor da în lături de la nimic ca să se salveze. În clipa asta nu știm unde se află și nici unde se ascunde Willis Cogburn.

Max era și el de neclintit:

– Ellie Sullivan are nevoie de protecție.

– Dar dacă nu... Începu Hughes.

– Acum, spuse Max. Tu conduci ancheta în acest caz, dar dacă nu ceri tu să fie protejată, o fac eu.

Hughes zise resemnat:

– Bine. Sun la biroul nostru din Carolina de Sud, să văd ce pot face.

Cîteva ore mai tîrziu, Ben și Max erau în drum spre aeroport, să ia avionul spre Honolulu. În ciuda asigurărilor primite de la Hughes, Max pleca cu o strîngere de inimă.

Tocmai treceau de controlul de securitate, cînd sună telefonul. Era Hughes.

Acesta nu a irosit vremea cu politețuri:

– Am fost anunțat că Willis nu a apărut de ceva vreme la apartamentul lui din Omaha. L-au percheziționat și au găsit în coșul de gunoi un bilet pe care erau trecute numele lui Sean Goodman și al lui Ellie Sullivan.

– Spune-mi că ai trimis deja pe cineva acolo.

– Am făcut tot ce am putut, dar nu am găsit pe nimeni care să poată rămîne la Winston Falls cîteva zile, poate chiar o săptămînă. Toți sînt ocupați cu cazurile lor și știi că ducem lipsă de

personal. Voi vorbi cu polițiștii de acolo. Poate o supraveghează ei.

– Nu au fost în stare de nimic nici în trecut, când familia ei a avut nevoie de ajutor. Probabil că vor trece de câteva ori pe zi cu mașina prin fața casei ei.

Hughes era iritat:

– Ulte ce e, o să găsec o soluție. Numai că va dura. Ellie Sullivan trebuie să fie prevenită. O să o sun să-l spun să fie atentă, pînă găsim pe cineva care să o păzească.

Max se gîndi imediat la stresul prin care trecuseră Ellie și familia ei din cauza lui Evan Patterson.

– Nu o suna, spuse el.

– Nu am de ales. Trebuie să o previn, îi răspunse Hughes.

– Mă duc eu, zise repede Max.

– Cum? întrebă surprins Hughes. Nu se poate. Trebuie să te întorci la Honolulu și să te ocupi de caz.

– Îmi iau concediu, zise Max. Doar o săptămînă, pînă ce Ellie se întoarce acasă. Ben se descurcă și singur. Și ne putem consulta telefonic. Anunț eu la birou, în Honolulu.

A încheiat convorbirea înainte ca Hughes să mai poată spune ceva.

CAPITOLUL 15

Nu era deloc bucuroasă să-l vadă. Aproape că făcuse un atac de cord când îl văzuse parcînd mașina în fața casei. Ea zugrăvea dormitorul lui Annie aflat la al doilea etaj și s-a uitat întîmplător pe geam exact în clipa în care Max cobora din mașină.

A fost atît de uimită, încît pensula i-a scăpat din mîină. Din fericire, aceasta a aterizat pe hîrtia pe care o întinsese pe jos ca să protejeze podeaua.

Ce căuta acolo? Se întîmplase ceva? Bineînțeles că asta trebuia să fie, își răspunse singură la întrebare. Nu putea exista un alt motiv.

Poate că aflase unde se ascundea Evan Patterson și venise să-i spună. Nu, nu putea fi asta. I-ar fi dat telefon.

Dumnezeule, tatăl ei era acasă! Probabil stătea pe verandă și citea ziarele pe laptop. Era deja destul de stresat. Un agent federal care îi bătea la ușă era deja prea mult.

Îmbrăcată cu un șort vechi și o bluză fără mîneci, pătată de vopseaua de culoarea lavandei, ea coborî în fugă scările, străbătu ca un fulger livingul și ieși afară. Trecu de tatăl ei fără să-l spună vreun cuvînt și se opri în fața lui Max.

Respira sacadat, dar nu pentru că nu ar fi fost în formă, ci din cauza lui. Cînd a văzut-o, Max s-a luminat la față și l-a zîmbit. Gropițele din obraji ar fi făcut orice femeie slabă de înger să cadă din picioare. Ea nu era slabă de înger, își repetă în gînd.

Arăta foarte sexy. La naiba!

Nu l-a întîmpinat deloc politicos:

– Ce cauți aici?

Max se uita spre casă.

– E tatăl tău? Pare pe punctul de a leșina. Ah...

– Ce e? se încruntă ea.

– Se uită la pistolul meu.

– Minunat, șopti ea. Absolut minunat!

– Ce vrea să însemne asta?

– Mă bucur atît de mult că ai reușit să vii spuse ea suficient de tare ca să fie auzită de tatăl ei. Îl sărută pe Max pe obraz.

El nu mai putea rezista. O luă în brațe și o sărută pe buze. Scurt și apăsător.

– Asta ar trebui să-i readucă culoarea în obraji, zise Max.

Ellie își încolăci brațele după gîtul lui și îi șopti la ureche:

– Nu le-am spus nimic părinților mei despre împușcăturile din parc... sau despre Sean Goodman... înțelegi...

– Am înțeles.

S-au îndreptat spre veranda unde îi aștepta tatăl ei. Ellie le-a făcut cunoștință:

– Tată, el este prietenul meu, Max Daniels.

– William Sullivan. Tatăl ei făcu un pas înainte și îi întinse mâna.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule.

Fără să mai piardă timpul, William spuse:

– Văd că porți armă.

– Da, domnule.

– Și insignă, interveni Ellie. Are și insignă. Max este agent FBI.

William îi întrebă cum se cunoscuseră. Era suspicios.

– La spital, se repezi Ellie să răspundă înaintea lui Max. Ne-am cunoscut la spital. Prietenul lui a fost operat. Adăugă cu nonșalanță: o operație de rutină.

Nu reușea să se calmeze, deși se străduia. De ce era atât de nervoasă? Doar nu era în fața Inchiziției. Știa deja răspunsul. Era atât de agitată din cauza lui Max, pentru că apăruse așa, din senin.

Max își dădea seama că tatăl ei era foarte îngrijorat. O luă de mână și o trase lângă el, cu un gest firesc:

– Ellie l-a operat, spuse cu mândrie.

Ea dădu din cap:

– Așa este. Iar de atunci am ieșit de câteva ori.

Se simțea groaznic pentru că își mințea tatăl, dar își găsea justificări în faptul că avea un motiv întemeiat. Nu îi putea spune adevărul.

Tatăl ei se relaxă vizibil.

– Mă bucur să-l cunosc pe unul dintre prietenii lui Ellie. Hai să mergem înăuntru și să bem ceva rece. Le făcu semn să o ia înainte.

Mama lui Ellie ieși din bucătărie ștergându-și mâinile pe șorț.

– Masa e gata în... Se opri la mijlocul propoziției de îndată ce-l văzu pe Max. Reacția ei a fost aproape identică cu cea a soțului ei, atunci când a dat cu ochii de pistol.

– Claire, ți-l prezint pe Max Daniels, zise William. E un prieten de-al lui Ellie.

– Un prieten?

– Da, mamă, zise Ellie. Un prieten.

– Oh, spuse ea în timp ce-și aranja cu nervozitate părul. Se uita când la el, când la ea.

Max zîmbi și-i strînse mâna:

– Mă bucur să vă cunosc.

– Arăți tare bine. Rîse de propriul comentariu. Sper că rămîi la masă.

– Mi-ar face mare plăcere.

Mama ei se îmbujorase de plăcere. Ce-o apucase? se întreba Ellie.

– Hai să stăm în camera cu șemineu. E chiar lângă bucătărie, sugerează tatăl ei.

Ca să te perpelim bine, își spuse Ellie.

Era adevărat. Întrebările au început să curgă, una după alta.

Ellie nu știa dacă lui Max îi plăcea ceaiul îndulcit, dar i-a întins un pahar iar el l-a luat. Stătea la bucătărie, privea și se minuna: Max putea fi fermecător. Și mama ei? Era agitată, iar obrajii îi

erau roșii ca focul. Se purta așa pentru că fata ei își găslise în sfârșit pe cineva? Puțin probabil. Sau pentru că Max era atât de adorabil... cu ea, cel puțin?

– Ellie, du-te sus și schimbă-te pentru cină, îi spuse mama.

– Aproape că am terminat. Mai am doar tocurile geamurilor. *Și un perete întreg*, își spuse. Când mîncăm?

– Într-o oră.

– Te ajut și eu, zise Max.

Ellie de-abia aștepta. Odată rămași singuri, îi putea întreba de ce venise.

– Nu se poate, ești musafir, spuse tatăl ei.

– Îi place să zugrăvească, zise Ellie repede.

– Cît timp rămîi la noi?

– Foarte puțin, răspunse Ellie în locul lui.

Niciunul din părinți nu-i dădu atenție.

– William, Max este partenerul lui Ellie. Rămîne pînă după nuntă. Nu-i așa, Max?

– Ce este? întrebă Ellie.

– Partenerul tău, dragă.

– Nu este...

– Rămîn cu Ellie cît timp va sta și ea, zise Max. Îi făcu semn din priviri să nu mai comenteze.

– Plecați împreună acasă?

– Exact.

Ellie continua să clatine din cap. Părinții ei au ignorat-o, la fel și Max.

– Fata noastră va fi în siguranță avînd un agent FBI alături, zise William. Te-ai cazat la vreun hotel?

– Nu, domnule. Am venit direct aici.

– E bine. Vei sta în apartamentul de deasupra garajului. Nu e nici pe departe atât de rău precum sună. E chiar confortabil, nu-i așa, Claire?

– Da, este.

– *Eu* stau acolo, zise Ellie.

– Da, dragă, îi răspunse mama.

– Sînt două dormitoare, îi reaminti tata.

– Și sînteți adulți, adăugă mama.

Ellie rămăsese fără cuvinte. Niciodată tatăl ei nu se arătase atât de indiferent cînd venise vorba de dormit. Da, era adultă, dar pînă atunci tatăl ei nu o tratase niciodată ca atare. Iar atitudinea mamei ei era și mai șocantă. Fusese întotdeauna foarte formală, genul de doamnă sudistă care își făcea mereu griji de ce va spune lumea. Iar acum părea că nu mai dă doi bani pe asta.

– Trebuie să recunosc că voi dormi mai liniștit acum, știind că e cu tine, spuse William. Ellie ți-a povestit de Evan Patterson?

– Da, domnule. Știu tot.

El oftă ușurat.

– Fiica mea e foarte introvertită. Nu știam dacă ți-a povestit ceva despre trecutul ei, dar mă bucur că a făcut-o. Acum înțelegi de ce ne bucurăm că vei sta aici.

– Max nu a spus că poate să rămînă...

– Rămîn cu plăcere.

– Bine, spuse William. Crezi că am putea sta puțin de vorbă, după cină, despre Evan Patterson?

– Bineînțeles, răspunse el.

– De-abia aștept să aflu mai multe despre voi, zise mama ei. De cînd vă vedeți, cum...

– Mai târziu, mamă, o întrerupse Ellie. După cină poți pune cîte întrebări vrei. Se usucă pensulele. Haidă, Max. Te-ai oferit să mă ajuți.

El a urmat-o. Ellie bombănea ceva, dar Max nu înțelegea ce spune. Din tonul ei își dădu seama că nu era prea încîntată. Păcat, își zise el. Bătuse atîta drum ca să o protejeze și exact asta avea de gînd să facă.

Avea nevoie de multă stăpînire de sine să se poată concentra asupra misiunii lui. Cînd a ajuns și a văzut-o coborînd treptele, primul lui gînd a fost: E teafăr! Al doilea gînd a fost și mai puțin profesional. Oare picioarele ei se mai lungiseră de cînd o văzuse ultima oară? În clipa în care ea a ajuns lîngă el, o mie de fantezii îi treceau prin minte.

Ellie a deschis ușa dormitorului lui Annie. La vederea culorii, Max s-a dat un pas înapoi.

Ellie a așteptat ca Max să închidă ușa.

– E de rău, nu-i așa? Trebuie să fie de rău, altfel n-ai fi venit pînă aici. Hai, spune-mi cît e de rău, Max.

Max îl auzi pe tatăl ei urcînd treptele. Nu era timp de explicații.

– Pensulă sau trafalet?

Ea clipi:

– Poftim?

El repetă întrebarea chiar în clipa în care tatăl ei deschidea ușa.

– Dau eu cu trafaletul. Vopsiți voi tocurile. Cît mai ai, Ellie?

– Două ferestre.

Tocurile erau albe iar pereții erau fluorescenți, de culoarea lavandei. Max trecu la o fereastră, Ellie la cealaltă. Se tot uita spre el, căutînd o cale de a-l determina pe tatăl ei să plece, dar acesta nu părea dornic s-o facă. Era într-o dispoziție excelentă, probabil datorită faptului că Max era înarmat.

Se simțea din nou vinovată. Venirea ei acasă le dădea mari bătaii de cap. Nu ar fi trebuit să cedeze rugămintelor mamei. De dragul tatălui ei ar fi fost mai bine să rămîna departe.

– Trebuie neapărat să vezi cascada cît stai aici. E ceva drum, dar merită, nu-i așa Ellie? o întrebă el, în timp ce tuma vopsea în tava trafaletului.

– Da, da, răspunse ea. Dar nu știu dacă Max va avea timp...

– Sînt sigur că va avea. Ai spus că pleci odată cu Ellie, nu?

– Așa am spus, răspunse Max.

Ellie îl privi. Max îi făcu cu ochiul.

– De cînd vă vedeți? întrebă tata. Hotărîtă să înăbușe în fașă întrebările personale, Ellie spuse:

– De ceva vreme. Tată, i-ai spus lui Max că ți-ai dat doctoratul în matematică? Este decanul universității. Știi?

– Pe Max nu-l interesează realizările mele profesionale, Ellie. Mai degrabă e curios în privința ta.

– Chiar sînt, zise Max. Cum era Ellie cînd era mică?

– Dificilă, zîmbi el.

– Nu mă miră, spuse Max.

– Hei... protestă ea.

– Mereu o provocare, adăugă tata. Nu contenea să... ne ulmească.

– Cum?

William lăsă jos trafaletul și se gândi puțin pe care din întâmplări să o povestească.

– Avea șapte sau opt ani când a venit în vizită un profesor...

– Tati, nu i-o spune pe astal

– E una din preferatele mele, Ellie.

Ea știa că nu avea sens să protesteze. Când tatăl ei își puneă ceva în minte, nimic nu îl putea face să se răzgîndească.

– Aveam mai mult de opt ani... murmură ea.

El o ignoră.

– A venit un profesor de matematică din Anglia. Doctorul Nigel Goodrick. Un tip interesant. Nu ar fi predat niciodată la o universitate atît de mică, dar venise aici în vizită la niște rude și a acceptat invitația. Goodrick era foarte cusurgiu și destul de arogant. Nu-i așa, Ellie?

– Mi s-a părut rău de-a dreptul. Și mirosea ciudat, a naftalină.

– Ellie rămînea cu mine la universitate după-amiezile și s-a nimerit să fie acolo când Doctorul Goodrick a ținut o prelegere despre marele matematician din secolul nouăsprezece, Carl Friedrich Gauss. Anticipasem un auditoriu numeros, așa că prelegerea se ținea în amfiteatrul principal. El era la catedră, iar Ellie undeva sus, pe rîndul douăzeci. Copiii – studenții adică – se plictiseau. Trebuie să recunosc că profesorul Goodrick era destul de anost.

– Chiar că te fura somnul, interveni Ellie. Se dădu un pas înapoi să-și admire opera.

– Cu toate astea, nimeni nu părăsea amfiteatrul. Studenții primeau un punct în plus pentru prezență, dar trebuiau să semneze în condică la sfârșitul și nu la începutul prelegerii, așa cum se proceda de obicei. Altfel ar fi plecat pe capete. Majoritatea moțâlau deja când el a început să vorbească despre viața lui Gauss și despre contribuția lui în domeniul matematicii.

– Cred că și eu aș fi făcut la fel, recunosc Max. Mă tem că nu am auzit în viața mea de Gauss.

– Nici nu aveai cum, dacă nu ești în domeniu, spuse William. Era liniște deplină, ceea ce a făcut ca vorbele lui Ellie să iasă și mai tare în evidență. Profesorul Goodrick le-a povestit o legendă legată de precocitatea lui Gauss. Se pare că era tare neastîmpărat. Într-o zi, ca să-l pedepsească, profesorul lui i-a spus să adune toate cifrele de la unu la o sută. Spera astfel să-l țină ocupat pentru o vreme. Gauss a terminat însă de adunat în câteva secunde, uimindu-și profesorul.

Goodick a întrebat apoi audiența dacă îi putea spune care fusese răspunsul lui Gauss sau cum anume procedase. Toată lumea tăcea. După câteva clipe, Ellie s-a ridicat în picioare și a început să se uite prin sală.

– Așteptam ca vreunul din studenți să ridice mâna.

– Dar n-a făcut-o nimeni, spuse tata. Așa că fata mea a ridicat mâna. Îmi amintesc cât de încântat era Goodrick că nimeni nu putea răspunde. I-a criticat

chiar că nu erau deloc atenți – ceea ce de fapt era o critică la adresa prelegerii lui. Într-un final a văzut-o pe Ellie și a arătat cu degetul spre ea.

– Un copil are o întrebare pentru mine? a întrebat el.

Max zîmbi. Prevedea ce avea să urmeze.

– Ellie era stînjenită pentru că toată lumea se uita la ea. A spus: „Nu domnule. Am răspunsul. Cinci mii cincizeci”. Văzîndu-mă lîngă ea, Goodrick a presupus că i-l spusese eu, așa că i-a spus să vină și să le arate tuturor cum ajunsese la această concluzie.

Ellie s-a întors și l-a întrerupt:

– Am terminat aici. Vrei să te ajut? îl întreabă pe Max.

– Și le-a arătat? l-a întrebat Max pe William, ignorînd-o.

– Bineînțeles. S-a dus la tablă și a arătat că cifrele puteau fi grupate în cincizeci de perechi de sume identice egale cu o sută unu. Iar cincizeci ori o sută unu fac cinci mii cincizeci. Goodrick era uimit, dar a felicitat-o, spre lauda lui. După care a întrebat-o dacă putea să rezolve o altă problemă. A încercat să o încurce, dar Ellie s-a descurcat.

Ellie îi făcu un semn tatălui ei:

– Sînt sigură că Max nu vrea să audă...

– Ba vreau, zise Max.

Tatăl ei continuă:

– După cea de-a doua problemă, am intervenit și am dus-o pe Ellie acasă. Iar pe drum m-a rugat să nu-i spun nimic mamei.

– Cum adică? întreabă Max.

– Claire și cu mine am convenit să facem în așa fel ca Ellie să ducă o viață normală. Dacă afla că a ieșit la tablă și a atras atenția asupra aptitudinilor ei...

– Da?

– Dădeam de naiba. Rîse și continuă: a fost singura dată cînd i-am permis să-și arătze cunoștințele în public. Lui Ellie i-a plăcut dintotdeauna matematica. Studia toate cărțile pe care le aduceam acasă. Rezolvam împreună probleme, mai ales seara, cînd gemenele își făceau baie, sau temele pentru a doua zi.

Din fericire, tatăl ei nu a continuat cu povești despre ea. Ellie îl era recunoscătoare. Au terminat de vopsit. În timp ce tatăl ei l-a luat pe Max cu el în garaj, să-i arate apartamentul, Ellie și-a făcut un duș și s-a schimbat într-o pereche de blugi curați și o bluză.

Mama nu era de acord cu ținuta ei:

– Ar fi trebuit să-ți pui o fustă. Avem musafiri.

– Mamă, e doar un prieten.

– Pune masa din sufragerie.

– Masa din bucătărie e imensă. Max se va simți la fel de bine și aici. Și apoi, aici e pusă deja.

– Mă gîndeam să fie o cină mai formală. De cîte ori Ava și John vin la masă, ea insistă să mîncăm în sufragerie.

Normal, își zise Ellie. Pentru Ava numai aparențele contau.

– Nu trebuie să-l impresionăm în vreun fel.

– Bine, cum vrei. Mai pune un tacîm pentru el.

– Mulțumesc, mamă. O sărută pe obraz.

– Dacă tot ești atât de bine dispusă... Incepu mama ei.

Elle scoase o farfurie din bufet.

– Răspunsul e același: nu.

Puse pe masă tacîmurile și șervetul pentru Max. Nu s-ar fi gîndit niciodată că va ajunge să facă asta.

– Nici nu știi ce voiam să te rog, spuse mama ei în timp ce scotea legumele din frigider.

Elle i le luă din mîină și le puse pe bufet, lîngă chiuvetă. Mama îi întinse un tocător.

– Spuneam că dacă tot ești așa de bine dispusă, poate te mai gîndești...

– Nu voi fi domnișoară de onoare.

– Eleanor Kathleen... spuse mama.

– Îți pierzi timpul.

– Îi frîngi inima surorii tale.

Elle clătină din cap.

– Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată. Nu merge. Răspunsul e tot nu.

– Nu? La ce? Întrebă tatăl ei care tocmai intra pe ușa din spate, urmat de Max.

– Fiica ta se încăpățînează, spuse mama.

Max adusese cîteva roșii din grădina pe care i-o arătase mîndru William. La puse în chiuvetă și dădu drumul la robinet să le spele. Lîngă el, Ellie tăia legumele. Mama o atenționează:

– Ai grijă cu cuțitul acela. E foarte ascuțit.

– Da, mamă.

– Și nu te grăbi așa. O să-ți tai degetul. Mai bine lasă-mă pe mine.

– O să tai mai încet, promise Ellie.

Tatăl ei era în camera de alături și se uita la știri, iar mama se dusesese în sufragerie să aducă un castron pentru salată. Max se aplecă spre Ellie:

– Mama ta știe că ești chirurg?

Ea rîse:

– Bineînțeles.

– Știe deci că folosești mereu obiecte ascuțite.

– Și mama și tata știu ce profesie am, dar nu au fost lângă mine ca să vadă și *cum* am ajuns chirurg. Eram copil cînd am plecat de acasă. Nu m-au văzut terminînd universitatea, absolvind școala de medicină sau luînd rezidențiatul. Nu le-am povestit niciodată cîte mi s-au întîmplat în timpul pregătirii.

William intră în bucătărie.

– Max?

– Da, domnule?

– Se pare că mai durează pînă e gata masa. Vii cu mine în grădină, să stăm puțin de vorbă?

Lui Ellie nu-i plăcea cum sunau vorbele lui.

– Despre ce? întrebă ea.

– Patterson, răspunse tatăl ei. Vreau să-l pun la curent pe Max cu tot ce am aflat de la prietenii mei din FBI.

– Sigur, zise Max. Avem destul timp. Se întoarse spre Ellie și îi șopti: să nu cumva să ieși din casă!

Ellie stătea la chiuvetă și se uita pe geam. Nu îi vedea pe cei doi, dar le auzea mormurul vocilor. Era sigură că Max punea tot felul de întrebări.

El știa totul despre ea; ea nu știa nimic despre el. Aproape nimic, de fapt. Știa că locuia în Honolulu și copilărise în Montana. Atît. Frați? Surori? N-avea

nici cea mai mică idee. Avea nevoie de un plan ca să nu se dea de gol în timpul cinei. După care rămâneau singuri. Avea să-i pună o mulțime de întrebări.

Cina a fost o adevărată provocare.

– Unde ai crescut, Max? îl întrebă tatăl ei în timp ce Claire servea salata.

– În Butte, Montana.

– Părinții tăi mai locuiesc acolo?

– Nu. S-au mutat în Minneapolis când am început eu liceul.

– Și acum tot în Minneapolis locuiesc?

– Da, domnule.

– E tare frig acolo. Și multă zăpadă, interveni mama.

– Nu e mult diferit de Montana. Și acolo e foarte frig, spuse William. Cu ce se ocupă tatăl tău?

– E avocat, răspunse Max. A lucrat douăzeci și cinci de ani la Interne, s-a pensionat, iar acum lucrează la Procuratură. Reprezintă minori în diferite procese.

– Admirabil, spuse William. Nu e o muncă ușoară. Ai frați sau surori? adăugă imediat.

Ellie asculta conversația cu sentimente amestecate. Voia să afle mai multe despre Max, dar în același timp era îngrozită de turnura pe care o putea lua discuția.

– Încetează cu întrebările, tată, spuse Ellie. Parcă ar fi la interviu.

– Vorbeam și noi ca între prieteni, protestă tatăl ei.

Pe de altă parte, Max nu părea deranjat de întrebări.

-
- Și mama ta? Lucrează?
 - E profesoară de muzică.
 - Ai frați sau surori?
 - Ajunge, tată. Lasă-l să mănânce.
 - Nu am surori. Dar am șase frați. Simon e cel mai mare, după care urmez eu, apoi Bishop, Sebastian, Bradley, Tyler și Adam.
 - Părinții tăi au avut ceva de furcă cu atîta băleți, zise Claire.
 - Simon Daniels, spuse tatăl ei. Același nume cu jucătorul de fotbal după care e înnebunită Ellie. Îi alege întotdeauna cînd participă la *Fantasy Football Leagues*.
 - Max zîmbi.
 - Știi cine este Simon Daniels?
 - Bineînțeles că știu. Unul din cei mai buni atacanți din NFL. Rezultatele lui din sezonul trecut au fost uimitoare: patruzeci și trei de pase de nouăzeci de metri, șaiszeci și opt la sută din meciuri jucate, cel mai mic număr de interceptii din ligă. Nu urmărești meciurile de fotbal?
 - Ba da, îi răspunse el. Cîte echipe imaginare ai ales?
 - Doar două, anul acesta.
 - Mai vrei friptură, Max? Îl întrebă mama ei.
 - Nu, mulțumesc.
 - Fratele tău cu ce se ocupă? îl întrebă William în timp ce lua farfuria pe care i-o întindea Claire.
 - E jucător de fotbal.
- Urmă o scurtă tăcere. Lui Ellie îi scăpă furculița din mîină.

– Vrei să spui că Simon Daniels, jucătorul din *Hall of Fame* este fratele tău?

– Exact.

Mama lui Ellie părea nedumerită.

– Dar el este afro-american iar tu... nu.

– Am fost adoptat de părinții lui Simon, îi explică el. Zimbi și adaugă: după care a început să le placă și au mai adoptat și alți copii. Aveam opt ani când s-au încheiat procedurile pentru adopția mea.

– Ce s-a întâmplat cu părinții tăi biologici?

– Accident de mașină.

– Gata cu întrebările, tată, îl rugă Ellie.

Știa că era roșie la față. Simțea cum îi iau foc obrazii. Max o uimise spunându-i atât de nonșalant că Simon, atacantul perfect, era fratele lui. Era șocată, dar încerca să nu o arate.

– Am observat cât ai fost de uimită că Simon e fratele lui Max. Nu știai? o întreabă tatăl ei.

– Păi... nu... se bîlbîie ea. Max nu mi-a pomenit de el. Minteai căuta cu frenezie o explicație. Dar acum înțeleg de ce.

– Luminează-mă și pe mine, insistă el.

– A vrut să-l plac pentru el... și nu pentru că are un frate celebru, explică ea, sperînd ca vorbele ei să fi avut vreun sens.

Tatăl ei încuviință cu o mișcare a capului. Ellie spera că o crezuse și de data aceasta.

– Mai sînt multe lucruri pe care nu le știm unul despre altul, continuă ea. Și cît era de adevărat!

Împinse scaunul, se ridică și-i luă lui Max farfuria din față. În drum spre chiuvetă, îl întreabă:

– Ai terminat?

Spală toate farfurile în timp ce tatăl ei spunea o poveste amuzantă despre un profesor de la universitate. După care a reluat discuția despre nuntă.

– Rudele urmează să sosească peste două zile. De asta am muncit atât de mult la casă, zise mama.

– Mai trebuie zugrăvit vreun dormitor? întrebă Max.

– Nu. Cel de culoarea lavandei a fost ultimul, zise William.

– Cine a ales culoarea?

Ellie clătea castronul de salată.

– Nu-ți place culoarea?

– N-am spus asta. Întrebam doar cine a ales-o.

Părinții ei s-au uitat unul la celălalt înainte de a răspunde. Întrebarea părea să-i fi surprins.

– N-a ales-o nimeni, spuse mama lui Ellie. Am cumpărat-o pentru că era la reduceri. Nu-i așa, dragă?

– Așa este. Culoarea asta nu se mai fabrică.

Max înțelegea de ce.

– Am luat-o pe nimica toată, spuse mîndru William.

– Vrei cafea, Max? întrebă Claire.

– Nu, mulțumesc.

Aproape toate vasele fuseseră spălate, clătite și puse la loc. Aproape că-i smulse mamei o cană din mînă și începu s-o spele și pe ea.

– Ce-ar fi să mergeți la culcare, Ellie? spuse mama. A fost o zi lungă și probabil aveți multe să vă spuneți. Iar după un somn bun poate că te vei răzgîndi în privința nunții.

– Te asigur că nu se va întâmpla asta, spuse Ellie. Ești sigură că nu vrei să termin eu vasele? Fără să aștepte răspunsul, îl luă pe Max de mână și se îndreptă spre ușă.

Max îi făcu semn să aștepte. Le mulțumi părinților ei pentru cină după care o urmă afară.

– Îmi plac părinții tăi.

Ea străbătea curtea cu pași repezi.

– Și ai probabil o mulțime de întrebări despre familia mea, nu-i așa?

– Nu, spuse el. Bine, poate câteva...

– Da?

Ea urcă în grabă treptele și îl așteptă pe Max să vină cu cheile. O luă pe după talie și o strânse lângă el în timp ce deschidea ușa. Dacă se mișca puțin buzele ei i-ar fi atins pielea fierbinte. Max deschise ușa și îi făcu loc să intre.

Ea se opri în mijlocul livingului, așteptând cu mâinile încrucișate la piept ca Max să încuie. Când s-a întors cu fața spre ea, Ellie spuse:

– Hai, spune. De ce ești aici?

El se rezemă de ușă și zîmbi.

– Credeam că e rîndul meu să pun întrebări.

Ea oftă.

– Bine, ai dreptul la două întrebări. Te ascult.

– Cum adică „partenerul tău”?

CAPITOLUL 16

Erau deja la runda a treia a disputei.

Max își făcuse un duș, se îmbrăcase cu un tricou curat și o pereche de blugi, înșfăcase telecomanda și acum stătea pe canapeaua plină de cocoloașe, cu picioarele goale urcate pe un taburet. Încerca să urmărească știrile la un televizor cu ecranul de mărimea unui prăjitor de pâine și aștepta răbdător ca Elle să se calmeze și să redevină rațională. Se îndoia însă că asta avea să se întâmple prea curînd.

Telecomanda i se tot desfăcea în mînă. Fusese lipită cu bandă adezivă cu ceva timp în urmă. Își notă în minte să cumpere o telecomandă universală a doua zi. Sau măcar o rolă de bandă adezivă. Era o barbarie să nu aibă o telecomandă funcțională.

– Mă ascuți? îl întrebă ea.

– Da, o minți el.

Dumnezeule, cît de bine arăta! O urmări în timp ce se învîrtea prin cameră. Își făcuse și ea dus iar

acum era îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu dungi roz și albe care abia dacă îi ajungea pînă la genunchi și un halat lung din același material. Halatul îi era mare, cordonul îi atîrna pe jos, dar lui i se părea mai sexy decît dacă ar fi fost îmbrăcată într-un negligé transparent. Arăta trăsnet în orice, chiar și în halatul lălu în care o văzuse pentru prima oară.

Fără să știe la ce se gîndea el, Ellie își continua tirada. Avea toate motivele să fie supărată. Nu scosese nici un cuvînt atunci cînd el îi explicase motivele venirii lui la Winston Falls și îi spusese că avea să o însoțească pretutîndeni, ca o umbră, atîta vreme cît rămînea aici. A reacționat abia după ce el a terminat cu explicațiile. Era furioasă la culme, iar el era bucuros că era așa. Mai bine să fie scandalizată decît îngrozită sau cu lacrimi în ochi.

– Nu le spui nimic părinților mei. Era atît de enervată, că vocea îi tremura. Dar nu ridică tonul, lucru pe care el îl aprecia.

– Ba da, repetă el a șasea sau a șaptea oară. Trebuie să fie conștienți de pericol.

– Nu știi sigur că soții Landry au pus pe cineva să ne omoare, pe mine și pe Sean.

– Ba da, sînt sigur. Am mai discutat toate astea, Ellie. Rămîn aici pînă cînd te întorci acasă.

– Și atunci?

– Dacă Willis Cogburn nu va fi prins sau ucis pînă atunci, un alt agent îmi va lua locul.

– Ucis?

– Dacă încearcă să-ți facă vreun rău, ai naibii să flu dacă nu-l omor. Clocotea de furie la un asemenea gând.

– Trebuie doar să-l prinzi, nu să-l ucizi, murmură ea. După care ajungeți la o înțelegere, iar în schimbul unei sentințe mai ușoare poate depune mărturie împotriva soților Landry.

– Ești medic, nu avocat, spuse el.

– Dar are sens ce spun, nu-i așa? Întreabă orice avocat. Va fi de acord cu mine. Willis Cogburn trebuie să rămână în viață ca să poată depune mărturie.

– Sînt avocat, spuse el. Și îți pot spune din experiență că ucigașii plătiți nu depun mărturie. Iar dacă va trebui să-l omor o voi face.

Ea se uita uimită la el, cu mâinile în șolduri.

– Și de cînd mă rog ești tu avocat?

Conversația devenea ridicolă. Ea se purta de parcă ar fi fost într-o competiție.

– De cînd am absolvit Vanderbilt.

– Unde?

El zîmbi:

– Facultatea de Drept, universitatea Vanderbilt, Nashville.

– Apoi ai intrat în FBI?

– Da.

– Înseamnă că și tu ești inteligent.

El ridică din umeri. Sătulă să tot facă pași prin cameră, Ellie intră în bucătăria minusculă. Scoase din frigider o Cola dietetică pentru ea și una pentru Max și se întoarse în living. Se așeză lângă el, îi

întinse băutura și își puse și ea picioarele pe taburet.

– Ai văzut expresia tatălui meu când ai coborât din mașină și ți-a observat pistolul. Nu știa dacă să fie bucuros sau speriat. Puse cutia nedesfăcută pe masă și adăugă: l-am învățat să se aștepte la tot ce e mai rău.

Max o luă pe după umeri și o trase mai aproape de el.

– Știi că am dreptate, Ellie. Tatăl tău trebuie să fie pus în gardă. Trebuie să-l informez despre posibilul pericol. Trebuie să fac asta.

– L-am făcut să sufere destul.

– *Tu* l-ai făcut să sufere? Tu nu ai făcut nimic rău. Nu ești responsabilă pentru obsesia lui Evan Patterson.

– Știu că așa este, dar în inima mea simt că am greșit, cumva. Poate că nu are sens ce spun, dar asta simt.

– Câți ani aveai când a început totul?

– De-abia împlinisem unsprezece ani. A urmat un an de coșmar, gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

– Încearcă să fii rațională. Erai doar un copil. Nu ai spus sau făcut nimic care să-l încurajeze.

– Nu am fost numai eu afectată de comportamentul lui bizar. În anumite zile, mai ales când nu era tata acasă, el se plimba în susul și în josul străzii noastre și se uita insistent la casă. Făcea asta ore întregi. Annie era îngrozită. Dormea cu luminile aprinse și de multe ori am auzit-o plângând sub pătură. De asta a devenit avocat. Ava a

reacționat invers. A devenit dură și necruțătoare. Era mereu furioasă. Pe mine.

– Haide... Știi că nu e vina ta.

– Asta nu schimbă cu nimic sentimentele lor. Bietul de tata e mereu neliniștit pentru că nimeni nu îi poate spune unde este Patterson. Iar acum vii tu să-i spui că pe urmele mele este un ucigaș plătit.

Se ridică, luă cutia de Cola și o puse la loc în frigider. În capătul bucătăriei era o ușă care dădea în garaj. O verifică, să fie încuiată, după care o controlă și pe cealaltă înainte de a intra în dormitor.

Nu se gândise deloc cum urmau să doarmă. A deschis ușa camerei în care dormise cu o noapte înainte. Aici era un pat de două persoane pe care părinții ei îl cumpăraseră de la un magazin ieftin. În dormitorul mai mic era patul care îi aparținuse mătușii Eleanor, cea al cărui nume îl purta ea. Fusese cumpărat pentru camera de oaspeți, dar când mătușa s-a mutat într-o casă mai mică le-a dat lor patul.

Ellie își spuse că ar fi trebuit să doarmă ea acolo, pentru că Max era un tip solid.

Sau puteau să doarmă împreună. Inima îi bătu mai tare. Nu, asta nu se poate, își spuse. Ar fi vrut ca el să plece, nu?

Era din nou în dilemă. Când ajunseseră la ea acasă, după întâlnire, el o sărutase cu pasiune. După ce plecase, regretase că nu se culcase cu el. Iar acum? Max era la câțiva metri iar ea nu se putea decide dacă să se arunce sau nu în brațele lui.

Nu mai avea aer. Aparatul de aer condiționat se oprise și era din ce în ce mai cald. Iar dorința de a l

se arunca lui Max în brațe nu o ajuta deloc să se răcorească. Doar o noapte. Ce putea fi rău în asta?

Ellie intră în baie și se spală din nou pe dinți, ca să câștige timp și să-și revină. Da, îi dorea. Nu era nimic rău în a recunoaște asta. Da, putea fi grozav. O eliberare fizică de moment.

Fanteziile o asaltau dar și le alungă din minte. Nu putea să lase hormonii și instinctele animalice să preia controlul.

Se uită bine în oglindă, clătiniind din cap. Voia ceva mai mult decât sexul ocazional. Voia o poveste de dragoste. Poate că era o prostuță naivă, dar asta își dorea. Muncise din greu să-și facă o carieră și nu-și făcuse timp pentru nimic altceva. Dar în adâncul inimii era o romantică.

Gata, se hotărîse. Doar nu era iepuroaică, să sară în patul oricărui bărbat – indiferent de cât de bine ar fi arătat. Avea mai întâi nevoie să se conecteze emoțional.

Cînd deschise ușa își dădu brusc seama că își făcuse griji degeaba. Max nu îi făcuse nici un avans, nu o lăsase să înțeleagă că voia să se culce cu ea. Cu toate astea între ei era ceva, o scînteie. Iar dacă ea simțea asta însemna că și el simțea la fel.

Cînd a intrat în living l-a văzut pe Max pe canapea, cu telecomanda făcută bucăți pe taburetul din fața lui. Banda adezivă veche nu rezistase, iar carcasa din plastic se spărsese.

– Cred că a dat cineva cu ea de pereți, spuse el. Ai cumva pe aici bandă adezivă?

– Caut, zise ea trăgînd de cordonul halatului. Văzuse că-i atîma pe jos. Oricum voia să-și dea halatul jos pentru că înăuntru era din ce în ce mai cald.

A găsit un rest de rolă și două bucăți de elastic într-un sertar din bucătărie.

Max a asamblat rapid telecomanda, a prins-o cu cele două elastice și a reînceput să schimbe canalele. Ellie s-a așezat lîngă el.

– Bărbați și telecomenzile lor, spuse ea clătînd din cap.

– Femeile și... chestile lor, ripostă el.

Ea rîse:

– Chestii?

Max ridică din umeri.

– Știi tu. Chestia aia pe care și-o dau femele pe păr. Tu nu, adăugă el. Dar majoritatea femeilor își dau.

– Cum adică eu nu?

El o cuprinse pe după umeri și își trecu degetele prin părul ei.

– Părul tău e moale, nu stă țeapăn și nici nu e lipicios.

– Cu ce fel de femei te vezi tu de obicei?

El nu-i răspunse. O masa ușor pe ceafă.

– Părul tău e atât de moale. Și miroase frumos. A căpșuni.

– De unde știi...

– Am memorie bună.

Uau! Și ea la fel. Își amintea sărutul, gura lui, gustul lui, felul în care o atinsese cu limba, cum o

ținuse în brațe, mirosul lui masculin... oh, da, și ea avea memorie bună.

Ellie își dresese vocea:

– E tare cald aici.

– Așa este, zise el întorcându-se cu spatele la televizor. Ai pomit aparatul de aer condiționat?

– Ar trebui să-ți explic cum funcționează termostatul. Este chiar la ieșirea din dormitorul tău. Eu zic să dormi tu acolo pentru că patul e mai mare și...

Uaul Era suficient să o privească și își pierdea șirul gândurilor. Strălucirea din ochii lui o captiva.

– Pentru că?

Ea nu mai știa ce spusese. Max zîmbi.

– Ai spus să dorm eu în patul mai mare pentru că...

– Pentru că și tu ești mai mare. Chiar și așa, s-ar putea ca picioarele să-ți atîrne pe afară.

– Și termostatul?

– Ce e cu el?

Trebuia neapărat să-și dezlipească privirile de la el pentru că nu se putea concentra deloc.

– Ce trebuie să știu?

Ea se strădui să se uite doar la televizor în timp ce îi explica.

– Indiferent ce-al face, nu îl poți seta decît în două feluri: pe cald, cum e acum sau pe rece, dar ceva ca în Antarctica. Rămîne la alegerea ta, zise ea.

– Am deci de ales între a transpira și a îngheța bocnă?

– Da.

– Atunci aleg să îngheț.
Îi bătui ușurel pe genunchi.

– Facă-se voia ta, atunci.

El rîse:

– Nu se poate controla temperatura în nici un
lel?

– Nu, îmi pare rău.

Aflase din noaptea precedentă cum funcționa aparatul. Alternase între zăpușeală și îngheț. Fusese groaznic. Avusese de gînd să-i spună tatălui ei de dimineată dar uitase. Își amintise abia acum, cînd abia mai respira din cauza căldurii.

– Te speră dacă dai pe *SportsCenter*? Trebuie să înceapă emisiunea mea preferată.

El îi întinse telecomanda și o întrebă:

– Cît de vechi e aparatul de aer condiționat?

– E nou-nouț.

– Atunci de ce...

Ea găsi canalul și dădu sonorul emisiunii care era pe sfîrșite pe mut, după care se întoarse spre Max.

– Tata a găsit o ofertă, îi explică ea. Nu cumpără nimic dacă nu e la promoție.

– Nu contează nici dacă l-a luat la jumătate de preț. Trebuie să funcționeze.

– Cincizeci la sută reducere nu înseamnă un preț bun, în accepțiunea lui. Poate optzeci la sută, în nici un caz cincizeci.

El clătină din cap.

– Ar trebui să-l returneze.

– Așa ar trebui, dar n-o va face. Va găsi pe cineva să-l repare, zilele astea. O să-i spun mîine.

Vrei o bere? Nu te poți uita la *SportsCenter* fără o bere în față.

– Ești visul oricărui bărbat. O femeie frumoasă careia îi place *SportsCenter* și bea bere.

– Nu sînt o raritate, să știi.

Puse la loc în frigider cutia nedesfăcută de Cola, luă două sticle de Bud Light și un castronel cu alune și se întoarse în living. Îi întinse lui Max o sticlă, o desfăcu pe a ei și ciocni.

Se așeză lângă el.

– E tare cald aici, spuse lipindu-și sticla rece de gît. Se foi pe canapea, căutîndu-și locul. În final se lipi de el.

– M-aș da mai încolo dar e plin de cocoloașe și nu stau bine deloc. Cred că un arc e pe cale să sară în sus cît de curînd.

– Îmi place cînd te lipești de mine.

– Nu ți-e și mai cald din cauza mea? Îi lipi sticla de obraz. E bine?

– Da, dar pentru că sînt cu tine. A început emisiunea.

Era preferata ei. În seara aceasta, subiectul era apropiata începere a sezonului fotbalistic. Numele lui Simon a fost menționat de cîteva ori. Max răspundea la mesajele pe care le primise pe telefon dar zîmbea ori de cîte ori auzea cum comentatorii îi laudau fratele. La critici, însă, nu reacționa deloc.

Pe la mijlocul emisiunii, Elle și-a scos halatul. Nu-i păsa dacă se cuvenea sau nu. Ardea toată.

– Am putea deschide fereastra la dormitor, poate mai adie vîntul. Oricum sînt singurele geamuri care se pot deschide.

– Cum e afară?

Își luă telefonul, căută buletinul meteo și mormâi:

– Sînt trezeci și trei de grade și umiditatea e ridicată. Cred că ar fi mai bine să dormim în casă în noaptea asta. Aici e mai rău decît în aburii de vopsea.

– Nu cred, spuse el. Nu e chiar așa de rău.

– Dacă tu rezisti atunci pot rezista și eu, îi răspunse ea. Și apoi e vorba doar de noaptea asta. Mîine plecăm.

El dădu din cap:

– Bine. Chiar voiam să discutăm despre asta. Nu putem rămîne aici. Am fi prinși ca într-o capcană în cazul unui incendiu, iar dacă ar fi să coborîm treptele în grabă, ai fi o țintă sigură. Va trebui să găsim un loc mai bun...

– Nu avem cum să rămînem blocați aici, protestă ea. Putem coborî pe scările care dau în garaj, sau chiar am putea să coborîm pe una din ferestrele din spate cu ajutorul unei frînghii pe care o ținem în garaj. Se opri dîndu-și seama că nu era nevoie să protesteze. M-ai înțeles greșit. Vreau să plec din Winston Falls și să mă întorc la St. Louis ca să nu-mi pun familia în pericol.

Ellie se uita la televizor dar nu dădea atenție programului. Se simțea frustrată pentru că nu putea controla în nici un fel ce se întîmpla. Lăsă berea jos și se duse să verifice termostatul. Nici nu apucase să-l atingă cînd a simțit o adiere rece.

– Aparatul funcționează, anunță ea.

– Mă bucur să aud. Max închise telefonul și se întoarse spre ea. Vorbești serios? Chiar vrei să te întorci acasă?

Se apropia încet de ea.

– Da. Vorbesc foarte serios.

– Ce va spune tatăl tău când va afla?

Ea se gândi câteva secunde înainte de a răspunde:

– Se va simți ușurat, ceea ce îl va face apoi să se simtă vinovat.

– Când vrei să vorbești cu el?

– Măine dimineață la prima oră, zise ea. Se sprijini de perete iar el se opri în fața ei.

– Și mama ta?

– Dumnezeu! Va face o scenă. Probabil că nici nu mă va crede, la început. Nu va fi deloc plăcut, adăugă ea.

Privirea lui întunecată și pătrunzătoare o făcea să respire cu dificultate. Ar fi vrut să o ia în brațe. Îi dorea. Încercă să nu se mai gândească la asta, dar fără succes. Chiar trebuia ca el să fie într-atât de fermecător și de provocator?

– Nu trebuie neapărat să le spunem motivul, zise ea. Ne-am înțeles? Să nu-l spui nimic tatei despre Willis Cogburn.

– Trebuie, scumpo. Sînt obligat să-l avertizez în legătură cu un posibil pericol.

– Dar eu voi fi departe...

– Nu contează.

Ea îi împunse cu degetul în plept:

– Uite, de-asta nu mă culc eu cu tine. Pentru că te-ai simți obligat să-l spui.

Max îi dădu ușor părul spre spate și o mîngîie ușor pe obraz. Avea pielea catifelată, fără cusur.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut...

– Înseamnă că nu vrei?

El se aplecă spre ea.

– N-am spus asta.

Ea îi zîmbi ștrengărește.

– Te-aș putea avea în patul meu în mai puțin de zece minute.

Lui Max îi plăcea zîmbetul ei. Ochii îi străluceau. Doamne, cât de mult o dorea! Se aplecă și mai mult spre ea și îi șopti, cu gura aproape lipită de a ei:

– În cinci minute, scumpo. Doar de atîta ai nevoie ca să mă ai în patul tău.

Ellie era pe cale să uite de hotărîrea luată. Închise ochii cînd buzele lui trecură foarte aproape de ale ei.

– Nu e o idee prea bună, zise ea cu voce slabă.

– Știu, spuse el încercuindu-i gura cu săruturi ușoare.

– Ești aici din cauza slujbei și nimic altceva nu ar trebui să te distragă, îi șopti respirînd sacadat.

– Ai dreptate. Buzele lui îi atingeau acum lobul urechii.

– Oh... Trebuie să ne oprim. Ea oftă.

– Da... îi răspunse el jucîndu-se cu urechea ei.

A avut nevoie de toată stăpînirea de sine ca să se poată desprinde. L-a împlins ușor și s-a dat înapoi cîțiva pași.

– Noapte bună.

A intrat apoi în camera cealaltă. Să închidă ușa a fost cel mai greu lucru din viața ei.

CAPITOLUL 17

Dormitorul era un adevărat infern. Căutase peste tot, chiar și sub pat, dar nu găsisese nici un ventilator. Oare la cine apelase tatăl ei să-l instaleze aparatul de aer condiționat? Oricine ar fi fost, era clar că nu se pricepea deloc.

Ellie a deschis ușa și a simțit o adiere de aer rece. Ușa lui Max era și ea deschisă.

S-a întors în pat și a adormit în câteva secunde. O oră mai târziu s-a trezit din cauza frigului. Înghețase bocnă, iar pătura subțire nu o protejase de aerul rece care intra în rafale în camera ei. Putea să vadă aburii, dacă respira. Situația i s-a părut atât de hazlie că și-a înăbușit în pernă un hohot de râs. Ce mai afacere făcuse și tatăl ei! Numai el era în stare de așa ceva.

S-a dat jos din pat să închidă ușa și și-a amintit că își lăsase mobilul în living. L-a găsit pe un braț al canapelei, l-a pus la încărcat și, tremurând, a dat să se întoarcă în pat.

S-a oprit brusc. Max stătea sprijinit de tocul ușii și o privea intens. Avea părul răvășit.

Lui Ellie îi era imposibil să nu se uite la el. Era incredibil de viril. Specimenul perfect, își spuse ea. Inspiră adânc, uitînd să mai expire. Nici un alt bărbat nu o mai excitase într-astfel. Își trăsese pe el o pereche de blugi dar nu se mai obosise să tragă fermoarul, sugerîndu-i că dormise complet dezbrăcat. Imaginea lui Max, gol, îi dădea fiori.

O altă pală de aer rece o izbi în față. În timp ce își freca brațele, încercînd să se încălzească, Ellie îi șopti:

– Te-am trezit?

El se desprinse cu mișcări leneșe și o trase în brațele lui. Ar fi putut să se retragă cu ușurință, dacă ar fi vrut, dar simțea o nevoie nebunească să-l atingă.

Pleptul îi emana căldură. Ellie oftă și își încolăci brațele pe după gîtul lui. Mirosul o înnebunea iar mîngîierile lui îi dădeau fiori. S-a dat ușor înapoi și l-a privit în ochi. A văzut în ei pasiune și a știut că și el o dorea la fel de mult.

Și-a trecut degetele prin părul ei și a sărutat-o. Nu s-a grăbit. A început ușor să o exploreze cu limba iar cînd ea i-a răspuns a gemut și a adîncit sărutul.

Ținînd-o în brațe și fără să se oprească din sărut, Max s-a dat înapoi spre dormitor dar s-a oprit cînd a ajuns în dreptul patului. Gura ei era fierbinte și sălbatică iar felul în care îl mîngîia îl făcea să-și dorească mai mult. Nu i s-a împotrivit cînd el i-a scos cămașa de noapte. Mîinile lui s-au întîlnit cu

ale ei în încercarea de a-i da blugii jos. În câteva secunde erau amîndoi goi. S-au prăbușit în pat, îmbrățișați. El a răsucit-o, i-a desfăcut coapsele și s-a așezat deasupra ei.

A respirat adînc. Voia să savureze momentul. I-a simțit pulsul accelerat cînd i-a dat o șuviță deoparte și a început să o sărute pe gît.

Ea se unduia sub mișcările trupului lui. A oftat atunci cînd a început să-i mîngîie sîni. Mîinile lui au coborît mai jos, trecînd de linia taliei. Avea o cicatrice deasupra coapsei drepte. A sărutat-o acolo, apoi mai jos, gustînd-o și ațîțînd-o pînă cînd a auzit-o gemînd de dorință. S-a ridicat și a sărutat-o din nou pe buze, un sărut pasional, fără rezerve.

Ea l-a făcut să se lase pe spate și a început să-l iubească: i-a mîngîiat umerii și brațele, minunîndu-se cît erau de puternice și de fierbinți, l-a sărutat fiecare centimetru de pe piept. S-a jucat cu limba pe abdomenul lui ferm, în timp ce cu mîna îi mîngîia bărbăția.

El a oftat adînc. A ridicat-o, a sărutat-o din nou și s-a tras la marginea patului.

Ellie a încercat să îl tragă înapoi.

– Vreau să te protejez, i-a șoptit el cu vocea răgușită de dorință.

Cîteva secunde mai tîrziu a așezat-o pe spate și tremurînd de dorință i-a desfăcut coapsele, i-a acoperit gura cu a lui și a pătruns înlăuntrul ei.

Ea a scos un strigăt și și-a ridicat coapsele să-l primească. Cu capul în scobitura gîtului ei, Max încerca să se controleze. Valuri de sudoare îl inundau. Elle a început să se miște sub el, să-l

mîngie și să-l înnebunească. Răspunsul pe care i-l dădea trupul ei era lipsit de inhibiții.

Pentru prima dată în viața lui Max și-a pierdut controlul. Nu putea să încetinească ritmul. Ea nu-l lăsa s-o facă. O pătrundea tot mai adînc, încercînd să-i ofere tot atîta plăcere cîtă îi oferea ea. Ellie și-a înfipt unghiile în umerii lui în încercarea de a-l aduce și mai aproape. După cîteva secunde a ajuns la orgasm.

I-a rostit numele, mai întîi abia șoptit, apoi într-un strigăt, în timp ce o invadau senzații cum nu mai cunoscuse pînă atunci.

El a urmat-o iar orgasmul lui a fost la fel de violent. L-a consumat, l-a secătuit, lăsîndu-l fără putere. Cu un geamăt s-a prăbușit peste ea.

Și-au revenit abia după cîteva minute. Cînd a fost în stare să respire normal, Max s-a ridicat și a privit-o. Pasiunea nu dispăruse din ochii ei iar obraji îi erau roșii ca focul. Era atît de frumoasă! Îi vrăjise complet.

S-a aplecat și a sărutat-o.

– Ești bine?

Ea oftă.

– Oh, da, îi șopti. Foarte bine.

El rîse:

– Da?

– Da, repetă ea.

Se lăsă pe spate. Trupurile lor erau transpirate dar adierile înghețate le răcoreau pielea.

– Mă întorc imediat, zise el coborînd din pat. Se uită peste umăr la ea și rîse. Adormise.

Probabil că Ellie avea dreptate. Totul era bine.

CAPITOLUL 18

Ellie era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse Max. Femeile care ajunseseră în patul lui voiau să stea de vorbă, unele voiau să fie laudate după partida de sex sau măcar să fie ținute în brațe. Ellie a vrut doar să doarmă.

O oră mai târziu au făcut din nou dragoste. Max a trezit-o mângâind-o ușor, cu vîrfurile degetelor, de la adîncitura dintre sîni pînă la buric. A privit-o. Ellie nu a deschis ochii dar și-a ținut respirația. Zîbind, Max s-a aplecat și a sărutat-o.

– De data asta stabilesc eu ritmul, i-a spus șoptit. S-a jucat cu lobul urechii ei ca să-i atragă atenția. Era hotărît să o învețe să se relaxeze și să o ia încet, chiar dacă asta avea să-l omoare. Și exact asta era cît pe ce să i se întîmple. Ar fi putut să facă să dureze totul mai mult dacă ea nu l-ar fi răspuns cu atîta ardoare. Niciunul din ei nu a reușit să amîne momentul orgasmului. După ce s-a liniștit, ea și-a pus capul pe umărul lui. În mai puțin de un minut dormea profund.

S-au trezit într-o saună. Elle adormise pe o parte, cu capul pe umărul lui și cu un picior peste el. A deschis ochii când Max încerca să-i dea ușurel piciorul deoparte ca să se poată da jos din pat. Într-o secundă era complet trează. S-a răsucit ca să ajungă la marginea patului. El a prins-o de talle și a sărutat-o lung. Elle l-a răspuns cu un sărut la fel de apăsător, apoi s-a ridicat și a intrat în baie, să-și facă duș.

Max s-a dus la bucătărie și a băut un pahar de suc de portocale în timp ce încerca să-și imagineze cum putea opri aparatul de aer condiționat.

Tatăl ei fusese păcălit, indiferent de cât de mare fusese reducerea. Max se întrebă la cât avea să se ridice următoarea factură la electricitate. Nici firele nu păreau prea bine izolate. Exista pericolul unui incendiu. Se hotărî să vorbească neapărat cu el despre asta, înainte de a pleca la aeroport.

Aparatul a reînceput să funcționeze când Max era la duș. Elle a intrat în dormitorul mic să se pregătească. S-a fardat discret, și-a dat cu puțin gloss și s-a îmbrăcat în fustă, ca să-i facă mamei pe plac. Fusta era scurtă, de un albastru pal și ușor creponată. Bluza albă era cambrată dar nu foarte strîns pe corp.

Nu dormise în patul acela așa că nu a mai schimbat cearceafurile. A netezit cuvertura și a intrat în celălalt dormitor să facă patul. Max îl făcuse deja. Nu era deloc surprinsă. Era atent și disciplinat în munca lui iar asta nu avea cum să nu se răstrîngă și asupra obiceiurilor de acasă. Trusa lui de cosmetice era organizată cu grijă iar

cămășile erau perfect împăturite și așezate în geantă. Trauma suferită în copilărie avea mai mult ca sigur legătură cu comportamentul. Tot pierderea părinților făcuse probabil ca el să fie atât de bun în munca lui.

A rămas un lung moment privind patul. Imagini cu ei doi i se desfășurau în fața ochilor. A roșit când și-a amintit cât de entuziastă fusese. Max o considera probabil ahtiată după sex. Ceea ce și era, probabil, dar numai când era cu el.

A oftat și s-a întors în living. Avea să schimbe așternuturile după discuția cu tatăl ei, hotărî ea.

A băut o Cola dietetică și își verifica mesajele când Max a intrat în bucătărie. L-a urmărit cum își fixa centura și își puneă pistolul în toc.

Se simțea din nou intimidată de prezența lui.

– Nu mi-am schimbat încă biletul de avion, i-a spus.

– Hai să vorbim mai întâi cu tatăl tău și apoi vedem cum ne putem întoarce.

– Îți mulțumesc că nu te împotrivești.

– Mi-ar fi mai ușor să te protejez dacă ai fi toată ziua la spital și în restul timpului acasă. În St. Louis avem destul oameni.

– Dar nu mă întorc la spital, îi răspunse ea și adăugă: poate doar pentru scurt timp, să dau o mână de ajutor pînă cînd...

– Pînă cînd afli unde este Evan Patterson?

Ea clătină din cap.

– Nu. Pînă îmi dau seama unde anume vreau să trăiesc și să muncesc.

Elle se auzi strigată pe nume. Trebura să fie tatăl ei. Se apropie de ușă, să deschie. Când să tragă zăvorul, Max i-a acoperit mîna cu a lui și a spus:

– Nu deschizi niciodată ușa. Eu o deschid. Și eu ies primul. Ai înțeles?

Se întoarse cu spatele la ușă și se trezi ținută prizonieră de brațele lui puternice.

– Noaptea trecută... Începu el.

Era încruntat. Oh, doar nu avea de gînd să-i spună că fusese o greșeală! Sau și mai rău, să-și ceară scuze pentru ce se întîmplase! Era sigură că i-ar fi tras una dacă făcea asta.

– E în regulă, spuse ea încercînd să-i atenueze sentimentul de vinovăție. E bine.

Abia atunci observă amuzamentul din privirea lui și înțelese că nu se simțea deloc vinovat. O sărută. Un sărut de ce-bine-îmi-pare-să-te-revăd, scurt și total nesatisfăcător.

– Bine? Scumpo, a fost mai mult de-alf.

– Da, a fost, oftă ea.

Cînd era lîngă el voința o părăsea. Crezuse că nu va mai avea această reacție nebunească după noaptea de dragoste, dar nu s-a întîmplat așa.

Dacă n-ar fi fost nerăbdătoare să vorbească cu părinții ei și să-și vadă de drum, l-ar fi sărutat pe Max așa cum își dorea. Nu avea însă intenția să înceapă un lucru pe care nu-l putea duce la bun sfîrșit.

Tatăl ei o strigă din nou. Ellie a inspirat adînc și a spus:

– Haide. Să terminăm odată.

S-a dat un pas înapoi ca să-l lase să iasă primul pe ușă. Se transformase într-o țintă vie. Cel care ar fi dorit să o rănească trebuia mai întâi să treacă de el.

– Mă pricep să scot gloanțe, îi șopti. Nu știa de ce se simțise datoră să-i dea această informație. Ca să nu-și facă griji? Gîndul că ar fi putut fi rănit i se părea de nesuportat.

– Știu că te pricepi, îi spuse el. Unul dintre chirurghi i-a spus lui Sean că ai intrat în clubul *One Hundred* încă din anul doi de rezidențiat.

– Nu mi-am dorit neapărat asta. Îl împunse cu degetul: să nu îndrăznești să te lași împușcat!

– Promit, îi răspunse el privind în jur.

Curtea casei era pătrată, foarte mare, atent îngrijită și mărginită de copaci și arbuști care blocau vederea spre grădinile vecinilor. În spatele serei era un gard înalt. Lui Cogburn i-ar fi greu să țintească bine, se gîndi Max. Chiar dacă nu-l observa vreun vecin, gardul și copacii l-ar fi încurcat. Existau locuri mult mai bune în care să-și aștepte victima. Prea multe, de fapt.

– Am făcut clătite, le-a spus tatăl ei. Mama ta face omletă, iar costița e deja pe masă. Se răcește. Nu m-ai auzit cînd v-am strigat?

– Trebuie să stăm de vorbă, tată. Cu tine și cu mama. E important.

– Oricît ar fi de important va trebui să aștepte pînă după micul dejun.

– Dar este...

– L-ai auzit pe tata, Eleanor. Nu se discută nimic înainte de micul dejun, spuse mama ei.

– E o regulă nouă?

– O regulă sudistă.

– Bine, zise ea. Dar va trebui să discutăm imediat după.

Nici unul dintre părinți nu-i răspunse.

– Mamă?

– Am auzit, dragă. Acum mănîncă.

Ellie ar fi vrut doar un baton de cereale sau o felie de pâine prăjită, dar nu-i putea face asta tatălui ei. Așa că a gustat cîte puțin din toate. Max a mîncat cu poftă, de parcă nu mai mîncase de o săptămîină.

– Vrei să știi secretul clătitelor mele? Apa minerală, spuse mîndru tatăl ei. Apa minerală le face atît de ușoare și de afîinate.

– Tata e expert în clătite, îi explică ea.

– Și în pâine, adăugă el. În scop terapeutic. Dar la asta se rezumă priceperea mea. Clătite și pâine.

– Ați dormit bine? îl întrebă Claire pe Max.

Întrebarea i-a adus aminte de aparatul de aer condiționat. I-a spus lui William că trebuia să sune la magazin și să ceară să fie înlocuit.

– Era ultimul, spuse William. Dar o să chem chiar azi un depanator. Știu pe cine trebuie să sun. Pînă atunci, vrei să mă ajuți să-l demontez?

Max îl urmă afară.

– Nu uita să-i spui de termostat, strigă Ellie.

El ridică mîna, semn că auzise.

Rămăseseră singure. Claire își trase scaunul mai aproape de Ellie.

– Văd că încă îți mai place laptele, îi spuse zîbind mama, cînd ea termină paharul.

A început apoi să vorbească despre aranjamentele de nuntă. În timp ce-i descria tortul, a izbucnit brusc în plîns.

Ellie era uimită și alarmată. N-o mai văzuse demult plîngînd pe mama ei. Din ziua în care plecase și o lăsase la familia Wheatley.

– Încetează, mamă. Luă un șervețel și i-l întinse. Te rog, nu mai plînge.

– Știu cît îți este de greu, începu mama. Își șterse lacrimile și continuă: aș fi vrut ca lucrurile să stea altfel. Mi se frînge inima că tu și Ava nu vă înțelegeți. Îmi iubesc în mod egal fetele, dar trebuie să recunosc că Ava ne-a dat cel mai mult de furcă. E atît de încăpățînată! Iar ceea ce ți-a făcut ție este de neiertat.

Ellie rămăsese fără cuvinte. Știa că mama o iubea și că nu avea preferințe cînd venea vorba de fetele ei, dar niciodată nu o auzise vorbind atît de răspicat despre ce se întîmplase atunci.

– Ava ne cunoaște părerea. După ce ai plecat ca o furtună – și cine te-ar putea învinovăți? – ne-am certat foarte rău. Erai rănită și distrusă.

Nu, nu era, recunoscuse Ellie în sinea ei. Nu fusese nici rănită, nici distrusă. Fusese furioasă, se simțise umilită, dar întîmplarea nu-i frînsese inima.

– Ava ne-a spus că nu a fost nimic deliberat, că a fost vorba de o atracție necontrolată. Se mai întîmplă, să știi.

Știa deja. Își amintea reacția ei atunci cînd îl cunoscuse pe Max. Și între ei fusese aceeași atracție, care devenea tot mai puternică cu trecerea timpului.

– Ar fi trebuit să vină la mine și să-mi spună asta, în loc să sară în pat cu el, zise Ellie.

– Ai dreptate. Știu că nu ai nevoie de scuze și te înțeleg foarte bine, dar trebuie să găsim o cale să trecem peste asta. Ava se va mărita cu John de sîmbătă într-o săptămîină, indiferent de părerea noastră. Îl iubește pe John iar el o iubește pe ea. Te rog să încerci să te obișnuiești cu ideea.

– Bine, mamă. Voi încerca. Dar te rog , nu mai plînge. Îi întinse un alt șervețel.

– Nu vrei să auzi cum stăm cu pregătirile pentru petrecerea din grădină?

– Ce petrecere?

– Nu ai primit invitația?

Ellie clătină din cap.

– Poate. Au rămas multe plicuri nedesfăcute. Am plătit facturile, dar nu am avut timp să-mi sortez corespondența...

– Annie dă o petrecere în aer liber aici, sîmbătă, în cinstea Anei. Vă fi foarte frumos. Annie s-a ocupat de tot, de la distanță. Bineînțeles că Ana a dorit să fie consultată pas cu pas. Avem optzeci de invitați, poate chiar mai mulți.

Ellie își asculta mama povestind despre cît de dificile fuseseră pregătirile, despre cît de nervoasă și de exigentă fusese Ana.

– Sper că nu plățiți voi?

– Nu, nu, se grăbi ea să-i răspundă. Ana și John plătesc totul.

Ellie nu credea că era complet adevărat dar nu comentă.

– Ava s-a străduit mult. E foarte stresată. De-abia aștept să se termine totul.

Max intră urmat de tatăl ei. Se opri văzînd-o pe mama lui Ellie ștergîndu-și lacrimile.

– I-ai spus? o întrebă el.

– Nu e momentul, răspunse ea.

– Ce să-mi spui? o întrebă mama. În ochi i se citea din nou îngrijorarea.

Ellie trase aer în piept, pregătindu-se de bătălie.

– S-a întîmplat ceva. Trebuie să plecăm. Nu am considerat necesar să vă spună Max despre ce este vorba, pentru că oricum plecăm, dar el a insistat și a zis că e important să știți, iar eu... Se opri, dîndu-și seama că nu era coerentă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă tata.

– Explică-le tu, Max.

Max își trase un scaun lîngă Ellie și le povesti pe scurt despre cazul Landry și despre Sean Goodman. Restul povestirii a durat doar cincisprezece minute, dar lui Ellie i-a trebuit o oră să încerce să-i liniștească.

– Dar dacă nu ești pe lista martorilor și nu-i poți identifica pe oamenii aceia îngrozitori, de ce ar trimite pe cineva să-ți facă rău? o întrebă mama ei.

– Cel ca ei nu-și asumă nici un risc, le explică Max. Și au metode să afle cine sînt potențialii martori. Și ea și Sean i-au văzut.

– Dar ai spus că erau deghizați, zise William.

– Așa este, tată. Chiar nu i-aș putea identifica.

– Ce e de făcut, William? Nu trebuie să o scap pe Ellie din ochi. Aș vrea să o țin încuiată în casă pînă e prins tipul, dar asta nu se poate.

– Găsim noi o soluție.

Găsim o soluție?

– Trebuie să plecăm, tată. Altfel risc să am doi parteneri la nuntă.

– Cum adică doi parteneri? Mama nu înțelegea.

Dar Max înțelesese. O cuprinse pe Ellie pe după umeri și o mângîie cu blîndețe pe cap. Cei doi parteneri erau el și ucigașul plătit. Nu era deloc amuzant.

– Am mai fost acuzată că i-am distrus Avei cîteva petreceri. Nu cred că ar fi prea încîntată dacă în timpul ceremoniei, în biserică, s-ar auzi împușcături.

– Nu vorbi așa. Dumnezeu! exclamă tatăl ei.

– Rămînînd aici vă expun pe toți pericolului. Aș fi vrut să mai pot rămîne. N-am mai văzut-o pe Annie de trei ani. Iar pe unele mătuși nu le-am văzut de cînd eram copil.

– E prea periculos pentru tine, înțeleg, zise mama. Mi-aș fi dorit atît de mult să poți participa la petrecere! Annie va fi dezamăgită. Toată familia reunită, în sfîrșit. Nu s-a mai întîmplat de ani buni, nu-i așa, William?

– Te rog să nu le spui adevăratul motiv Avei și lui Annie. Inventează și tu o scuză.

– Fiica mea va fi în siguranță în apartamentul ei? îl întrebă tatăl ei pe Max. Aici strălnii sar în ochi imediat, spre deosebire de oraș. William era roșu la față de mînie.

– Acolo pot cere să fie supravegheată de un număr sport de agenți.

– Dar tu, Max? Vei avea grijă de fata mea?

– Da, domnule. Nu voi permite nimănui să-l facă vreun rău. Era o promisiune pe care avea de gând să o onoreze.

– Înseamnă că nu ești prietenul ei? Ți-l întreabă mama lui Ellie. Ai venit aici ca să o protejezi?

El nu ezită nici o clipă:

– Și una și alta.

– Știu că ții la Ellie. Ți se citește în privire. Te va influența asta cumva în munca ta?

– Nu, zise el cu convingere.

– Ți-am spus că petrecerea se ține în grădina noastră? o întreabă mama.

Ellie își dădu seama cât era de bulversată.

– Da, mi-ai spus.

– Pînă sîmbătă vom avea o mulțime de flori, pe lîngă gard și de-a lungul aleilor. Oamenii care le plantează vor veni chiar de mîine. Vor fi sute de flori de toate culorile. Iar în spate vom instala un cort alb, imaculat, cu mese și scaune, toate îmbrăcate în alb. Va fi și muzică. Un violonist. O să facem sute de poze și ți le vom trimite. Să nu te simți exclusă, Ellie. Avea lacrimi în ochi.

Deși nu era vina ei, Ellie se simțea răspunzătoare pentru suferința părinților ei.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Citind dezamăgirea de pe fața soției lui, William se întoarse spre Max:

– Nu puteți rămîne pînă după petrecere? Ai putea s-o supraveghezi tu. Ellie ar rămîne în casă sau la adăpostul cortului în timpul petrecerii și am putea angaja pe cineva care să te ajute. Nu ar fi posibil?

Părinții ei îl priveau plini de speranță. Ellie știa cât de mult ar fi contat pentru ei să spună că rămînea. Nu voia să-i dezamăgească dar trebuia să fie realistă. Punea în pericol atîta lume.

– Poate fi periculos și pentru voi și pentru musafiri.

– Sînt sigur că se poate aranja, insistă tata. Am putea angaja o firmă de pază căreia să-i dăm și fotografia tipului.

– Este posibil ca soții Landry să fi angajat deja pe altcineva, spuse Max.

Claire interveni, plină de speranță.

– William are dreptate, aici toată lumea cunoaște pe toată lumea. Un străin ar sări imediat în ochi.

– Chiar și tipul de la cablu sau vreun depanator? Cine s-ar uita cu atenție la unul ca ei?

– Pe cel pe care îl chem să repare aparatul de aer condiționat îl cunosc, zise William. Și nu vom lăsa pe nimeni altcineva să intre în curte pînă după petrecere.

– Nu știe nimeni că te-ai întors, Ellie, spuse mama. Nu eram siguri că vei putea să vii. Le-am spus tuturor că vei încerca să ajungi, dar nu știi dacă vei reuși din cauza programului încărcat. Va rămîne un secret, pînă la petrecere. Le voi spune și Avei și lui Annie să nu pomenească nimic.

Părinții ei își făcuseră deja un plan. Se uitau spre Max, căutînd parcă aprobarea lui. Văzînd că nu spunea nimic, Claire întrebă:

– Ce părere ai?

Elle nu le putea frînge inimile. Chiar dacă Max ar fi spus că trebuia neapărat să plece, se hotărîse deja să le spună că se hotărîse să rămînă.

Lui Max îl sună scurt telefonul, semn că primise un mesaj. Se ridică de pe scaun și le spuse:

– Lăsați-mă să dau niște telefoane, să văd ce se poate face.

Mama lui Ellie își împreună mîinile, iar tata zîmbi:

– E perfect.

Max ridică o mîină în aer:

– Nu promit nimic. Dacă nu mi se promit toți oamenii de care am nevoie, plecăm. Va trebui să acceptați asta. Bine?

– Bineînțeles, spuse tata. Mama dădu și ea din cap.

– Ar trebui totuși să rămîn la petrecere... începu Ellie.

Înțelese imediat din privirea lui Max că nu avea rost să continue. Iar dacă își imaginase că îl impresiona cu atitudinea de „sînt independentă și fac ce vreau eu”, ei bine, se înșelase.

Ellie se ridică, gîndind-se că era mai bine să se certe cu el în altă cameră, să nu-i audă părinții ei. Lui Max nu-i păsa însă că erau și ei de față:

– Nu hotărăști tu, scumpo. Ci eu. Dacă plec eu, mergi și tu cu mine.

Se scuză și intră în living să-și citească mesajul.

Elle s-a apucat să strîngă prin bucătărie în timp ce mama ei s-a dus să caute așternuturile bune, din bumbac irlandez. Le împachetase și le

depozitase în pod atunci când refăcuseră dușurile mele.

Tocmai promisese mașina de spălat vase când a fost sunată de Jennifer, soția lui Carlos Garcia. Glasul îi tremura:

– Ne-am cunoscut la secția de poliție. Soțul meu, Carlos, avea o umflătură la ceafă...

– Îmi amintesc, Jennifer. Ce mai faceți?

– Avem o problemă. Mi-ai spus să te sun...

– Așa este. Care e problema?

– Sîntem la clinică, lângă spital, dar doamna de la recepție spune că nu avem asigurare.

– Doctorul este la cabinet?

– Da. L-am auzit discutînd cu un pacient.

– Bine. Îmi dai te rog numărul de telefon de acolo?

Cîteva secunde mai tîrziu, Ellie avea deja numărul notat pe o bucată de hîrtie.

– Așteaptă cîteva minute. Îți promit că doctorul îl va primi chiar azi pe Carlos.

– Mulțumim, doamnă doctor Sullivan.

– Cu plăcere, Jennifer. Te rog să mă suni dacă intervine ceva.

Ellie formă numărul de telefon de la cabinet. Max se întoarse în bucătărie chiar în clipa în care o lua în primire pe Michelle, cea care era la recepția clinicii:

– Sînt doctorul Sullivan. Carlos Garcia este programat azi la doctorul Shultz. Chiar eu i-am făcut programarea înainte să plec.

– Da, dar nu ne-ai spus că nu are asigurare, ripostă Michelle.

– Doctorul Shultz îl va opera gratis. Probabil că nu și-a amintit de promisiune.

– Nu operează gratis.

Vocea lui Ellie deveni tăioasă ca oțelul:

– Dă-mi-l imediat la telefon. Iar dacă e ocupat spune-i că îi fac legătura cu doctorul Westfield să-i povestească despre intervenția chirurgicală pe care a suferit-o iubita lui cu trei luni în urmă. Așteaptă... Tu ești iubita lui, nu-i așa, Michelle? Ce-ar fi să facem o teleconferință la care să participe și soția lui Shultz?

– Îți fac imediat legătura. Imediat!

Un minut mai târziu, Shultz ridică receptorul. Era nervos.

– Sînt foarte aglomerat azi. Nu am timp de acte de caritate. Nici măcar nu-l cunoști pe bărbatul acesta. Nu mi-ai spus că l-ai întîlnit la secția de poliție?

– Așa este, acolo l-am cunoscut și tot acolo am observat și umflătura. Mi-ai dat cuvîntul tău că îl operezi.

– Nu am timp de...

– Gata! Mă voi adresa comitetului spitalului și îți jur că pînă la sfîrșitul săptămîinii viitoare, cînd mă întorc eu, ți se vor anula toate privilegiile.

– Nu credeam că te mai întorci.

– Pot face o plîngere scrisă, continuă ea. Și, bineînțeles, pot să am o discuție prietenească cu soția ta...

– Așteaptă. Știu că ți-am promis...

– Una din cerințele spitalului este să faci un număr de intervenții gratuite. Știu sigur că nu ai

făcut nici una pînă acum. Îi voi spune și asta lui Westfield. Iar cînd voi termina cu tine...

– Gata, gata, am înțeles. Îl primesc de îndată ce închid telefonul.

– Ascultă! Să te porți cu el așa cum te-ai purta cu cel mai bun prieten. Să nu aud altceva!

Max auzise întreaga discuție. Își aminti că Ben îi spusese că Ellie vorbise cu un bărbat în secția de poliție dar nu le dăduse nici o explicație. Acum știa ce se întîmplase.

Ellie închise murmurînd:

– Mare dobitoc!

Observă că Max o privea zîmbind.

– Ce este? El nu-i răspunse. Se apropie să o sărute.

– Asta pentru ce a fost? Îl întrebă ea.

– Uite-așa. Se așeză pe scaunul de lîngă ea.

Am vești de la Ben.

– Da?

– Cal și Erika Landry tocmai au intrat în biroul FBI, însoțiți de avocați.

– Unde?

– În Honolulu.

CAPITOLUL 19

Ellie simțea că Innebunește în casă. Trebua neapărat să iasă, măcar pentru puțin timp. Max dispăruse în biroul lui William și dădea telefoane, așa că ea încerca să-și găsească o ocupație ca să nu-l deranjeze. Dădu peste tatăl ei care își căuta cheile de la mașină prin bucătărie.

– Unde te duci? îl întreabă ea.

– La Lipton. Singurul termostat disponibil este la *Waid's*.

– Parcă exista și aici un magazin *Waid's*.

– Există, dar nu mai au termostate pentru aparatele de aer condiționat. Nu trebuie să-l plătesc, pentru că cel original a fost defect, dar trebuie să mă duc pînă acolo să-l iau, dacă tu și Max vreți să dormiți la noapte. Mă întorc cît ai clipi.

– Ne ducem noi, se oferi Ellie.

Tatăl ei clătină din cap:

– Nu cred că este o idee bună să ieși din casă. Și apoi Max a făcut deja destule. Dacă nu ar fi vorbit cu proprietarul magazinului nu ne-ar fi găsit

termostatul. Cred că l-a speriat zdravăn. Optzeci la sută din ceva stricat înseamnă tot stricat, nu? Nu este legal să vinzi cu bună știință ceva care nu funcționează.

– A spus el asta?

– Nu, eu.

Ellie era încântată. Nu știa că Max făcuse asta pentru tatăl ei.

– E adevărat că mi-ar fi de mare ajutor dacă aş găsi pe cineva să meargă la Lipton în locul meu, recunosc William. Se gândi câteva clipe. Și nu am nevoie de termostat înainte de ora patru. Abia atunci vine cineva să-l monteze.

– Dar spuneați că trebuie să te întorci imediat.

– Da, pentru că trebuie să sosească fîntîna și toate celelalte obiecte comandate de sora ta. Cineva trebuie să fie acasă să le arate unde să le pună pe fiecare, iar mama ta are oră la coafor și la manichiură și Dumnezeu știe mai ce. Azi sosesc ghivecele, celelalte plante sosesc mâine iar aranjamentele florale sîmbătă dimineață.

– Ava sau Annie nu te pot ajuta în timp ce noi mergem după termostat?

– Ava nu poate pleca de la magazin... pardon, de la boutique-ul ei. Nu-i place să-i spunem magazin. Iar Annie va ajunge abia spre seară. Și apoi nu am nevoie de ajutor. Trebuie doar să semnez și să le arăt unde să pună ghivecele. Zîmbi cînd adăugă: Ava mi-a trimis o diagramă. Iar în timp ce aștept îmi mai rezolv din hîrtil.

– Bine. Îl chem pe Max . Plecăm imediat.

– Nu forța nota, Eleanor. Max a fost de acord să rămîneți cu condiția să-ți fie asigurată protecția. Crezi că a reușit să rezolve ceva?

– Îl întreb chiar acum.

Străbătu holul care ducea spre birou. Max stătea așezat și vorbea la telefon. Ea rămase în prag, așteptînd ca el să o observe. Cînd îi făcu semn, Ellie intră și se sprijini de birou.

– Bine, mulțumesc. Îți rămîn dator. Terminase convorbirea. O privi pe Ellie. Mi s-au promis doi agenți care vor rămîne aici pînă sîmbătă. Vor sosi amîndoi mîine din Columbia.

– Cum îi cheamă?

– Clark și Hershey.

– Sînt cumva bomboane?

El îi răspunse rîzînd:

– Să nu te audă!

– Înseamnă că putem rămîne.

– Pînă după petrecerea din curte.

– I se spune „petrecere în grădină”, îl corectă ea.

Îi surprinse privirea îngrijorată:

– Ce s-a întîmplat?

– Cum vom explica prezența celor doi agenți la petrecere? Toată lumea se va întreba cine sînt.

– Vor ști să se amestece printre invitați, o asigură Max. Oricum mă voi întîlni cu ei înainte, să punem totul la punct.

Părea ceva mai liniștită, dar Max era sigur că ea continua să se gîndească la alte posibile probleme. Îi făcu un semn:

– Vezi cartea aceea nouă?

– Care din ele?

– Cea mare. E noua culegere de probleme a tatălui tău. De-abia așteaptă să lucrezi cot la cot.

– Urâsc matematica, șopti ea.

El rîse:

– Știu.

– De unde știi? Îl întrebă ea.

Max întinse mîinile și o trase spre el, așezînd-o în poala lui.

– Am văzut cum te-ai strîmbat cînd tatăl tău povestea întîmplarea cu profesorul venit în vizită. De ce nu i-ai spus?

– Îi plăcea să rezolvăm împreună problemele. Nu am vrut să-l rănesc.

Își trecu mîna pe după talia ei. Ea i-o dădu deoparte și se ridică.

– Tata e în camera alăturată, îi șopti. Spune-mi ce zicea Ben.

– Îl va interoga mai întîi pe Cal Landry, iar după aceea pe Erika.

– Care dintre ei este veriga slabă?

– Niciunul. Sînt amîndoi la fel de duri – căuta cuvîntul potrivit – ca o stîncă.

– Au spus unde au fost? Au recunoscut că au fost în parc?

– Nu, îi răspunse el. Au insistat că au fost pe iahtul lor, călătorind de la o insulă la alta. Au și cîțiva martori care pot depune mărturie.

– Au aflat că aveți un martor? Pe Greg...

– Greg Roper, îi reaminti el. Nu, nu încă. Deocîndată păstrăm tăcerea.

– Te poți duce, Ellie? Tatăl ei băgase capul pe ușă.

– Unde? Întrebă Max.

Ea îi explică pe scurt că se oferise să ia noul termostat de la magazin.

– E o zi frumoasă și chiar îmi doresc să ies puțin.

Max nu avea nimic împotriva, atâta timp cât ea nu își asuma nici un risc și îl asculta întrutotul.

Cîteva minute mai târziu erau deja pe drum. În drum spre ușă, Ellie luase o sticlă de apă din frigider. Și-a pus geanta pe podeaua SUV-ului lui Max iar telefonul l-a așezat în suportul de pahare.

Tatăl ei i-a ciocănit în geam. L-a deschis, iar el i-a spus:

– Mai știi să ajungi pe 26, nu-i așa? Dacă ai ajuns la ieșirea spre Mays Hill înseamnă că ai mers prea mult. Atunci va trebui să ieși în 223 și să te întorci pe 168. Drumul te duce în partea de nord a Liptonului. Drumul n-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Opriți-vă la masă la *The Goose*. Mîncarea e grozavă.

Max ieși în drumul principal, o luă la stînga după care o întrebă:

– Ai înțeles ceva?

– Din indicații?

– Da.

– N-am înțeles nimic. Tu?

– La fel, dar n-am îndrăznit să mai întreb nimic.

– Știu unde e autostrada 26, spuse ea veselă. Te duc fără probleme pînă acolo.

Max a programat GPS-ul și și-au continuat drumul. Era o zi frumoasă, dar căldura devenea de nesuportat. Ar fi vrut să deschidă geamul, dar știa că umezeala ar fi făcut-o imediat să-și regrete gestul.

– Cei de la meteo au spus că nu vor fi mai mult de treizeci de grade. Mie mi se pare mai cald.

După o jumătate de oră GPS-ul le-a indicat să o ia pe prima la stînga. Lipton era la numai douăzeci de kilometri distanță.

– De ce s-a complicat atât tatăl tău?

– Poate că nu știa de ieșirea asta.

Au parcurs cam trei kilometri, după care GPS-ul le-a indicat din nou să o ia la stînga la prima intersecție. După alte cincisprezece minute au ajuns pe un drum neasfaltat, plin de hîrtoape. GPS-ul repeta că își recalcula ruta iar Max arăta de parcă ar fi vrut să-și descarce pistolul în el.

– Poate că ar fi trebuit să-l ascultăm pe tata, zise Ellie.

Strîngînd din dinți, Max a întors SUV-ul și a pornit în direcția din care tocmai veniseră.

Cîteva minute mai tîrziu au ajuns pe un drum plin de indicatoare *ÎN LUCRU* dar pe care nu se vedea nici pîclor de muncitor.

– Ne urmărește cineva? îl întrebă ea.

Nu mai văzuse nici o mașină de aproape o jumătate de oră.

Max încerca să întoarcă fără să rămînă blocat în vreo groapă.

– Nu e amuzant deloc, spuse el. Sîntem în mijlocul a nicăieri.

A luat sticla cu apă, a băut și i-a întins-o. A reușit într-un final să întoarcă și a luat-o pe un alt drum care părea circulat. Abia după o altă jumătate de oră au ajuns pe 168. Lui Ellie îi venea să rîdă, dar nu îndrăznea. Așa că au parcurs în liniște restul drumului.

Cînd au trecut în sfîrșit pe lîngă plăcuța pe care era scris Lipton, Max a mormăit:

– Al naibii GPS!

Ellie nu s-a mai putut abține și a izbucnit în hohote de rîs.

Max i-a aruncat o privire vexată dar nu a scos nici un cuvînt.

A încetinit în timp ce străbăteau orașelul liniștit. Magazinele erau aliniate de o parte și de alta a străzii principale. În fața lor erau parcate mașini. La unul din capetele străzii era magazinul *Waid's*, în celălalt capăt restaurantul *The Goose*. Max observă plăcuța pe care scria *Biroul Șerifului*, pe prima clădire de pe stradă.

A oprit în fața magazinului și au intrat înăuntru. Au fost întâmpinați de mirosuri de lemn, piele, vopsea și ulei de mașină. Dușumelele vechi scîrțiau sub pașii lor. La teighea era un bărbat cu șorț de țimplar care servea doi tineri. Cînd Max și Ellie au intrat pe ușă s-au întors toți trei și au ridicat din sprîncene, văzînd că erau străini.

Ellie presupunea că observaseră pistolul. Max era sigur că o observaseră pe ea.

După ce a terminat cu cei doi clienți, vânzătorul li s-a adresat:

– Știu de ce ați venit.

A luat un termostat de pe raftul din spatele lui, l-a pus într-o pungă de hîrtie și l-a întins-o lui Ellie.

Cînd au ieșit din magazin, Max a lăsat punga în mașină și au pornit pe jos spre restaurant.

Pe geamul mare era pictată o gîscă, un personaj de desen animat, probabil văr cu Donald. Chiar la intrare era casa de marcat iar de-a lungul pereților erau așezate mesele și canapelele roșii din vinilin. Aproape toate mesele erau ocupate. Max a zărit o masă liberă în spate și se îndreptau spre ea, cînd Ellie s-a oprit brusc.

– Nu pot să cred!

Max o privi. Rămăsese nemișcată și făcuse ochii mari. S-a întors să vadă ce anume îi atrăsese atenția și a văzut un tip înalt, masiv, care se îndrepta spre ei. Pe cap avea o șapcă cu cuvîntul *ȘERIF* brodat deasupra cozorocului.

Ellie a alergat spre el și i s-a aruncat în brațe.

Max era în spatele ei. Ar fi vrut să o desprindă din îmbrățișare, dar a hotărît să încerce să fie diplomat.

– Dă-i drumul, îi spuse printre dinți.

Ea îl ignoră.

– Dumnezeule! Știam eu că vei ajunge fie să te ascunzi de lege fie să o aplici. Mă bucur atât de mult să te văd!

Pe fața bărbatului se așternu un zîmbet larg.

– Ellie Sullivan! Pe unde ai umblat?

Ea îi dădu în sfîrșit drumul și făcu prezentările:

– El este Spike Bennett... Șeriful Spike Bennett, se corectă ea.

– Te-ai făcut tare frumoasă, zise Spike.

Stăteau chiar în drum. O ospătăriță aștepta răbdătoare să se dea deoparte ca să poată trece. Ellie se așeză pe o canapea, iar Max se așeză lângă ea, avîndu-l pe Spike în fața lui, de cealaltă parte a mesei.

Dacă nu ar fi avut insigna de șerif, Max l-ar fi putut confunda cu un infractor proaspăt eliberat din închisoare. Avea ambele brațe acoperite cu tatuaje și mai multe cicatrice aproape de coate. O altă cicatrice îi cobora pe frunte pînă la sprînceana dreaptă. Arăta de-a dreptul periculos.

Afecțiunea pentru Ellie era evidentă.

– Cum v-ați cunoscut? întrebă Max.

– Am fost colegi de școală, răspunse Spike. Ești măritată, Ellie?

Ea clătină din cap. Max simți dorința nebună să o ia pe după umeri și să o tragă lângă el. Ce naiba făcea? Își marca teritoriul? Dumnezeuule, se purta ca omul peșterilor!

– Dar tu? Te-ai însurat?

– Da, de doi ani. Am cunoscut-o în facultate.

Ellie se întoarse spre Max și îi spuse:

– Spike m-a salvat de Patterson. De acolo are cicatricea din frunte.

– Vreau să știu tot, îi spuse Max lui Spike.

– S-a întîmplat demult, zise Ellie.

– Așa este, încuviință Spike. Îmi amintesc însă totul de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Era pauza de prînz și mă ascundeam după stejarul acela bătrîn de lângă capelă. Îți amintești copacul acela, Ellie?

Ea dădu din cap.

– Kenny Plate s-a urcat în el și a căzut. Și-a fracturat mâna.

– De ce te ascundeai? îl întrebă curios Max.

Spike zîmbi:

– Încercam să-mi aprind o țigară pe care o furasem de la unchiul meu. Aveam și un plan. După ce o aprindeam voiam să trec pufăind prin fața biroului directorului. Încercam să-i fac să mă dea afară din școală și să nu mă mai primească înapoi, indiferent de cît de mulți bani ar fi avut tata. Chibriturile erau însă ude și nu am reușit să o aprind.

– Spike trebuia să-și mențină imaginea de bălat rău, îi explică Ellie.

– Și cu cît efort! adăugă el. Deci: eram după copac și te-am auzit țipînd. Am leșit să văd ce se întîmpla și l-am zărit pe Patterson care încerca să te tragă după el. Se întoarse spre Max: tipul era puternic ca un taur. Cînd l-am ajuns, el o lovea cu pumnii. Ea se ghemulse pe o parte, așa că majoritatea loviturilor le-a încasat în umeri și în picioare. Sora Mary Frances a încercat să-l tragă, dar el a trîntit-o la pămînt și...

– A lovit-o pe sora Mary Frances? Ellie era scandalizată.

– Nu-ți amintești?

Ea clătină din cap:

– Îmi amintesc doar că tu i-ai sărit în spate.

– Așa este. Și ți-am strigat să fugi, dar nu m-ai ascultat.

– Am vrut să te ajut.

– Îți imaginezi zise Spike. Cred că pe vremea aceea aveai vreo douăzeci de kilograme, exageră el. Totul s-a petrecut foarte repede. I-am dat vreo doi pumni zdraveni, dar Patterson părea să nu fi simțit nimic. Așa că am încercat să-l strâng de gât. Strângeam cu putere... nimic. N-o să uit niciodată privirea lui. Nu era doar răutate sau nebunie... Erau ochii unui diavol.

– Cu ce te-a tăiat? Îl întrebă Max.

Spike își atinse cicatricea de pe frunte.

– Cu briceagul. Îl avea la breloc.

– În acea zi ai devenit eroul meu, spuse Ellie.

Spike se îmbujoră.

– Nu sînt un erou. Doar am ajuns la tine înaintea celorlalți. A fost nevoie de trei elevi din clasele mari ca să poată fi immobilizat pînă la sosirea poliției.

– Am ajuns amîndoi la spital, interveni Ellie. Sora Mary Frances ne-a însoțit în ambulanță.

El dădu din cap:

– Măicuțele mă porecliseră teroarea orașului și m-ar fi exmatriculat demult, dacă tata nu ar fi făcut donații generoase, dar după ziua aceea m-au privit ca pe un sfînt. Rîse. Imaginea mea de băiat rău a fost distrusă pentru totdeauna.

Deveni din nou serios:

– Am văzut dosarul lui Patterson și nu înțeleg cum de nu a ajuns la închisoare. Oricare din faptele lui ar fi fost suficiente pentru o condamnare, dar se pare că a avut avocați șmecheri care au convins judecătorii că avea nevoie de tratament. O privi cu compasiune pe Ellie. Îmi pare sincer rău pentru tot ce ți s-a întîmplat. Tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în

putere, a obținut ordine de interdicție, dar știu că Patterson tot nu s-a potolit. Am auzit că te-a răpit și aproape că te-a omorât în bătaie, că erai în stare critică și ai fost transportată cu elicopterul la Harrisburg. Îl rugasem pe tata să mă ducă la tine la spital când îți reveneai, dar ai dispărut. Nimeni nu știa unde ești.

Ospătărița i-a întrerupt și le-a întins meniurile, dar discuția despre Patterson făcuse ca lui Ellie să-i dispară pofta de mâncare. A comandat o salată. Max a ales specialitatea casei. În meniu scria că era cea mai mare porție de friptură de vită din tot statul. Ellie își spusese că nu trebuia să-și facă griji din cauza meseriei lui periculoase. Colesterolul avea să-l ucidă, nu gloanțele.

– Am auzit pe cineva spunând că te-ai mutat la Los Angeles, la o rudă și că ai devenit actriță, continuă Spike. După câțiva ani am auzit că erai avocat în Miami. A circulat chiar și un zvon că ai fi lucrat la Houston, la naveta spațială.

Ospătărița îi zîmbi lui Spike și puse pe masă cele trei pahare cu ceai rece. El îi făcu un semn din cap și luă o înghițitură.

– Tatăl tău a făcut bine ascunzându-te de nebunul acesta.

– Știi unde este Patterson acum? îl întreabă Max.

Spike clătină din cap:

– Am avut unele bănuieli, dar nu s-au concretizat. A ieșit din sanatoriu cu vreo șase luni în urmă și s-a evaporat. Părinții lui jură că nu știu unde este.

– I-ai întrebat?

– Da. Volam să știu dacă e cazul să mă aștept la neplăceri. Mi-era teamă să nu facă o fixație pe o altă fată sau să rănească pe cineva.

– Părinții lui locuiesc în continuare în Winston Falls? Întrebă Ellie.

– Da. În aceeași casă.

Ellie se înfloră. Se lipl de Max.

– La patru străzi de casa mea. Atît ne des-părțea. Mai e căutat pentru vreo infracțiune? Trebuie să se prezinte lunar la poliție sau altceva?

Spike clătină din cap.

– Nu e căutat pentru nimic – cel puțin nu oficial. A fost eliberat cu recomandarea de a continua terapia. E tot ce știu. Oftă și adăugă: toată lumea îl consideră nebun.

– E chiar ușor de constatat, din cîte am citit și am auzit de la Ellie, comentă Max.

– Ai dreptate. Au urmat aceeași școală dar nu i-a dat atenție lui Ellie pînă cînd au plecat în tabără. Acolo a văzut-o și a vrut-o pe loc. Nu conta că ea avea doar unsprezece ani. A devenit obsedat de ea și nu a putut să accepte ideea respingerii. Cred că dacă ar vedea-o azi, ar ataca-o din nou.

Max îl întinse lui Spike o carte de vizită.

– Te rog să mă cauți dacă află ceva despre el. Indiferent de oră.

– Și tu la fel, zise Spike întinzîndu-i și el cartea lui de vizită. Mai aruncă cîte un ochi spre casa familiei Patterson cînd trec pe acolo. E o casă mare, în stil victorian. Pot să jur că într-o după-amiază am văzut perdeaua mișcîndu-se la fereastra dormitorului de la mansardă. Iar pe părinții lui

Patterson îl văzusem ieșind din casă cu câteva minute mai devreme, deci nu puteau fi el. Nu m-a văzut nimeni, pentru că eram oprit ceva mai încolo, la trecerea de pietoni și așteptam niște copii să traverseze.

– Crezi că s-ar putea ascunde în mansardă?

– Poate. Părinții lui au susținut că nu l-au văzut pe Evan și m-au amenințat că mă reclamă pentru hărțuire dacă continui să-i derânjez. Am făcut însă un mic experiment. În ultima lună de școală am supravegheat casa în fiecare zi în jurul orei trei. Copilul trec pe lângă casa lui în fiecare zi, de la școală. Am mai văzut încă o dată perdeaua mișcându-se. Doar o dată. Da, cred că e posibil să se fi ascuns acolo.

– Să fie ascuns în casă de șase luni și să nu fi ieșit niciodată, să nu-l fi văzut nimeni? zise Ellie. Nu știu ce să cred.

– Ar mai fi o problemă, zise Max. În următoarele zece minute au discutat de cazul Landry și de întâmplarea la care fusese Ellie martoră.

– Este posibil ca Willis Cogburn să vină după ea, zise Max. Ar putea să trimită pe altcineva, dar nu cred. Le place să lucreze cu Cogburn.

– A fost la închisoare, deci îl găsesc în sistem. O să-i caut fotografia cum ajung la birou.

– Dă-mi numărul tău de telefon. Ți-o trimit eu chiar acum .

Un minut mai târziu Spike se uita la chipul lui Cogburn.

– Cu ce vă pot ajuta eu?

– Aș fi vrut să plecăm de aici chiar azi, dar din cauza petrecerii...

– Este petrecerea Avei, îi explică Ellie. Părinții m-au rugat să nu plec, dar numai dacă Max îmi poate asigura protecția.

– Te pot ajuta și eu, îi spuse Spike lui Max. Se întoarse spre Elli și continuă, zîmbind: nu te poți tolești deloc, nu-i așa?

– Ce să fac? Avem cu toții zile bune și zile proaste, continuă ea pe același ton glumeț.

– Hai să discutăm mai târziu strategia, sugeră Max. Știa cât de greu trebuia să-i fie lui Ellie, deși se străduia să dea dovadă de curaj.

– Bună idee, spuse ea. Nu mai voia să discute despre Patterson sau Landry. Îl rugă pe Spike să-i spună noutăți despre cunoștințele comune. Când a sosit mîncarea îi revenise și pofta.

– Dar tu, Ellie? Cu ce te ocupi?

– Sînt în căutarea unei slujbe, îi răspunse ea.

– Nu te-ai gîndit niciodată să te întorci?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că aș putea.

– Chiar dacă Evan Patterson ar fi departe?

– Chiar și așa. Toate amintirile mele sînt legate de el. Nu cred că aș fi în stare. Dar tu? Ce te-a făcut să treci de partea apărătorilor legii?

– După ce te-am ajutat pe tine, am prins gustul faptelor bune. După colegiu, am hotărît că asta voiam să fac și că aici doream să locuiesc.

Spike i-a pus cîteva întrebări personale legate de viața ei departe de Winston Halls, dar Max nu a lăsat-o să răspundă. Schimba imediat vorba. Ellie

și-a dat seama de intenția lui, când el i-a pus o mână pe genunchi.

Când erau în mașină și se întorceau la Winston Falls, Ellie i-a spus:

– Am văzut că nu m-ai lăsat să-i spun lui Spike unde locuiesc, sau cu ce mă ocup. Să știi că am încredere în el.

– Știu, dar se va duce acasă și-i va povesti soției că v-ați întâlnit, iar ea îi va spune unei vecine care îi va spune...

– Înțeleg, zise ea.

– Tatăl tău a făcut eforturi mari să te țină ascunsă pînă cînd ai ajuns la vîrsta la care să te poți apăra și singură. Nimeni de aici nu știe unde locuiești, nu-i așa?

– Nu, îi răspunse ea. Nici măcar rudele mele nu știu prea multe, doar că am fost trimisă departe de casă cînd am ieșit din spital. Nici n-au pus întrebări, ceea ce este un lucru bun. Toate astea le știu de la mama.

– Nu știu nici că ești chirurg?

– Nu cred. Mătușa Vivien crede că sînt studenta eternă. Sora ei e convinsă că nu am reușit încă să termin școala din cauză că sînt înceată la minte.

El rîse:

– Ești orice numai înceată nu.

– E o critică?

– Nu, îi răspunse el privind-o în ochi. Era încrunțată, lucru care îl amuza. Numai că nu știi să te relaxezi.

– Nu am avut cînd.

– Acum că ai terminat stagiul de la spital, ai la dispoziție tot timpul din lume.

– Nu ți-am spus că datorez vreo două sute de mii de dolari?

– Chiar și așa, tot ar trebui să-ți lei liber o perioadă.

Ea nu îl contrazise.

Cînd au ajuns, tatăl ei li aștepta în curte, cu depanatorul. Cît lipsiseră ei curtea fusese transformată într-un adevărat șantier. Ghivece mari, goale, erau aliniate pe verandă, iar altele erau răspîndite strategic pe iarbă. În centru se înălța o fîntînă imensă. Max i-a întins termostatul lui William și a rămas de vorbă cu cei doi, în timp ce Ellie a intrat în casă. Anumite flori fuseseră aduse mai devreme. Pe masa din bucătărie și pe cea din fața canapelei din living erau așezate aranjamente din hortensii albe și trandafiri albi, simple, dar elegante.

Masa din living fusese deja aranjată pentru cină. Șapte tacimuri. Știa ce însemna asta și încercă imedia să se gîndească la altceva. Ar fi dat oricît să nu fie nevoită să stea lîngă Ava sau John.

Îi era rău de la stomac așa că și-a turnat un pahar cu lapte și l-a băut, sprijinită de chiuvetă.

Max a intrat și a privit-o. A întrebat-o imediat:

– Ce s-a întîmplat?

Era atît de evident?

– Nimic. Mi-era poftă de un pahar cu lapte.

Mama ei a intrat în bucătărie. Ellie a remarcat că se îmbrăcase ca pentru o ocazie specială, cu o rochie albă fără mîneci și sandale cu toc.

– Rochia asta e nouă? o întrebă ea.

- Nu. O am de cîțva ani, doar că n-ai văzut-o tu.
- E drăguță. Arăți foarte bine, mamă.
- Îți mulțumesc, draga mea. Acum, Ellie, aș vrea să discutăm ceva.

Ellie își termină de băut laptele. Puse paharul în chiuvetă și zise:

- Începem!
- Ce-ai spus?
- Ori de cîte ori începi o frază cu „acum, Ellie” știu că urmează ceva ce nu vreau să aud.
- Sora ta Ava și logodnicul ei vin la noi la cină.
- Ai văzut că am avut dreptate? Chiar nu vreau să aud.
- O iau pe Annie de la aeroport și ar trebui să ajungă pe la șase și jumătate.

Elle se întoarse spre Max:

- O să-ți placă Annie. Cînd era mică îi spuneam Annie Bombonica. Era o dulce.

Tatăl ei a intrat în bucătărie exact cînd Ellie făcea ultima remarcă. A clătinat din cap:

- Asta doar pînă ai plecat tu. A scos o batistă din buzunar și s-a șters pe frunte, după care s-a așezat pe un scaun să-și recapete suflul, înainte de a continua: Annie a devenit tot mai retrasă. I-a trebuit mult timp să-și revină. Tot în perioada aceea a hotărît să facă studii juridice, pentru că nu înțelegea cum de Patterson nu fusese închis pe viață. Sincer să fiu, nici noi. Adăugă: se simțea atît de neajutorată!

Max dădu din cap. Neajutorare. Știa prea bine cum era. La fel se simțise și el după ce, copil fiind, fugise de părinții lui adoptivi.

– Annie e la fel de drăguță, insistă Ellie. Ne trimitem mereu mesaje. Și are și simțul umorului.

– Dar Ava? Întrebă Max. Ea nu avea poreclă?

Mama ei interveni repede, ca să n-o lase să vorbească:

– Sînt gemene, știi? Identice.

– Mi se mai întîmplă și acum să nu le deosebesc, exageră tatăl ei.

– Eu pot, zise Ellie. Cînd e întuneric, ochii Anei strălucesc. Sînt roșii.

– Pentru numele lui Dumnezeu exclamă mama.

Tata îi ignoră comentariul:

– Am instalat un alt aparat, la geam, pentru că celuilalt îi lipseau cîteva piese. Mîine tipul vine cu piesele lipsă și va înlocui și termostatul. O să păstrez și aparatul acesta, pentru că l-am luat pe nimic.

Se auzi soneria și mama se grăbi să deschidă. Se întoarse în bucătărie și spuse:

– William, te așteaptă să le spui unde să instaleze cortul.

Tata s-a ridicat cu greu de pe scaun și au ieșit amîndoi în curte. Ellie a spus repede:

– Mă întorc imediat.

A fugit în baia părinților ei și a căutat în dulăpiorul cu medicamente. Tatăl ei nu mai era atît de palid dar Ellie continua să fie îngrijorată. A căutat medicamente pentru inimă dar nu a găsit nici unul. Singurul medicament eliberat pe rețetă era un borcanel cu somnifere. A citit eticheta și l-a deșurubat. Lipseau cam jumătate din pastile. Știa

că nu era un motiv de îngrijorare, dar nu se putea abține.

– Unde-ai fost? o întrebă Max la întoarcere. Se uita pe fereastra livingului care dădea spre stradă.

– Am vrut să văd ce medicamente iau părinții mei. Le-am căutat prin dulap. Nu mi-ar spune de bunăvoie dacă vreunul din ei ar fi bolnav.

– Și? Ai găsit ceva?

– Doar niște somnifere ale tatălui meu. Cred că starea de anxietate din ultimii ani și stresul cauzat de nunta Avei și-au spus cuvântul.

– Chiar nu-mi spui nimic de Ava? Am simțit o oarecare ostilitate în glasul tău.

Ea rîse:

– Nu e de mirare că ești agent FBI.

– Cît sarcasm!

Ea străbătu camera și veni în fața lui. Își încrucișă brațele la piept.

– Am venit la nunta Avei pentru că a insistat mama. A insistat mult, sublinie ea.

– Da...

– Se mărită cu John Noble, fostul meu logodnic.

El ridică o sprânceană:

– Da?

– John m-a cerut de nevastă cu câteva zile înainte să venim aici, să-mi cunoască părinții.

– Înțeleg, spuse el văzînd-o că ezita.

– Toată lumea s-a străduit să-l facă să se simtă bine. Mai ales Ava.

Max bănula ce urma și așteptă ca ea să continue.

– A doua seară l-am găsit în pat cu ea.

– Ah...

Ea se încruntă:

– Ce vrea să însemne asta?

– Îl învinuiești și pe el pentru asta, sau doar pe sora ta?

– Ava știa foarte bine ce făcea.

– El nu?

– Bineînțeles că da. Numai că eu și Ava nu ne-am înțeles niciodată prea bine, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. Mi-am făcut imediat bagajele și m-am întors la St. Louis.

– De ce nu v-ați înțeles niciodată?

– Când eram mici și se întâmpla ceva rău, Ava dădea vina pe mine. De ziua lor nu se serbau împreună. Avea fiecare petrecerea ei. Ava m-a acuzat că i-am distrus-o pe a ei. Într-un fel chiar era adevărat.

– Cum i-ai distrus-o?

– Fusesem bătută și eram inconștientă. Părinții mei au fost nevoiți să vină la spital.

– Iar după asta te-au trimis de acasă, nu-i așa?

– Nu, asta a fost altă dată.

– Dumnezeule, Ellie, de câte ori te-a băgat Patterson în spital? Nu-mi amintesc să fie consemnat în dosarul lui.

– De două ori.

Încerca să nu pară prea afectată, dar vocea îi tremura.

– Nu-ți e greu să te întorci aici, chiar și pentru câteva zile?

Ea nu avea motiv să-l mintă:

– Am un gol în stomac care dispare doar cînd plec de aici. Mereu îmi spun că e ciudat că nu a mai încercat să mă găsească.

– De unde știi că nu a făcut-o?

– Nu cred că i-ar fi fost prea greu să afle. Un timp am purtat numele Wheatley dar am revenit la numele meu cînd am absolvit. Un prieten de-al meu psihiatru mi-a spus că obsesia lui Patterson era cumva legată de Winston Falls.

– Poate, spuse el, fără să fie prea convins.

– Mi-a mai spus că obsesia lui era să măucidă aici. E doar o teorie, zise ea ridicînd din umeri.

Max avea altă teorie. Un bărbat cu o obsesie violentă e în stare de orice, iar singurul motiv pentru care nu o omorîse pe Ellie era că nu o găsisese. Din ce citise în dosarul lui, Patterson nu avea să se oprească pînă cînd nu avea să fie închis pe viață.

– Hai să nu mai vorbim despre el.

– Bine. Povestește-mi de tipul acesta, Noble. L-ai iubit?

– Avea multe atuuri.

– Cu alte cuvinte, nu, zise el. Care era atuurile lui?

– John este dermatolog, deci meseria lui nu implica prea multe riscuri. Un tip cu o existență sigură. *Iar eu îmi doresc mai mult decît orice pe lume să mă simt în siguranță*, își spuse ea.

– Altceva?

– Eram amîndoi medici rezidenți, deci aveam în comun medicina și spitalul.

– Altceva?

– Era extrem de politicos.

Max observă că nu aducea în discuție o legătură emoțională sau fizică.

– Nu te-ai fi măritat cu el.

– Nu, recunosc eu ea. După acest fiasco am înțeles că nu mă pot mărita cu nimeni. Viața mea e mult prea imprevizibilă.

– Și l-ai pune în pericol pe soțul tău?

Îi citea gândurile?

– Așa este.

– Îl lași în continuare pe ticălosul de Patterson să-ți controleze viața.

Ea nu-l contrazise.

– Nu ai de gând să mă întrebi dacă m-am culcat cu John?

– Nu, îi răspunse el. Știu că n-ai făcut-o.

Ea îl privi atentă:

– De unde știi?

El nu îi spuse ce gândea în clipa aceea. Că unui bărbat care s-ar fi culcat cu ea nu i-ar mai fi trebuit niciodată o altă femeie. Spuse simplu:

– Pur și simplu știu.

CAPITOLUL 20

Mireasa teroristă a sosit la ora șapte împreună cu logodnicul și cu sora ei.

Max se uita pe geam la John care venea pe alee flancat de două femei izbitor de frumoase. Gemenele semănau mult, aveau părul lung și blond, o nuanță ceva mai închisă decât Ellie și trăsături delicate. După părerea lui, cele două surori erau foarte drăguțe, dar nu se puteau compara cu Ellie. Ea era cu adevărat frumoasă.

John Noble arăta ca și cum ar fi lucrat pe Wall Street. De fapt aducea mai mult cu un manechin dintr-o vitrină de magazin. Era înalt și subțire, îmbrăcat într-o cămașă bleu apretată și pantaloni kaki cu o dungă impecabilă. Nici un fir de păr nu era deranjat. Și totuși figura lui avea ceva neobișnuit. Max nu și-a dat seama ce anume era, pînă cînd John nu s-a apropiat de casă. Fruntea lui nu se mișca atunci cînd zîmbea. Ca și cum ar fi fost împietrită. Botox? Sigur nu.

Ellie veni în spatele lui:

– Sora cea rea e cea din stînga, șopti ea.

El încercă să nu zîmbească:

– Fă un efort, îi șopti și el.

– Parc-ai fi mama.

– Haide, scumpo. Joacă-te frumos.

William trecu pe lîngă ei și deschise ușa din față.

Annie o văzu pe Ellie:

– N-am crezut că vei reuși! strigă ea. Sînt atît de fericită că ai venit!

S-au îmbrățișat. Deși vorbeau în același timp, păreau să se înțeleagă perfect.

Ava rămăsese în spatele lui Annie, așteptînd. Avea un laptop în brațe și părea iritată pentru că era nevoită să aștepte ca Ellie să o bage în seamă. Cînd i-a venit rîndul, a sărutat-o scurt pe obraz.

– Mă bucur că te-ai decis să te comporți ca un adult și să vii la nuntă, spuse Ava. Își coborî vocea: *À propos*, ești domnișoară de onoare.

– Nu, nu sînt, îi răspunse Ellie.

L-a prezentat pe Max surorilor ei avînd un zîmbet larg pe chip. Nu a spus nimic rău de Ava, deși i-ar fi plăcut să o facă. După care l-a prezentat pe John.

El rămăsese în prag, cu privirea în pămînt. Cînd Ellie i-a rostit numele, a ridicat privirea, dar nu s-a uitat la Ellie. Era roșu la față și își ferea privirea de-a ei. A făcut un pas înainte și a dat mîna cu Max. În cameră s-a lăsat tăcerea. Într-un final a privit-o pe Ellie și i-a spus:

– Felicitări.

– Pentru ce? l-a întrebat ea.

– Pentru premiul *Chapman*.

– Spitalul a luat premiul *Chapman*?

– Nu spitalul. Tu.

Ellie clătină din cap:

– Cred că ai înțeles greșit, John. Aș fi aflat.

– Probabil că doctorul Westfield vrea să-ți dea personal vestea. Era încurcat și roșise și mai tare. Cred că l-am stricat surpriza.

– Tu cum ai aflat? îl întreabă, fiind în continuare convinsă că el înțelesese greșit.

– L-am sunat pe asistentul lui Westfield în legătură cu niște acte pe care nu le-am primit încă aici, la spital. El mi-a dat vestea. Toată lumea e încântată. E o mare onoare pentru spital, ca să nu mai vorbim de o sumă considerabilă de bani. Probabil că Westfield te va suna cît de curînd. Te întorci la spital, nu-i așa?

– Da, dar nu voi semna nici un contract. L-am promis lui Westfield că-l voi ajuta în timp.

– Tu ai cîștigat premiul, Ellie, repetă el.

Momentele de stînjeneală trecuseră. Pe Ava nu o interesa discuția lor, așa că a intrat în bucătărie, să vorbească cu mama ei.

– Ce este acest *Chapman*? întreabă Annie.

I-a răspuns John:

– Este un premiu care se acordă pentru realizări deosebite în domeniul medicinei. Anul acesta l-a fost acordat lui Ellie și implicit departamentului ei. E un premiu rîvnit, sublinie John, tocmai pentru că se acordă foarte rar. Ultimul *Chapman* a fost acordat cu unsprezece ani în urmă unui rezident din Memphis.

– E și o ceremonie? întrebă Annie. Îi dau lui Ellie o medalie sau altceva?

John îi zîmbi lui Annie, bucuros că-și putea îndrepta privirea spre altcineva:

– Primește mai mult decît aiți. Premiul constă într-o sumă mare de bani. Jumătate revin spitalului și cealaltă jumătate lui Ellie. Nu trebuie nici să plătească impozit. Bani sînt gata impozitați.

– O să-ți fie de folos să-ți achiți împrumutul, nu-i așa? o întrebă Annie.

Ellie nu era prea convinsă:

– Dacă ar fi fost adevărat, doctorul Westfield m-ar fi sunat pînă acum.

Tatăl ei a sărutat-o pe frunte.

– Chiar dacă nu ai cîștigat premiul, știi că și eu și mama ta sîntem mîndri de tine. Poate că nu ne putem lăuda cît am vrea în fața rudelor și prietenilor, dar acesta este adevărul.

– Știu, tati.

– Puiul meu se va usca de tot dacă nu ne așezăm repede la masă, strigă mama. John, du-i te rog valiza lui Annie în dormitorul ei, cel de culoarea lavandei. Annie, umple tu paharele cu apă.

Lui Max i-a sunat telefonul. Era Ben. S-a scuzat și s-a îndreptat spre birou, să poată vorbi în liniște. Pe hol a auzit-o pe Ava întrebînd-o pe Ellie dacă își adusese o rochie neagră sau trebuia să-și cumpere. S-a întors brusc, a luat-o pe Ellie de mîină și a tras-o după el în birou.

Ellie făcea eforturi să se stăpînească pentru că el vorbea la telefon. Ar fi vrut s-o zgîlție bine pe Ava, să o facă să renunțe la infatuare. Annie a

trecut prin dreptul ușii și le-a strigat că urca puțin în dormitor să ia ceva din valiză. Un minut mai târziu Ellie a auzit-o rîzînd în hohote. Știa de ce. Văzuse culoarea pereților. Rîsul ei a făcut-o să se detenșioneze. Îi promisese mamei că va încerca să se înțeleagă cu Ava și asta avea să facă. Nu trebuia să o lase pe Ava să o provoace, atîta tot.

În timp ce-l aștepta pe Max să termine convorbirea, a primit un mesaj de la Addison MacBride, care o întreba despre vitaminele care trebuiau luate în timpul sarcinii și despre retenția de apă. Ellie i-a răspuns la toate întrebările. A primit imediat un alt mesaj în care Addison o invita la ei, în Honolulu. I-a răspuns că i-ar fi făcut mare plăcere, dar nu putea stabili o dată exactă, din cauză că nu-și cunoștea încă programul.

Nu era o minciună. Nu știa ce urma să facă peste două luni, nici măcar peste două săptămîni. Viitorul ei depindea de cei de la FBI, dacă reușeau sau nu să îl prindă pe cel angajat să o omoare. Asta dacă era vorba de o singură persoană. Dacă soții Landry plătiseră mai mulți asasini? Cum reușea cineva să găsească un asasin plătit? Doar nu dădea anunț la ziar. Probabil pe Internet, se gîndi ea. Pe Internet găsești orice, dacă știi să cauți. Poate că-l căutaseră pe Google. Tastaseră „caut asasin plătit” și apoi apăsaseră pe *Căutare*.

Gata cu atîtea gînduri. O lua razna. Max se dusese în celălalt colț al biroului și asculta cu mare atenție ce îi spunea Ben. Deși nu-și dorea foarte tare să li se alăture celorlalți, s-a ridicat cu gîndul

să meargă în bucătărie, să dea o mână de ajutor. În clipa aceea i-a sunat telefonul.

Era doctorul Westfield, care o anunța că primise într-adevăr premiul *Chapman*. Era ulmită și în același timp recunoscătoare. I-a mulțumit din toată inima și i-a ascultat monologul despre ce însemna acel premiu pentru departamentul lui. Nu-l mai auzise niciodată pe Westfield jublînd în felul acela. Și probabil nici nu avea să-l mai audă vreodată.

Ellie se hotărî să mai aștepte pînă să îi spună familiei. Seara aceasta îi aparținea Anei. De-abia aștepta însă să-i spună lui Max.

După ce a terminat convorbirea s-a întors spre ea. Văzîndu-l schimbat la față, Ellie a uitat de vestea cea bună.

– Ce s-a întîmplat?

– Au ajuns la Greg Roper.

– Cum adică „au ajuns”? E rănit?

El clătină din cap.

• – Nu se știe nimic. A dispărut.

Mama lui Ellie apărură în prag.

– E gata masa.

– Vorbim mai tîrziu, îi spuse Max.

Cina a fost o adevărată încercare pentru Ellie. Părinții se străduiau să evite subiectele delicate, dar tensiunea plutea în aer. După două pahare de vin, Ana a încetat să se mai prefacă interesată de ce spuneau ceilalți. Vorbea numai despre nuntă și despre cît muncise ea ca totul să iasă perfect. Nimeni nu avea să-i strice nunta, repetase ea de cîteva ori uitîndu-se spre Ellie.

O nouă remarcă plină de dispreț la adresa hainelor lui Ellie a umplut paharul:

– Ai avut dreptate, John. M-a sunat doctorul Westfield. Am primit într-adevăr premiul *Chapman*.

– Ți-am spus eu! a exclamat John încântat. Pe mine vestea nu m-a surprins deloc. Am știut dintotdeauna că ești cel mai bun chirurg din spital. Toți rezidenții îți admirau îndemânarea. Ar fi trebuit să-l auzi discutând despre tine. Iar Westfield spune despre tine că ești excepțională. Știai asta?

Ea clătină din cap:

– Nu, nu știam.

– E un adevărat miracol să-l auzi vorbind de bine un chirurg. Ești o persoană deosebită, Ellie. Așa ai fost mereu.

Ava nu a scos o vorbă, dar privirea pe care i-a aruncat-o lui John spunea totul. Fierbea.

– Felicitări, spuse Annie. Sînt mîndră de tine!

– E o veste minunată, draga mea, spuse tata.

– Da, minunată, zise și mama.

– Chiar trebuie să fi întotdeauna în centrul atenției? întrebă Ava.

Ellie izbucni în rîs:

– Oh, Ava, nu te-ai schimbat deloc!

Ava își înalță capul.

– O iau ca pe un compliment. Și *à propos*: vei fi domnișoară de onoare.

– Mă rogi?

– Nu. Te anunț.

Max era fascinat de discuția celor două surori. Avusese numai frați și își dădea seama abia acum cât de diferit era totul atunci cînd aveai surori. În

familia lui toate divergențele majore se rezolvau cu doi pumni, atunci când părinții nu erau de față, după care fiecare își vedea de treabă. Nu existau resentimente. Frații lui nu-și purtau plcă, așa cum era cazul Avei.

– Prezența mea la nuntă nu va face ca zvonurile să înceteze, Ava, protestă Ellie.

Annie dădu din cap:

– Are dreptate, Ava. Din cauza nunții ai devenit ușor paranoică.

Tatăl le oferi tuturor câte un pahar cu vin. Ellie refuză. După ce s-au mai contrazis un timp, s-a ridicat, s-a dus la bucătărie și s-a întors cu o cutie cu lapte și un pahar. Le-a așezat în fața farfuriei ei.

– Pune laptele într-o carafă, o apostrofă Ava. Nu sîntem la țară.

Ellie o ignoră. Își turnă în pahar și luă o înghițitură.

– Nu vreau să vă mai aud, spuse tata. Vino, Claire. Haideți și voi, Max și John. Să le lăsăm pe fete să-și rezolve problemele.

Mama îi făcu un semn discret lui Ellie, după care ieși pe verandă. Ellie știa foarte bine că era cu ochii pe ea.

Cînd au rămas singure, Annie s-a întors spre Ellie.

– De ce nu mi-ai spus nimic de Max? Arată bine, șopti ea. Nu-i așa? Are și pistol... Asta îl face și mai sexy, nu ți se pare?

– Are pistol și insignă pentru că lucrează la FBI. Este și prietenul meu, de aceea l-am invitat.

– Pun pariu că nu a știut în ce se bagă, zise Annie făcînd un semn din cap spre sora ei geamănă.

– Mie nu-mi plac bărbații duri, spuse Ava ridicînd din umeri. John este un bărbat educat.

– Sînteți doar prieteni? o întrebă Annie.

– Da. Și, Ava, nu voi fi domnișoară de onoare.

– Ba da. Obligatoriu. E singura cale.

– Hal să nu ne certăm, le rugă Annie.

– Te simți bine, Annie? Ești cam palidă, zise Ellie.

– Sînt obosită. M-am trezit de la cinci și aseară m-am culcat foarte tîrziu.

Ellie se întoarse spre Ava:

– Cum adică e singura cale?

– Da chiar așa, zise și Annie. Ce-ai vrut să spui cu asta?

Ava le explică:

– Singura cale ca să se sfîrșească cu zvonurile răuvoitoare.

– Care zvonuri? întrebă Ellie. Își mai turnă un pahar cu lapte. Apropierea de Ava avea să o aducă în pragul ulcerului. Noroc că nu trebuia să o suporte mult timp.

– Știi tu.

– Nu, nu știu. Explică-mi tu.

Ava se îndreaptă în scaun și o privi pe Ellie în ochi:

– Bine. Lumea spune că ai rupt logodna din cauza mea.

– Nu înțeleg cum au aflat, zise Annie. Cine să le fi spus?

– Nu era nevoie să le spună cineva. Mama a povestit în stînga și în dreapta că Ellie urma să vină acasă cu John. că îl aducea ca să-i cunoască

familia. După care au aflat că eu mă măritam cu el, nu ea.

– Dar nu e neapărat un lucru rău, protestă Annie. N-are de ce să-ți afecteze reputația.

Ava pufni.

– Asta nu e tot. Cineva – nu știu cine, dar bănuiesc că e vorba de doamna Grimes, cea mai bună prietenă a mamei, doar trebuia să povestească și ea cuiva – ei bine, cineva a răspândit zvonul că eu și John am fost surprinși într-o postură... compromițătoare.

– Și nu a fost așa? Întrebă Annie. Eu n-am fost de față, dar mi-a spus mama că...

– Tu de partea cui ești? o întrebă Ava.

– Nu sînt de partea nimănui. Întreb doar dacă s-a întîmplat sau nu așa. Da sau nu?

– Nu e relevant, ripostă Ava.

– Va trebui să-l întreb pe John, zise Annie.

– Nu-l amesteca și pe el în toată povestea. Da, recunosc, am făcut sex cu John în timp ce el era logodit cu Ellie, dar nu cred că e necesar să afle toată lumea.

– Deci este un adevăr, nu un zvon. Știi și tu care e diferența.

– Ia te uită la eal exclamă Ava. Nici n-ai terminat bine școala și te crezi mare procuror. Încetează cu interogatoriile.

– Te-am întrebat doar cum poți cataloga un adevăr drept zvon, insistă Annie.

– Pot pentru că așa vreau eu. Ava ridicase tonul. Trebuie ca zvonurile să înceteze, pentru că voi locui aici, în oras, și nu vreau ca lumea să mă

vorbească pe la spate și să spună lucruri îngrozitoare despre mine.

Annie dădu ochii peste cap.

– Nu-ți pare rău pentru ce i-ai făcut lui Ellie?

– Nu. Bineînțeles că nu. De ce să-mi pară rău? Așa a fost să fie. John mă iubește și eu îl iubesc. Se ridică în picioare. Mă duc să mai verific o dată totul în grădină înainte să plecăm. Probabil că nu ne mai vedem pînă sîmbătă, dar dacă am nevoie de ceva, vă sun.

Anie și Ellie au urmărit-o cu privirea pe Ava pînă cînd a dispărut în bucătărie. Annie a izbucnit prima în rîs, urmată de Ellie. Cele două surori s-au apucat apoi să strîngă masa.

– O rugăm și pe Ava să ne ajute să spălăm vasele? întrebă Ellie.

– Îți amintești cum era cînd eram mici? Ava avea mereu ceva mai important de făcut atunci cînd trebuia să o ajutăm pe mama, zise Annie.

– Îmi amintesc, cum să nu? După ce am plecat, ai rămas tu cu toate. Nu înțeleg de ce mama nu a pus-o niciodată și pe Ava la treabă.

– Ca să nu se mai certe cu ea.

Ellie strînse un teanc de farfurii, iar Annie o urmă în bucătărie cu paharele.

– Nici nu te-am felicitat pentru absolvire, spuse Ellie.

– Nu sînt încă avocat. Trebuie să iau examenul de admitere în barou. Le-am spus mamei și tatei că abia atunci putem să sărbătorim.

– Ce specializare îți alegi? Te-ai hotărît?

– Mi-au plăcut cursurile antitrust. Așa ceva m-ar interesa. În clipa asta sînt puțin dezorientată. Credeam că știu exact care îmi va fi drumul, dar totul s-a schimbat.

Înainte ca Ellie să îi ceară explicații, Annie s-a întors în living ca să termine de strîns masa. Ellie era la chiuvetă, clătea vasele și le așeza în mașina de spălat.

– Eu n-aș putea să fac ce faci tu, i-a spus Annie întinzîndu-i un platou. Cum o fi să tai în carne vie? Mi se face rău doar cînd mă gîndesc la tot sîngele acela.

– Să vezi ce mi s-a întîmplat acum două săptămîni! I-a povestit despre un caz care ei i se păruse fascinant.

Annie era scandalizată:

– A înghițit monede? De ce?

– Nu a putut să ne explice de ce. Unsprezece dolari și cincisprezece cenți.

– Numai monede?

– Da. Rîse văzîndu-i expresia. Banii cîntăreau destul de mult, dar din fericire nu au produs o ruptură. A urmat un pacient care fusese înjunghiat. Rănile produse de cuțit sînt foarte păcătoase, îi explică ea, în timp ce continua să clătească lăturile. I-a fost atinsă artera femurală și sîngele țîșnea peste tot. Am ținut apăsător cu degetul dar... Se opri cînd o auzi pe Annie icnind. Ai stomacul sensibil? o necăji ea.

– Nu știu cum reușești. Ție nu ți se face rău niciodată?

– Ba da, răspunse ea. Vomit frecvent pe pacienți. I se păruse o remarcă amuzantă, dar Annie nu rîse deloc.

– Nu suport sîngele, zise ea. Unde ține mama pungile de plastic?

– Al treilea sertar de jos.

Annie lăsă pe masă farfuria cu resturi de pui și căută în sertar. Scoase o pungă pentru pîine și zîmbi:

– Încă le mai păstrează. Ne punea în ele sandvișul pentru școală.

– Mama nu aruncă nimic. Are un sertar întreg cu elastice, agrafe de birou și capete de sfoară.

Annie puse pulul în frigider.

– Povestește-mi despre Max.

Ellie își șterse mîinile cu un prosop de bucătărie.

– Ce vrei să știi? Că sînt tot mai panicată la gîndul că mă atașez de el? Îmi va fi tare greu cînd va trebui să ne despărțim.

– Atunci n-o face.

– Locuiește în Honolulu.

– Oh!

– Vezi? Trebuie să găsesc o modalitate să mă distanțez de el. Tu ai fost mereu o fire practică, Annie. Nu-mi dai o idee?

– Lasă-mă să mă gîndesc, îi răspunse ea. Se uită pe fereastră. Vine Ava, șopti.

– Am avut parte de douăzeci de minute în care nu s-a discutat despre nuntă. Sînt recunoscătoare pentru asta, zise Ellie.

Ava nu s-a oprit să vorbească cu surorile ei. S-a dus lîngă ceilalți, pe verandă.

Ellie și Annie tocmai terminaseră în bucătărie când a intrat mama. A privit-o pe Annie și i-a spus:

– Du-te la culcare. Ești extenuată. Spune-i noapte bună tatălui tău, adăugă ea.

– Unde e Max? întrebă Ellie.

– E în biroul tatălui tău. Cred că toată vorbăria asta despre nuntă l-a cam speriat. Ellie...

– Da? întrebă ea, suspicioasă.

– Vreau să mă ajuți să verific lista invitațiilor. Mi-e groază să nu fi uitat vreo rudă. Scoase din sertar un caiet gros.

Annie a ieșit repede din bucătărie, înainte ca Ellie să o poată ruga să rămână.

Ellie oftă și își trase un scaun lângă mama ei.

– Nu e cam târziu pentru invitații?

– Mi-au mai rămas câteva. Dacă am uitat pe cineva o să spun că le-am trimis și lor invitația, dar ne-a fost returnată. E de preferat o minciună mică în loc să rănești sentimentele cuiva.

Ceea ce-i cerea mama nu avea sens. Ellie plecase de acasă la doisprezece ani. Nu-și amintea nici de jumătate din rudele ei, dar s-a hotărât să-i facă mamei pe plac. Știa cât era de stresată din cauza nunții și cât își dorea ca totul să iasă perfect.

S-a dovedit o sarcină plăcută. Ellie le citea numele iar mama îi tăia de pe listă. Iar dacă nu și-i amintea, mama îi povestea câte ceva despre ei. Ellie s-a simțit astfel mai aproape de rudele ei. Iar mama era încântată ori de câte ori ea își amintea de o mătușă sau un unchi.

Pe la ora zece Ava și John au intrat în casă să-și ia la revedere. Mama și tata erau obosiți, așa

că s-au dus la culcare. Ellie răsfoia o revistă în living, așteptându-l pe Max. Cîteva minute mai tîrziu Annie intră și ea în living.

– Credeam că te-ai culcat, zise Ellie.

Max băgă capul pe ușă și spuse:

– Cheamă-mă cînd ești gata. Să nu leși singură din casă.

– Bine, zise Ellie.

– Despre ce e vorba? o întrebă Annie. Se așeză pe canapea lîngă Ellie, cu picioarele strînse sub ea.

– E o poveste lungă.

– Oricum n-am altceva mai bun de făcut.

– Nu vrei să o lăsăm pe mîine?

– Trebuie să o însoțesc pe Ava în zece locuri diferite. Spune-mi acum.

– Rămîne între noi.

– Rămîne.

– În apropierea spitalului a avut loc un schimb de focuri, începu Ellie. Îi povesti lui Annie tot ce se întîmplase în ziua aceea și îi spuse adevăratele motive pentru care o însoțea Max. Annie i-a pus o mulțime de întrebări, dar nu părea îngrijorată deloc.

– Mama și tata știu tot. Au înțeles că trebuie să plec imediat după petrecere.

– Sigur poți rămîne aștepta zile?

– Am vrut să plec, dar știu cît de important este pentru mama. Max a aranjat să mai vină doi agenți care să-l ajute. Și nu am de gînd să ies la plimbare de una singură pe străzi.

– Nu vrei ca Ava să afle. Era o afirmație, nu o întrebare.

– Nu.

Elle își aruncă pantofii din picioare și se cuibărește pe canapea. Au mai discutat câteva minute despre întâmplare, după care Annie a schimbat subiectul.

– Crezi că Ava va deveni mai maleabilă, mai dulce, după nuntă?

– Nu știu. E greu să te schimbi când te-ai obișnuit să fii sora cea rea.

Annie o bătuse ușurel pe mână:

– O iubești, știi bine. E sora ta. Trebuie să o iubești.

Annie găsea mereu latura pozitivă a lucrurilor și rezolva orice situație tensionată din familie. Ava și Ellie le dăduseră destul de furcă părinților, de-a lungul timpului. Annie nu. Era fiica cea blândă și înțelegătoare, cea care nu le dăduse niciodată vreun motiv de îngrijorare părinților ei.

– Da, o iubesc. Dar nu o plac.

– Dacă Ava află de existența unui ucigaș plătit, va face sigur o criză de isterie.

– Și va da vina pe mine, zise Ellie. Câți oameni se pot lăuda cu un hărțuitor? Eu am doi.

– De fapt ai unul care te hărțuiește și un ucigaș plătit. E o diferență.

– Amîndoi vor să mă omoare, zise ea. Nu te poți pune cu mine, orice-ai face.

– Punem pariu? De data asta te-am luat.

– Adică?

– Cred că sînt însărcinată.

CAPITOLUL 21

Max s-a asigurat că uşile și ferestrele casei erau închise și abia după aceea a urcat cu Ellie în apartament. Înăuntru, aerul era irespirabil.

– Credeam că tata a instalat un aparat nou, la geam, zise Ellie.

– L-a instalat, dar nu l-a pornit. Cred că sînt treizeci și trei de grade.

Lui Ellie i se părea chiar mai cald. L-a urmat pe Max în dormitor, dar s-a oprit văzînd aparatul.

– E imens! Stă bine, sau va cădea de-acolo la noapte?

Max îl verifică:

– Nu știu cum au reușit să-l fixeze acolo. Oricum, dacă e să cadă, va ateriza în grădină, zise el zîmbind.

A încercat pe rînd toate butoanele, pînă a dat în sfîrșit de cel de pornire. L-a apăsat și a așteptat. Aparatul s-a zgîlțit de cîteva ori, după care a început să scoată un zumzet slab. Imediat s-a simțit o adiere de aer rece.

– Perfect. Cred că de data asta avem noroc, spuse Max. L-am programat la douăzeci și unu de grade.

Lui Ellie îi era cald și se simțea lipicioasă, așa că a făcut un duș rapid. Și-a pus un tricou lung în loc de cămașă de noapte și a venit în living să vadă dacă începuse *SportsCenter*. Max a intrat și el imediat să-și facă duș.

Cînd a intrat în living avea pe el o pereche de boxeri gri și nimic altceva. Părul îi era încă ud. Și-l ștergea cu prosopul. Ellie simți același fior familiar cînd îl privi. Avea pieptul puternic, numai mușchi. Știa asta pentru că i-l sărutase, centimetru cu centimetru. Părul închis la culoare, cîrionțat, de pe plept, se termina într-un V spre buric. Și acolo îl sărutase, își aminti ea. Oh, Doamne, unde oare nu-l sărutase? Picloarele și coapsele erau și ele numai mușchi. Își amintea cum le strînsese cu putere, cuprinsă de pasiune.

Se făcuse cumva și mai cald?

Max a pus prosopul pe suportul din baie și a intrat în bucătărie să-și ia o bere. A văzut-o îmbujorată.

– Te simți bine?

– Trebuie să cumpăr un test de sarcină.

Anunțul nu l-a descumpănit.

– Bine. Poate aștepta pînă mîine?

Ea zîmbi:

– Da.

Max și-a desfăcut sticla de bere, a aruncat capacul la gunoi și s-a așezat lângă ea pe canapea,

ocolind arcurile care stăteau să iasă. A luat o înghițitură și a spus:

– Nu e cam devreme ca să-ți dai seama dacă ești însărcinată? A trecut doar o zi, adăugă el. Și te-am protejat.

– Nu e pentru mine, spuse ea exasperată.

A luat o înghițitură din berea lui și i-a dat-o înapoi. Max a întins mâna după telecomandă dar ea a fost mai rapidă.

– E pentru Annie, nu-i așa?

Ellie făcu ochii mari.

– De unde știi?

– Sînt agent FBI. Sîntem antrenați să observăm totul. Acum dă-mi telecomanda.

– Nu ți-o dau pînă nu-mi explici.

– Am luat-o prin eliminare. Mama ta e cam în vîrstă ca să mai rămînă însărcinată.

– E adevărat.

– Ava de-abia suportă să se uite la tine. În nici un caz nu ți-ar face confidențe.

– Așa că rămîne doar Annie.

– Da, zise el întinzînd din nou mâna spre telecomandă.

Ea întinse mâna ca el să nu poată ajunge și o ținu strîns în pumn.

– Au mai fost și alte semne, continuă Max. Iar noi, agenții, sîntem antrenați să le observăm imediat.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Cum ar fi?

– Nu a băut vin la masă.

– Nici noi.

– Era foarte palidă.

– Era obosită.

– A vomitat. Mai făcu o încercare să-l ia din mână telecomanda.

– Unde a vomitat?

– În coșul de hirtii din biroul tatălui tău. Noroc că era acoperit cu o pungă de plastic!

– Ce căuta în birou?

– Stătea de vorbă cu mine.

– Despre ce?

– Mi-a cerut o favoare.

– Nu ai de gând să-mi spui despre ce este vorba?

– Nu.

Ea oftă, frustrată.

– Poate că a mâncat ceva care nu i-a prift și de aceea a vomitat. Erăi acolo când s-a întâmplat?

– I-am ținut părul spre spate.

– Ce drăguț din partea ta! L-a sărutat pe obraz și i-a întins telecomanda.

El a început imediat să schimbe canalele.

– Motivul numărul unu pentru care știu este...

– Da?

– Mi-a spus chiar ea.

Ellie a rămas puțin pe gânduri după care i-a spus:

– Annie nu vrea să afle nimeni. Mă întreb dacă l-o fi spus Avel.

– Nu i-a spus. Vrea ca toată lumea să se concentreze asupra nunții. Toate femelle se comportă așa, ca Ava, când e vorba de nunta lor?

– Ca o maniacă?

– Da.

– Nu. Nu sînt toate miresele ca Ava.

– De unde vrei să cumperi testul de sarcină? Am văzut o farmacie chiar la intrarea în Winston Falls.

– Nu, în nici un caz. Toată lumea ar fi convinsă că sînt însărcinată. Părinții mei ar afla înainte să apucăm noi să ne întoarcem acasă.

– Mîine trebuie să mă întîlnesc cu agenții Clark și Hershey înainte ca ei să ajungă aici. O să aranjez o întîlnire într-un oraș din apropiere. Acolo găsim și o farmacie.

– E un plan bun, îi spuse ea zîbind. Mai luă o înghițitură din berea lui și i-o înapoie. Chiar nu vrei să-mi spui ce te-a rugat Annie?

– Nu știu despre ce este vorba, îi răspunse el. Nu am ajuns pînă acolo. Iar cînd voi afla care este favoarea – nu, nu-ți voi spune. E vorba de confidențialitatea agent-client, o necăji el. Dacă vrea ea să-ți spună...

– Confidențialitate agent-client? E o noutate.

– Așa este.

– Fă-mă să înțeleg. Ți-a cerut o favoare, dar nu ți-a spus despre ce este vorba?

– Nu a putut să-mi spună, o corectă el.

– De ce?

– Pentru că era cu capul în coșul de gunoi.

– O s-o întreb eu.

– Să ai un coș de gunoi la îndemînă.

Ellie căscă și se ridică de pe canapea.

– E tot cald. Crezi că am putea da ventilatorul o treaptă mai sus?

Max opri televizorul.

– Hai să mergem la culcare.

Ușa dormitorului mic unde trebuia să doarmă ea era închisă. A deschis-o și a simțit un val de aer fierbinte.

– Trebuie să lași ușa ta larg deschisă, altfel n-o să am aer deloc. Ellie intră în dormitorul lui să vadă dacă era răcoare.

– Nu vrei să dormi cu mine?

Nu i-a răspuns. Oricum, Max n-ar fi auzit-o. Apăsase pe butonul aparatului. Imediat s-a auzit un zgomot asurzitor.

Ellie s-a prăbușit pe pat. Podeaua părea să vibreze iar patul aluneca ușor spre mijlocul camerei. Zgomotul era foarte puternic, de parcă un avion cu reacție ar fi aterizat în apartament.

Ea nu se putea abține să nu râdă în hohote. Și-a șters lacrimile de pe obraji și s-a întors pe o parte ca să se uite la Max. Blestema și apăsa pe toate butoanele, încercînd să-l oprească. Într-un final l-a scos din priză.

Aparatul nu voia să se lase învins. S-a cutremurat din nou, atît de puternic că toate geamurile au zăngănit... apoi liniștea binecuvîntată.

Max stătea în picioare lângă pat și o privea pe Ellie. Era culcată pe spate, cu mâinile ridicate deasupra capului și râdea în hohote, lipsită de inhibiții. S-a lăsat deasupra ei, cu grijă să nu o strivească sub greutatea lui și i-a văzut lacrimile în ochi. Doamne, cît era de frumoasă!

– Tati a mai făcut o afacere, nu-i așa? îl întrebă ea.

El dădu din cap. Apoi o sărută. Ellie îl înlanțui cu brațele.

– O să fie o căldură de nesuportat, îi șopti ea.

– Da, știu.

O săruta pe gît iar ea îi mîngîia spatele și umerii.

– N-ar trebui să mă lași să fac asta, Max.

Îi prinse de umeri și se răsuci deasupra lui. Tricoul i se ridicase și îi simțea căldura pielii liptă de a ei. Și-a trecut degetele prin părul lui și l-a sărutat pe buze. Un sărut fierbinte și umed, care a făcut-o să-și dorească mult, mult mai mult.

Max și-a sporit strînsoarea, lipindu-l șoldurile de el. Răsufierea lui era caldă și dulce.

– Dacă nu vrei să facem asta, atunci nu te mai juca cu mine.

Ellie îi sărută vena care îi pulsa la baza gîtului:

– Vreau, dar îmi fac griji pentru tine, îi șopti. S-ar putea să devină un obice.

A coborît cu sărutările pe piept, mișcîndu-se erotic pe pelvisul lui. Îi mîngîia necontenit, scoțîndu-l din minți. Cînd a ajuns la abdomen, el și-a ținut răsufierea.

– Nu vreau să te atașezi de mine, i-a spus ea.

A ajuns și mai jos. Max nu mai era în stare să gîndească. Abia în clipa în care a simțit că era pe punctul să-și piardă controlul, a preluat inițiativa. A dat-o ușor deoparte și i-a spus că se întoarce imediat. După cîteva secunde era înapoi. I-a văzut pasiunea în ochi și a știut că ea era pregătită: A pătruns-o cu forță. Ellie a scos un țipăt și și-a înfipt degetele în umerii lui, pe măsură ce senzațiile creșteau în intensitate.

De data asta Max nu s-a grăbit, pentru ca Ellie să ajungă la orgasm înaintea lui. Cînd ea s-a arcurt să-l primească și mai adînc înlăuntrul ei și i-a

strigat numele, Max și-a îngropat fața în umărul ei și și-a găsit eliberarea.

Cînd Max a ieșit din baie se aștepta să o găsească dormind. Ellie l-a luat prin surprindere. Îl aștepta. Cînd s-a urcat în pat, Ellie s-a lipit de el și i-a spus:

– Fax sex cu tine dacă îmi răspunzi la o întrebare.

– Care? Întrebă el suspicios.

– Simon va fi sau nu transferat la *Colts*?

El rîse:

– De-abia am făcut sex.

– Am înțeles că există posibilitatea să faci de mai multe ori.

– Am făcut de mai multe ori. De vreo sută de ori, toată noaptea.

Ea îl sărută.

– Ai vrea tu. Am făcut de patru ori, nu de o sută. Îl întreb?

– Da.

Max se răsuci pe spate și o trase lîngă el. Ellie își sprijini obrazul de umărul lui.

– Spune-mi cum ai devenit un Daniels.

El a inspirat adînc.

– Nu vrei să-mi spui?

– Nu-mi place să vorbesc despre asta.

Ea nu a insistat. Cîteva minute mai tîrziu, Max spuse:

– Părinții mei au murit într-un accident de mașină. Un tir a intrat în ei. Eu aveam cinci ani. Nu aveam rude, iar avocatul care m-a încredințat spre

adoptie și-a însușit și banii primiți din asigurare. Nu am avut noroc cu nici una din cele trei familii adoptive la care am fost trimis. Ultima a fost și cea mai rea.

– Cîți ani aveai atunci?

– Șapte. Am fugit. Era iarnă. M-am ascuns în spatele unui tomberon. Îmi amintesc că îmi era foarte frig și mă simțeam neajutorat.

– Ce s-a întîmplat?

– Simon. Era în drum spre casă și m-a văzut. Și-a scos haina și mi-a dat-o, după care m-a luat cu forța la el acasă. Țin minte că țipam și dădeam din picioare, dar m-am potolit cînd el s-a jurat că n-o să mă mai întorc niciodată în casa din care fugisem. A zîmbit și a continuat: Simon era doar cu un an mai mare decît mine, dar era voinic pentru vîrsta lui și părea în stare de orice. L-am crezut și am mers cu el. Am stat ascuns în casa părinților lui mai bine de o săptămîină, pînă să aflu de existența mea. Urmele rănilor erau încă evidente. Tatăl lui Simon era avocat. Și el mi-a promis că nu mă voi întoarce înapoi.

– Mama cum era?

– Iubitoare, spuse el. Și blîndă.

– Te-au adoptat imediat?

– Dacă-i întrebi, îți vor spune că eu i-am adoptat pe ei. Adoptia s-a finalizat cînd aveam opt ani. Între timp mai adoptaseră doi băieți, pe Bishop și pe Sebastian. Iar avocatul din oficiu care furase banii...

– Da?

– A fost trimis la închisoare. Tata a reușit să recupereze mare parte din bani și a deschis un cont pe numele meu.

– Bradley, Tyler și Adam când s-au alăturat familiei?

– Ți-ai amintit numele lor.

– Bineînțeles.

– Bradley și Tyler au venit la cinci ani după mine, iar Adam a fost ultimul, un an mai târziu.

– Nici o fată?

El rîse.

– Mama și tata au spus că ar fi fost o cruzime să ne aducă o soră. Eram o adunătură de zurbagii.

– Par niște oameni minunați.

– Cei mai buni. Căscă. Trebuie să facem ceva cu căldura asta.

– Eu zic să-i mai dăm o șansă aparatului cel nou. Tu bagă-l în priză și eu îl dau pe minim.

– Stai aici. Mă ocup eu.

Planul a funcționat. La minim, aparatul s-a dovedit cooperant. Ellie l-a rugat să-l dea măcar pe mediu, să vadă ce se întâmpla. Din nou avionul cu reacție era gata de aterizare în camera lor. Din fericire, o dată revenit la minim, aparatul și-a revenit.

Ellie a rîs pe săturate, s-a întors pe burtă și în câteva secunde a adormit.

CAPITOLUL 22

Max o aștepta pe Ellie în living. Annie intră și îl întreabă:

– Putem sta de vorbă în particular?

Erau doar ei doi în cameră, așa că întrebarea i se păru ciudată.

– Da, bine.

– În biroul tău?

El rîse:

– Biroul meu. L-am folosit cam mult, nu-i așa?

Annie încuvîntă:

– Știu ce faci. Și Ellie știe. Te ascunzi de Ava și John. Îmi place tipul, dar e atît de plicticos! N-ar fi trebuit să spun asta, știu, dar e adevărat.

Max o urmă în birou. Ținu ușa deschisă și o lăsă să intre prima. Annie închise ușa și rămase sprijinită de ea. Era verde la față. Max întinse mîna sub birou și îi întinse coșul.

Annie îi surprinse privirea îngrijorată.

– Sînt bine, zise ea.

– Nu arăți bine deloc.

Ea se bătu ușurel în obraji, încercînd să le readucă un strop de culoare.

– Din cauza mirosului de cafea. Îmi face rău.

Max lăsă coșul jos, nu prea departe.

– Îmi pare rău că am vomitat aseară. Sper că nu ți-am provocat greață.

– Am șase frați. Nimic nu mă poate îngreșoșa.

– Îmi pare rău și că nu am terminat discuția. După ce am urcat în cameră să mă spăl pe dinți m-am gândit mai bine... Părea nehotărîtă.

– Vrei să ieșim la aer? Am putea sta de vorbă pe verandă.

Ea clătină din cap.

– Ava mă așteaptă în stradă.

Se auzi un claxon.

– E nerăbdătoare, zise Annie. Știi că ți-am cerut o favoare... Ezita.

-Da?

– Poți găsi pe cineva?

– Pot să încerc.

– Nu vreau să aflu că îl caut. Vreau doar să știu unde este pentru că... pentru că...

Izbucni în lacrimi. Max nu știa ce să spună sau să facă.

– Nu plînge, o rugă el. Haide, nu plînge. Vrei să o chem pe Ellie sau pe mama ta? Nu mai plînge, Annie. Îl găsesc eu.

Nu știa ce să facă să o liniștească. Se apropie de ea cu gînd să o conducă spre sora ei. În clipa în care i-a atins umărul, Annie s-a aruncat la pieptul lui iar lacrimile s-au transformat în suspine.

Max o cuprinse cu brațele.

– O să fie bine, îl promise. O să fie bine.

Ava claxona fără oprire. Elle veni într-un suflet să o caute pe Annie în timp ce mama ei alerga afară să o potolească pe Ava.

Elle deschise ușa biroului și îl văzu pe Max cum încerca să o consoleze pe sora ei. O bătea ușurel pe spate în timp ce ea plîngea cu sughituri la pieptul lui. Închise încet ușa. Ochii ei se umplură de lacrimi. Cum să nu-l iubească pe bărbatul acesta?

Ava putea să mai aștepte.

CAPITOLUL 23

Articolul despre petrecere a apărut vineri dimineață în ziarul local. Ava era supărată. Ceruse să apară sîmbătă, pentru că în weekend ziarul *Winston Falls News* avea mai mulți cititori decît în cursul săptămîinii.

Primul rînd al articolului i-a dat fiori lui Ellie. Scria că surorile Avei – la plural, deci – se ocupaseră de petrecere. Asta însemna că oricine citea articolul știa că ea se întorsese în oraș.

Oare Ava o incluseră deliberat ca să scape de așa-numitele „zvonuri răutăcioase”? Ellie spera să nu fie adevărat. Ava nu putea fi în stare de o asemenea ticăloșie.

Nu a putut să o întrebe, pentru că ea și Annie plecaseră deja. Urmau să-și petreacă ziua la spa și la cumpărături.

Ellie termina cel de-al doilea pahar de lapte cînd îl văzu pe tatăl ei străbătînd grădina, însoțit de depanator. Mama ei stătea la masă și sorta corespondența.

– Ai văzut articolul din ziar? o întrebă Ellie.

– Da. Drăguț, nu-i așa?

Era evident că nu remarcase cuvântul *surori*, așa că Ellie se hotărî să nu facă mare caz. Ar fi sport doar numărul motivelor de îngrijorare ale mamei ei.

– Grădina arată minunat.

Claire radia:

– Credeam că din cauza cortului, grădina va părea mai mică, dar de fapt acum pare și mai mare.

Max apăru în prag:

– Ești gata?

– Unde vă duceți? întrebă mama, îngrijorată. Nu pleci, nu-i așa? Ai promis că rămii. Mătușile Vivien și Cecilia vor fi atât de dezamăgite dacă nu apucă să te vadă! Sosesc în după-amiaza asta.

– Avem de făcut câteva cumpărături și trebuie să ne întâlnim cu agenții care îl vor ajuta pe Max.

– Îmbrăcată așa?

– Ce au hainele mele?

– Eleanor, ești îmbrăcată cu o pereche de blugi ponosiți și un tricou, iar pantofii...

– Mă gîndeam să-i arăt lui Max cascada. De aceea m-am încălțat cu pantofii vechi de sport.

– Schimbă-ți măcar hainele. Doar nu vrei să-l faci de rîs pe Max în fața prietenilor lui.

– Nu are cum să mă facă de rîs, niciodată, zise Max.

Ellie o sărută pe obraz pe mama ei și îi șopti:

– Nu întîrziem. Vin să te ajut să pregătești cina.

Ellie era sigură că Max nu văzuse articolul din ziar. A așteptat să pomească la drum ca să-l spună.

El nu a primit prea bine vestea.

– La naibal

– Poate că nu va observa nimeni.

I-a aruncat o privire tăioasă.

– Destul de puțină lume citește ziarul local.

Își încleștase fălcile. Nu era un semn bun.
Încercă să schimbe subiectul:

– Vrei să mergem la cascadă? E ceva de mers, dar e tare frumos.

Îi aruncă din nou aceeași privire.

– Ce este? îl întrebă ea.

– Nu sîntem în vacanță, scumpo. Trebuie să am grijă să rămii în viață, ai înțeles? Plimbările pe munte cu un coș de picnic în mîină nu fac parte din fișa postului meu.

– N-am pomenit nimic de vreun coș de picnic, ripostă ea. Și nu-mi mai spune „scumpo”. Ar trebui să fie un alint, nu să-l spui mormăit, printre dinți.

Îi sună telefonul. Ellie îi făcu un semn:

– Dacă e Simon să faci bine să-l întrebi.

– Bine, zise el.

Nu era Simon, din păcate. Era Ben cu informații noi despre Greg Roper, martorul dispărut.

Max termină convorbirea și spuse:

– Hughes nu crede că Roper ar fi fost ucis. Crede că se ascunde. Cineva l-a căutat și l-a speriat.

– Ce se întîmplă acum? Îi pot reține pe soții Landry dacă nu au nici un martor?

Au discutat timp de cîteva minute, analizînd toate posibilitățile, fără vreun rezultat.

– Ben mi-a spus că mă sună mai tîrziu, după ce discută cu toți agenții implicați.

– Hughes se așteaptă ca eu să depun mărturie în cazul în care ei vor ajunge vreodată să fie judecați. Va trebui să declar ce am văzut, chiar dacă nu-i pot identifica, nu-i așa?

El clătină din cap.

– Nu știu ce vor decide procurorii. Eu voi face tot ce-mi stă în putință să nu te implic. Nu e nimic de făcut în clipa asta. E un joc al așteptării.

Max nu se grăbea să ajungă la destinație. A mers un timp pe autostradă, după care a ieșit pe un drum lateral. A parcurs câțiva kilometri și a revenit pe autostradă. Se uita mereu în oglinda retrovizoare. Ellie știa că voia să fie sigur că nu erau urmăriți.

Treceau pe lângă o farmacie.

– Vrei să ne oprim aici să cumperi testul de sarcină?

– Sîntem prea aproape de casă, spuse ea.

A primit același răspuns la următoarele trei farmacii pe lângă care au trecut. Într-un final a întrebat-o:

– Îl cumperi odată sau vrei să-l iei de la Miami?

– Oprește la următoarea.

– Ce-ai face dacă ai afla că ești însărcinată?

Ea nu a ezitat:

– Aș face copilul.

– La fel a spus și Annie.

– O voi ajuta cît pot.

– I-ai spune tatălui copilului?

– Bineînțeles. Ar fi responsabilitatea mea. I-ai pus și lui Annie aceeași întrebare?

– Nu.

– Știi, tocmai și-a dat examenul.

El dădu din cap, semn că știa de la Annie. Cît timp stătuseră de vorbă? se întrebă ea.

– Unde ne întîlnim cu Clark și Hershey?

– La restaurantul *Hathaways*. E la vreo doi kilometri de autostradă.

Au văzut o altă farmacie. Max a intrat în parcare. Ellie a cumpărat trei teste de sarcină, fiecare de la altă firmă.

– Ca să fiu sigură, i-a explicat lui Max cînd a ajuns la casă.

Casierița era o femeie solidă, roșie în obraji și cu părul scurt, cîrionțat. I-a dat lui Ellie restul, s-a uitat la Max, apoi din nou la Ellie și a spus:

– Să fie cu noroc!

Ellie i-a zîmbit:

– Mulțumesc. Să-mi țineți pumnii.

Cînd s-au întors în mașină, Max a întreat-o:

– Să-ți țină pumnii?

– N-am vrut să o dezamăgesc.

El clătină din cap:

– Ești o figură.

– Am luat și ceva dulce! Îi întinse o ciocolată Hershey și una Clark.

El rîse și clătină din nou din cap.

După cîteva minute au ajuns la restaurant. Era devreme. Max s-a îndreptat spre masa din colț, mai ferită. Erau cu spatele la perete iar din locul în care stătea vedea afară.

– Îi cunoști pe Clark și Hershey? îl întrebă ea.

– Am stat de vorbă de cîteva ori dar nu am lucrat niciodată împreună. Mi s-a spus că sînt buni, adăugă el.

– Cum vor reuși să nu iasă în evidență?

– Nici nu vei ști că sînt acolo.

– E o comunitate mică, Max. Orice străin atrage imediat atenția.

– Nu-ți mai face griji.

Ospătărița le-a adus cîte un pahar cu apă și meniurile.

Lui Max îi sună telefonul.

– Dacă e Simon...

– Nu e el. Și încetează cu obsesia asta despre fotbal.

Ea păru contrariată:

– E profund ne-american ce spui.

El răspunse:

– Agent Daniels.

Nu a mai scos nici un cuvînt preț de cîteva minute, dar expresia lui îi spunea că nu era de bine. A închis, și-a pus telefonul în buzunar și s-a întors spre ea:

– Era Spike. A primit un telefon de la un prieten care are un magazin de arme lîngă Winston Falls. Azi-dimineață, la cinci minute după ce a deschis, Evan Patterson a intrat și a încercat să cumpere o armă.

CAPITOLUL 24

– Nu e deloc o veste rea, spuse Ellie. Și nu mă mai privi așa. Acum știm unde este Patterson. Să sperăm că va veni după mine iar tu îl vei aresta.

– O să-și cumpere o armă pînă la urmă, Ellie.

– Și-ar putea procura o armă de pe stradă? Ar ști unde să se ducă? Cu cine să vorbească? Agentul Clark punea toate aceste întrebări. Ajunsese împreună cu agentul Hershey la cîteva minuta după ce Max terminase convorbirea cu Spike.

Max avusese dreptate cînd îi spusese că cei doi aveau să se integreze cu ușurință în peisaj. John Hershey nu era prea înalt, avea puțin peste un metru șaptezeci, era subțire, cu mușchii bine lucrați. Ellie bănuia că obișnuia să alerge, poate chiar la maraton. Avea părul țepos și ochelari și îi amintea de un profesor, coleg de-al tatălui ei la universitate. Pete Clark era robust și chel. Cu fața lui jovială, părea verișorul preferat al oricui.

– Patterson e nebun, dar asta nu înseamnă că e și prost, spuse Hershey.

Clark își descărcase pe telefon fotografiile lui Patterson și Willis Coghurn. Ellie privi fotografia lui Coghurn și își spuse că arăta ca o persoană normală. Nu arăta a ucigaș plătit. În fond, cum arăta exact acest gen de oameni? Ce era diferit la ei?

Atenția i-a fost atrasă de cuvintele lui Max:

– Patterson nu o va împușca mortal. Va încerca să-i omoare pe cei care vor fi cu ea dar își va folosi și pumnii, pentru că îi place să o facă. Va încerca să o rănească, să nu poată fugi. Dacă i se va ivi ocazia, o să încerce să o bată pînă la inconștiență.

Ellie era de acord cu concluziile lui Max. Clark citise o parte din dosarul Patterson, la fel și Hershey. Amîndoi simțeau același lucru ca și Ellie: era o șansă să-l prindă, o dată pentru totdeauna.

– Dacă e înarmat și o atacă ar putea fi închis un timp îndelungat, spuse Clark.

– Căutăm doi bărbați, zise Hershey. Avem fotografiile lor și știm tot ce trebuie să știm.

– Ar trebui uciși. Așa cum se procedează cu cîinii turbați. Asta mi-ar place să fac.

– Dar o să-i arestați, zise Ellie.

Max îi zîmbi.

– Ești vocea rațiunii.

– Să înțeleg că pleci imediat după petrecere? o întrebă Clark.

– Nu plec pînă nu-l văd pe Patterson după gratii, jură Ellie.

– Ellie... începu Max.

Ea nu l-a lăsat să termine.

– Dacă va trebui să-i bat la ușă și să-l provoc să mă atace, o s-o fac. Vreau să-l prindeți și să-l închideți. Vă rog. Vreau ca acest coșmar să se sfârșească. Vocea îi tremura din cauza emoției. Inspiră adânc, încercînd să se calmeze.

Hershey dădu din cap.

– Hai să-l prindem pe ticălosul acesta.

– Și pe Cogburn, adăugă Clark.

– Poate avem noroc și-i prindem pe amîndoi weekend-ul acesta, spuse Hershey.

Ellie a tăcut pe drumul de întoarcere. Deși nu l se citea pe chip, Max știa că era supărată. Comandase lapte la restaurant și dăduse paharul peste cap.

– Ai ulcer?

Ellie l-a privit uimită. O întrebuse așa, din senin.

– Nu.

– Bei mult lapte.

– Îmi place laptele. Îmi face bine la stomac.

– L-ai comandat de îndată ce ai aflat că Patterson a încercat să-și cumpere o armă.

– Așa este, recunosc eu ea.

N-au mai scos o vorbă. După un timp, Max a rupt tăcerea:

– Haide, Ellie, spune-mi la ce te gîndești. Știu că ești îngrijorată.

Îngrijorată? Cuvîntul nu descria nici pe departe ce simțea ea.

– Vreau să rămîn în Winston Falls să-l prindeți pe Evan Patterson. Nici nu-ți dai seama cum e să

nu știi unde se ascunde. Acum, că e aici, am o șansă. Poate că va face ceva care să vă dea motiv să-l arestați.

– Ești probabil speriată.

– Probabil că o să fiu speriată de moarte atunci când îi voi vedea fața, spuse ea. Dar acum nu sînt speriată. Vei fi și tu cu mine. Nu-l vei lăsa să-mi facă vreun rău.

Avea încredere în el.

– Să fii sigură de asta.

Își încrucișă picioarele și se întoarse pe scaun, cu fața spre el.

– Părinții lui i-au tot găsit scuze și m-au învinuit pe mine, ani întregi. Au fost și înregistrați declarînd că eu sînt motivul tulburărilor fiului lor.

– Știu, scumpo. Ți-am citit dosarul. Cred că e timpul să discut puțin cu domnul și doamna Patterson.

– De ce să te duci acolo? Chiar dacă Evan se ascunde în casă, vor minți și-ți vor spune că nu este acolo. Ar face orice să-l protejeze.

– Probabil, zise Max.

– Atunci de ce vrei să te duci?

– Ca să-i avertizez. Părinții lui trebuie să știe că a încercat să-și cumpere o armă.

– Nu cred că va conta prea mult.

Cu cît se apropiau de Winston Falls, cu atît devenea mai neliniștită. Palmele îi transpirau și respira greu.

Ar fi vrut să-și alunge chipul lui Patterson din minte, dar ori de câte ori reușea, îi apărea cel al lui Cogburn. Același joc, alt jucător.

Văzîndu-i privirea tristă, Max îi luă mîna într-a lui.

Îi sună telefonul. Era Ben. Max puse telefonul pe speaker și îl așeză în suportul de pe bord.

– E și Ellie cu mine, Ben. Spune-ne ce s-a mai întîmplat.

– Hughes e de părere că soții Landry îi vor spune lui Cogburn s-o lase în pace pe Ellie.

– De ce?

– Greg Roper. Nimeni nu a știut de existența lui Greg Roper la început, pînă să se prezinte la secție. Iar acum a dispărut. Singura explicație logică este că cineva din interior le-a furnizat informații legate de anchetă. Am format deja o echipă care trebuie să afle despre cine este vorba.

– Asta înseamnă că ei știu deja că Ellie nu i-a putut identifica în fotografiile de la secție, concluzionează Max.

– Așa este, spuse Ben. Soții Landry nu au nici un motiv să încerce să scape de Ellie, după părerea lui Hughes. El zice că ar trebui să stea liniștită în privința asta.

– Cogburn a fost găsit? întrebă Max.

– Nu.

– Atunci n-o las singură, spuse Max cu emfază.

– Sînt de acord cu tine. Cred că Hughes se pripește.

După ce au încheiat conversația, Ellie s-a întors spre Max. Era încruntat.

– Crezi că sînt în continuare în pericol din cauza soților Landry?

– Nu știu, recunosc el. dar nu am de gînd să te scap din ochi pînă nu aflu unde este Willis Cogburn.

CAPITOLUL 25

Previziunile meteo pentru ziua de sîmbătă nu erau deloc încurajatoare. Pe seară erau așteptate averse. Dimineața era însă însorită, fără vreun nor pe cer.

Părinții lui Ellie erau așezați la masa din bucătărie, împreună cu mătușile Vivien și Cecilia. Ellie intră însoțită de Max.

– Nu cred că va ploua diseară, spuse William.

– N-ar îndrăzni, zise Ellie. Pentru Ava e seara cea mare.

– Nu e asta seara cea mare, draga mea. Aceea e ziua căsătoriei. Ziua de azi e pe locul doi, spuse Claire.

Ellie era pe punctul să izbucnească în rîs cînd își dădu seama că mama ei vorbea serios.

– Ava are o listă cu mare, foarte mare și cea mai mare?

– Nu începe, Eleanor.

William le făcu cunoștință mătușilor cu Max. Dădură mîna și își zîmbiră. Vorbeau amîndouă

odată. Max prinse cuvinte ca *muzeu* și *boutique* și rîse cînd mătușa Cecilia îi luă mîna lui Ellie și o întrebă cum o ducea cu școala.

– Îmi amintești de răposatul meu soț, îi spuse Cecilia lui Max.

– Mie mi se pare că seamănă cu Edgar al meu, spuse Vivien. Era un bărbat tare frumos.

Max nu știa ce să spună. L-a salvat Ellie, care și-a întregat mătușile:

– V-ați odihnit bine? Sper că vă place camera.

– Oh, da, zise Vivien. Drăguț din partea lui Annie să renunțe la camera ei în favoarea noastră!

– E o cameră atît de frumoasă! interveni Cecilia. Iar culoarea cea nouă este absolut superbă.

Ellie îi zîmbi lui Max, apoi spuse:

– Unde este Annie?

– A plecat devreme, îi răspunse tata. Biata de ea părea extenuată. Era albă ca varul.

– De-abia a terminat cu examenele, zise Ellie. Este extenuată. Probabil că a învățat zi și noapte.

– Sigur e obosită din cauza examenelor.

– Unde a plecat atît de devreme?

– Ava a venit să o ia la opt. Annie și-a luat cu ea și rochia pentru petrecere.

– De ce?

– Avea tivul descusut, îi explică mama. Ava a chemat o croitoreasă la boutique, să i-l coasă.

– N-ar trebui să mergem, Claire? o întrebă Vivien.

Cele trei femei s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușă.

– Ne întoarcem pe la patru, spuse mama. Lipsim intenționat toată ziua, ca să nu-i incomodăm pe furnizori și pe cei veniți să facă curățenie. Ava i-a angajat.

– Nu vii cu noi, Ellie? o întreabă Vivien. Luăm masa la restaurantul acela nou din centru. Compania ta ne-ar face plăcere.

– Îmi pare rău, nu pot să vin. Am foarte multe de făcut, minți ea.

– Îți aducem ceva bun, îi promise Cecilia.

Mătușa o trata de parcă ar fi avut tot unsprezece ani, dar acest lucru nu o deranja.

– Mulțumesc.

– Ai o rochie potrivită pentru diseară? o întreabă mama ei.

– Am. Își adusesese de fapt două rochii, una cenușie, mai comodă și alta roz, cu o fustă amplă.

– Dacă nu ai, te pot duce la boutique-ul Avei, să-ți alegi de acolo.

– Am rochie, mamă, repetă ea. Când se întoarce Annie?

– Ava vrea să-și facă intrarea într-un mod spectaculos. Annie va sosi împreună cu ea și John. Exact la șapte și patruzeci și cinci.

– Petrecerea începe la șapte.

– Așa este.

– Ava vrea să întârzie?

– Așa e la modă, îi explică Claire. Știu de la Ava.

– Dar e petrecerea ei.

– I-am spus și eu asta, draga mea.

– N-ar trebui totuși să apară la timp? Iar Annie trebuie să întâmpine oaspeții...

– Ava are două surori. Poți să-i întâmpini tu pînă ajunge ea.

– Aha, zise Ellie. Bineînțeles. Acum înțelegea planul. Zvonurile răutăcioase aveau să înceteze dacă Ellie era cea care întâmpina oaspeții. Așa își dădea toată lumea seama că nu avea nimic împotriva căsătoriei lor. Da, Ava se gîndise la toate.

– Ce vrei să spui? o întrebă mama.

– N-are importanță.

Era timpul să meargă mai departe, se hotărî ea. Fără resentimente. Fără furie, fără stînjeneală. Ava și John erau un cuplu și venise vremea ca Ellie să se bucure pentru ei. Nu putea să aibă o relație grozavă cu sora ei din cauză că erau atît de diferite, dar trebuiau să facă pace. Să încerce să se înțeleagă.

– Seara asta trebuie să fie perfectă. Pentru Ava, zise Claire.

Ellie percepu comentariul ca pe un avertisment.

– De ce te încrunți la mine? Nu am de gînd să-i stric în vreun fel seara cea perfectă.

CAPITOLUL 26

Părinții lui Evan Patterson nu erau niște oameni plăcuți.

Hershey și Clark au sosit acasă la familia Sullivan după-amiază târziu. Max le-a dat câteva instrucțiuni, a pus-o pe Ellie să-i promită că rămîne cu ei și s-a îndreptat spre casa familiei Patterson.

I-au deschis amîndoi ușa dar nici unul nu l-a invitat pe Max înăuntru. Pe chipul doamnei Patterson se citea furie, domnul Patterson era plin de resentimente.

Max le-a arătat insigna și a spus:

– Sînt agentul Daniels de la FBI.

– De ce nu ne lăsați în pace? îl întrebă domnul Patterson.

– Vreau să discutăm despre fiul dumneavoastră.

Cei doi au ieșit pe verandă. Domnul Patterson a închis ușa în urma lui.

– Ce mai vreți de la el de data asta? a întreat el.

– Mai întîi aș vrea să știu unde este, spuse calm Max.

– De ce? întrebă doamna Patterson. Ca să-l hărțuiți din nou?

– Sau să-l închideți iar? întrebă domnul Patterson. Își încrucișă mâinile la piept și îl privi fix pe Max. Evan n-a făcut nimic rău. Știm și noi legile. Nu vă puteți atinge de el.

– A fost un băiat tare bun pînă să apară ea, zise doamna Patterson. Pentru o clipă, în ochi i s-a citit dezamăgirea, urmată imediat de minie. Ne făcusem atîtea speranțe! Urma să devină cineva. Era inteligent. Toți profesorii ne spuneau asta.

– Ea i-a distrus viața. El nu i-a vrut niciodată răul.

Max ar fi vrut să-i contrazică, să le amintească faptul că Ellie avea doar unsprezece ani atunci cînd fiul lor o atacase pentru prima oară, dar știa că era inutil. Nimic din ce ar fi spus el nu i-ar fi determinat să-și schimbe părerea. Distorsionaseră adevărul. Voiau să creadă că fiul lor era de fapt victima.

– N-am venit să discutăm despre trecut, zise Max.

– Nu știm unde este Evan. Nu l-am văzut de cîteva luni, insistă domnul Patterson.

– Și chiar dacă am ști nu ți-am spune, murmură soția lui.

– Ieri fiul dumneavoastră a încercat să-și cumpere o armă, le spuse Max.

– Nu cred, bufni doamna Patterson. Voi, agenții FBI mințiți mereu. Scoase din buzunar un pachet de țigări și-i dădu un cot soțului ei să-i dea bricheta.

– Femeia aia v-a sunat și v-a spus o minciună, iar voi veniți aici să ne hărțuiți, zise domnul Patterson.

– Știm că s-a întors în oraș. Am citit în ziar. Ea v-a sunat. Doamna Patterson își aprinse țigara și trase un fum. Nu se potolește pînă nu ne distruge băiatul. Ar trebui să fie trimisă la închisoare, dacă mă întrebi pe mine. Sper să primească ce merită.

Max se hotărî să renunțe la diplomație:

– Eu v-am avertizat. Dacă fiul dumneavoastră face rost de armă și nu faceți nimic să-l opriți, sînteți răspunzători în aceeași măsură cu el. Dacă rănește pe cineva, veți fi arestați cu toții.

Nu i-au răspuns. În timp ce cobora treptele, Max a auzit ușa trîntindu-se în urma lui.

CAPITOLUL 27

Clark și Hershey erau în apartament, cu Ellie. Max a rămas surprins de ce a văzut atunci când a intrat. Hershey își dăduse cămașa jos și era aplecat peste brațul canapelei. Ellie îl masa pe spate. Clark era la măsuta de cafea cu laptopul lui Ellie deschis în față.

– Ce se... începu Max.

– Te-ai întors, spuse Ellie. Îl bătui pe Hershey pe umăr. Gata, poți să te îmbraci. Nu ai nimic.

– Sigur?

– Foarte sigur.

Ellie a venit spre Max și a dat să-l sărute. În ultimul moment și-a dat seama ce făcea. S-a dat un pas înapoi și l-a întrebat:

– Cum ți s-au părut părinții lui Patterson?

– Să zicem că nu au șanse să câștige premiul „Părinții anului”, îi răspunse el.

Clark închise laptopul.

– Am vorbit cu prietenul tău, șeriful Spike Bennett. Ciudat nume, dar tipul e în regulă, continuă el. Voia

să te anunțe că mai există un magazin de arme lângă Lipton al cărui proprietar nu e deloc de încredere. Spike a tot încercat să-l închidă dar nu a reușit. Spune că Patterson va obține ce vrea, dacă plătește cît i se cere. Bennett e acum în drum spre magazin, să vorbească cu proprietarul. Încearcă să afle dacă a trecut ieri pe acolo.

– Crezi că îi va spune adevărul? întrebă Hershey.

– Poate că Patterson nu știe de existența magazinului, spuse Ellie.

– Bennett vrea să-l avertizeze. După ce termină, vine înapoi, să ne ajute.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru diseară, Ellie, o asigură Hershey. Își încheie nasturii de la cămașă și o îndesă în pantaloni.

Ellie se uită la ceas.

– Trebuie să mă pregătesc. Le mulțumesc bonelor, spuse ea.

Ambii agenți îi zîmbeau ca niște idiști, își spuse Max. Dar atîta timp cît își făceau bine treaba n-aveau decît să se și îndrăgostească de ea.

– Nu vi se pare cam rece aici? întrebă Clark.

Ellie porni rîzînd spre baie.

Treizeci de minute mai tîrziu era gata de petrecere. Max își pusese costumul și tocmai își făcea nod la cravată cînd Ellie intră în cameră. Arăta senzational. Purta o rochie roz pal și sandale cu toc.

– Arăt bine? îl întrebă ea. Max?

Max își reveni cu greu din uimire.

– Da, ești bine.

Bine? Ellie știa că el nu se pricepea la complimente, dar... doar *bine*?

– Mulțumesc. Își ondulase ușor părul, se fardase. Toate astea pentru un amărît de *bine*? Ești foarte elegant. Dar cravata e strîmbă.

Traversă camera și se opri în fața lui. Îi aranjă nodul cravatei. Parfumul ei îl învăluia. Nu-și dorea altceva decît să-i smulgă rochia și să facă dragoste cu ea.

– Urâsc cravatele, zise el.

– Credeam că ești obișnuit cu ele, îi răspunse ea. Nu porți costum și cravată zi de zi în Honolulu?

– Nu, doar un șort kaki, fără tricou.

Ea rîse:

– Insigna și pistolul unde le ții?

– În talie, la șort. Sau în slip. Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

– Femeile agent ce poartă în Honolulu?

– Bikini, îi răspunse păstrînd o mină serioasă. Tocmai de asta nu reușim să facem prea multă treabă.

– Nu-mi fac probleme pentru seara asta. Nu trebuie să te străduiești să mă binedispui.

El o privi cu scepticism.

Îi sărută pe obraz.

– Bine, recunosc că sînt puțin îngrijorată.

– O să încerc să mă gîndesc la ceva care să-ți abată atenția.

– Cum ar fi?

– Dă-mi răgaz cîteva minute.

Îi sună telefonul. Ellie nu recunoștea numărul, așa că ezită să răspundă.

- Trebuie să vezi cine e, insistă Max.
- Ea răspunse așa cum făcea de obicei:
- Doctor Sullivan.

Vocea de la celălalt capăt era profundă:

- Nu, nu mă transfer la *Colts*.

Lui Ellie încă îi mai tremurau mâinile. Vorbise cu Simon Daniels, cel mai bun jucător din toate timpurile. Dumnezeuule, îi spusese asta? Nu-și mai amintea ce îi spusese în primele două minute, știa doar că vorbise fără oprire, după care se mai potolise și-i pusese câteva întrebări legate de sezonul viitor.

Simon se dovedi ușor ipohondru, așa că în următoarea jumătate de oră întrebările au alternat de cele două părți. El răspundea la o întrebare de-a ei, după care răspundea și ea la o întrebare de-a lui. Unele întrebări erau de-a dreptul hilare, dar ea nu a râs deloc.

- Boala e provocată de un parazit care se găsește doar în apele Amazonului și nu, nu e contagioasă.

L-a văzut pe Max cum își dădea ochii peste cap.

Într-un final i-a întins telefonul, spunând:

- Simon vrea să vorbească cu fratele lui alb.
- Ai grijă că sînt înarmat, îi reaminti el fratelui său. Nu-mi mai spune așa.

Ellie îi asculta și a fost șocată de insultele pe care le proferă Max, dar a ajuns la concluzia că așa era, probabil, între frați. Era altceva să ai surori. Cu siguranță băieții nu se smiorcăiau așa ca Ava.

Dumnezeule, petrecerea! Ar fi trebuit să coboare de un sfert de oră.

Coborînd treptele apartamentului, s-a gîndit că vremea ținea cu el. Cerul era acoperit de nori negri, aerul era fierbinte și înăbușitor, dar nu ploua. I se păruse de la început o prostie să planifici o petrecere în aer liber în acea perioadă a anului, dar nu le spusese nimic nici Anei, nici mamei.

Clark și Hershey verificau grădina și lateralele casei. Max și Ellie au intrat în bucătărie fix la ora șase. Peste tot prin casă erau flori și lumînări care așteptau să fie aprinse. Chiar și mobila uzată din living arăta altfel acum datorită florilor, care împedobeau măsuta de cafea. Părinții și mătușile erau la etaj, se îmbrăcau.

Max era un dulce. A strîns-o încurajator de umăr și s-a dus la frigider să-i aducă un pahar cu lapte. Oaspeții trebuiau să vină curînd. Ellie era pregătită. A străbătut livingul și s-a apropiat de fereastră, să privească afară.

Era acolo... Evan Patterson... pe aleea din fața casei lor. Ea a înghețat, el la fel. S-au privit fix cîteva secunde.

După care el a zîmbit iar ea a fugit.

– E aici, e aici. Abia dacă reușea să șoptească dar Max a înțeles.

– Unde?

– În față, șopti ea. În fața casei.

Max a luat-o pe sus și a împins-o în dulapul de pe hol, spunînd:

– Stai aici pînă îți spun eu că poți să ieși.

L-a văzut scoțind pistolul. Ușa s-a trântit cu zgomot în urma lui. Ellie tremura violent și reușea cu greu să respire.

Furia a luat locul spaimii. Voia să iasă după Patterson, să-l lovească, să-i facă rău așa cum îi făcuse și el. Își dădea seama că era un gând nebunesc dar nu-i păsa. Prefera să fie furioasă decât îngrozită.

A întins mâna spre ușă, dar s-a răzgândit. A ciulit urechile dar singurul zgomot care se auzea era apa care curgea la duș.

Ai grijă, Max. E rău, periculos și șiret.

Îi s-a părut că a așteptat o oră, dar știa că mintea îi juca feste. Deși în dulap era foarte cald, continua să tremure.

Într-un final Max a deschis ușa. S-a aruncat în brațele lui.

– L-ai prins?

– Nu, i-a răspuns el. O simțea cum tremură și a ținut-o strâns în brațe. Clark și Hershey îl caută încă, dar Patterson s-a evaporat. Ești sigură că...

Ea a încercat să se desprindă din îmbrățișare, dar Max nu i-a dat drumul.

– Gata, am înțeles. Ești sigură că l-ai văzut.

– Da. Era îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă albă.

– Măinile unde le ținea?

– N-am văzut. Cred că le ținea la spate sau în buzunare. Mi-a zâmbit, Max.

– O să-l prind, îți promit.

– Și după asta? Ce poți să faci? Nu comite nici o ilegalitate dacă se plimbă prin fața casei. Ordinul

de interdicție nu mai e valabil și oricum nu a ajutat la nimic. Pînă în clipa de față Patterson nu a făcut nimic rău.

– Dacă e înarmat îl pot aresta.

– Pentru asta trebuie să-l găsești mai întîi.

– Ce cauți în dulap, Ellie? Întrebarea fusese pusă de tatăl ei.

Max a tras-o în hol și a cuprins-o după umeri.

– Să vezi, tati... Nu știa cum să-i spună.

Max a fost direct:

– Patterson a apărut. Era în fața casei.

Tatălui lui Ellie i-a pierit zîmbetul de pe față. Era îngrijorat.

– Nu-i nimic, tată. Sînt păzită de trei agenți. Dacă Patterson încearcă ceva, îl prind imediat. Nu i-a spus că exista posibilitatea să fie înarmat. Totul e sub control. Eu l-am văzut, dar a dispărut înainte să apuc să-i spun lui Max. O să se întoarcă.

– Poate că ar trebui să contramandăm petrecerea, zise el.

– Glumești? Mi-e mai frică de Ava decît de Patterson.

– Să-i spun mamei tale? întrebă el, după care adăugă imediat: nu are rost. Are și așa destule griji. Se întoarse spre Max. Dacă se întoarce să-l prinzi negreșit. Iar pînă atunci să ai grijă de fetița mea.

La scurt timp au venit și cei care urmau să servească musafirii. Max a discutat cu cel care le era șef, a aflat cîți erau și s-a asigurat că le-a reținut tuturor figurile.

Erau așteptate cam optzeci de persoane care erau acum în drum spre ei. Grădina era suficient de

spațioasă, dar existau și locuri unde Patterson se putea ascunde. Toate intrările erau atent monitorizate. Spike se oferise să supravegheze partea din față a casei, cea de la stradă. Trebuia să sosească cât de curînd. Pînă atunci îi ținea locul tatăl lui Ellie. Clark și Ellie supravegheau curtea și lateralele casei, iar Max nu o scăpa din ochi pe Ellie.

Cele două dubițe ale firmei de catering erau parcate pe alee, așa că oaspeții trebuiau să intre pe lateral, pe aleea din cărămidă roșie. Intrarea în grădină era marcată de o arcadă și două vase înalte, pline cu flori proaspete.

Unii oaspeți mai în vîrstă nu au vrut să ocolească și au luat-o direct prin casă, așa că William a sîrșit prin a fi portar. Îi întîmpina la ușă și îi conducea pînă în grădină. Uneori se mai oprea de vorbă, în bucătărie, pînă suna din nou soneria. Deși era îngrijorat ca nu cumva Patterson să le strice petrecerea, era liniștit într-o singură privință: Ellie era în siguranță alături de Max. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Max și-ar fi dat viața apărînd-o, dar se ruga la Dumnezeu ca Patterson să fie prins.

În timp ce tatăl ei îi poțtea înăuntru, Ellie aștepta oaspeții afară, pe peluză și le ura bun-venit. I se părea că spusese „Mă bucur să vă revăd” și „Sîntem atît de bucuroși că ați venit” de cel puțin o sută de ori. Și că i se strînsese mîna de tot atîtea ori. Prietenele mamei ei îi spuneau fie „Biata de tine!” și „Cred că ți-a zdrobit inima”, fie „Cît ești de curajoasă!”. Era clar că toată lumea aflase că Ava îi furase logodnicul lui Ellie.

Max stătea în spatele ei. Când cineva o bătea ușurel pe mână spunînd „Nu renunța la iubire, mai dă-i o șansă”, Ellie îl auzea tușind. Ca să-și mascheze rîsul, fără îndoială.

Mama lui Ellie se simțea în largul ei. Ellie nu-și aducea aminte să o fi văzut atît de radioasă și de fericită. Tatăl ei tocmai o conducea pe doamna Webster, vecina lor. A ajutat-o să coboare treptele, i-a zîmbit soției lui și s-a întors înauntru. Așa trebuia să fie, își spuse Ellie. Filca lor se mărita. Era o zi fericită.

Cîteva minute mai tîrziu, Max i-a șoptit la ureche:

– A venit Spike Bennett. Va supraveghea el intrarea. Merg să-i spun tatălui tău că poate veni în grădină.

La ora șapte și jumătate s-au auzit viorile. Mătușa Cecilia și mătușa Vivien se distrau de minune în cort. Acolo era mult mai răcoare pentru că fuseseră instalate două aparate mici de aer condiționat.

Venise aproape toată lumea, așa că Ellie se plimba prin grădină, vorbea cu vechi cunoștințe și se asigura că aveau de toate. Max era mereu în apropiere. Dacă era întrebată, îl prezenta spunînd că era un prieten de familie. Clark și Hershey erau aproape invizibili. Din cînd în cînd îi zărea străbătînd peluza, atenți la orice semn de pericol. Nimeni nu ar fi putut bănui motivul pentru care se aflau acolo.

Mătușa Cecilia s-a apropiat de Ellie și a rugat-o să-i aducă șalul. Îi era puțin rece din cauza aerului

condiționat, dar se simțea prea bine ca să se îndure să plece de acolo.

– Vrea de fapt să-și etaleze șalul cel nou, spuse Vivien.

Cecilia dădu din cap.

– E frumos și am rareori ocazia să-l port. E pe scaun, în dormitor. Fii drăguță și adu-mi-l.

– Cît e ceasul? întrebă Vivien. Ava și John n-ar trebui să fie deja aici? Annie unde este?

Ellie se uită la ceas.

– După cum o cunosc eu pe Ava, ar trebui să apară peste fix cinci minute.

– Grăbește-te, atunci. Să nu-i ratezi intrarea.

Lui Ellie îi prindea bine o pauză. Max a urmat-o în casă. Ea a urcat treptele iar el s-a dus să verifice ușa din față. A constatat că era închisă. S-a oprit să o aștepte la baza scării când a auzit țipătul.

Ellie nu a apucat să ajungă în dormitor. Ușa debaralei era larg deschisă. A vrut să o închidă, dar Evan Patterson a țîșnit spre ea. I-a văzut pistolul în mîna stîngă și ura din privire. A țipat și a împins ușa cu putere. L-a luat pe nepregătite și astfel a avut la dispoziție o secundă să încerce să scape.

El era puternic, teribil de puternic. Când ea s-a întors să fugă, el a prins-o de braț și a tras-o spre el. O strîngea atît de tare, că s-a temut că îi va frînge osul. Îi era imposibil să scape. Pumnul lui se îndrepta spre ea. L-a lovit în fluierul piciorului cu tocul cui după care l-a lovit din nou în coapsă. Nu l-a putut opri.

El a încercat să o lovească cu pumnul în față dar ea a lăsat capul în jos. A nimerit-o în tîmplă,

năucind-o. Inelul pe care îl purta i-a crestat pielea. Durerea a făcut-o să se cutremure.

Îl lovea cu picioarele și țipa când Max l-a tras pe Patterson. Rochia i s-a rupt pentru că el nu voia să-i dea drumul. Max l-a luat pe sus și l-a izbit de perete, dar furia i-a dat lui Patterson noi puteri.

Max încerca să-l dezarmeze și să o protejeze în același timp pe Ellie. Patterson s-a smucit și a luat-o la fugă pe scări. Max a scos pistolul și a țintit. Patterson a tras un foc spre ei și a dispărut după colț. Max a luat-o la fugă după el iar Patterson a tras din nou. Glonteale a zburat fără țintă, lovind tavanul. Patterson a ieșit în fugă pe ușa din spate.

Max s-a aruncat asupra lui, trântindu-l la pământ. Patterson a reușit să mai tragă două gloanțe care au nimerit într-un ghiveci de flori, trimițând în aer cioburi de ceramică, asemenea unor proiectile. Cu genunchiul în spatele lui, Max i-a aruncat pistolul cât-colo. Clark l-a prins și l-a ajutat pe Max să-l imobilizeze, în timp ce Hershey s-a apropiat în fugă și a scos o pereche de cătușe din buzunarul de la spate.

Speriați, musafirii au luat-o la fugă, țipând.

Ava tocmai coborâse din mașină, fiind prea nerăbdătoare ca să-l mai aștepte pe John să-i deschidă portiera. Și-a aranjat rochia și coafura și a făcut un pas pe alee.

Mulțimea care fugea cuprinsă de panică era cât pe ce să o dărîme.

CAPITOLUL 28

Ce a urmat nu a fost deloc plăcut.

Ava stătea în mijlocul grădinii și privea dezastrul din jurul ei. Nu a auzit tunetele și a rămas acolo când s-a deschis cerul și a început să plouă torențial. Când a intrat în bucătărie era udă pînă la piele.

John a luat un prosop și a încercat să o șteargă pe braț, dar ea l-a împins. Era neagră de furie.

– Unde e? a țipat ea. Strigătul a răsunit în toată casa, putînd fi confundat cu ușurință cu un cutremur de șapte grade pe scara Richter.

Mama era așezată la masă, cu capul în mîini, iar Ava o acuza pe Ellie că îi distrusese în mod deliberat petrecerea. După ce a ascultat-o cîteva minute, Claire s-a ridicat și a spus:

– Du-te acasă, Ava. Mă doare capul.

Ava era scandalizată.

– Trebuia să fie seara mea, mamă. A mea și a lui John. Cum poți să-i iei apărarea lui Ellie? De ce ții cu ea?

– Nu țin cu nimeni, spuse mama. Nu știi ce s-a întâmplat aici înainte de venirea ta. N-ar trebui să dai vina pe nimeni.

– Știu exact pe cine trebuie să învinovățesc. Pe Ellie.

– Nu mai țipa. Știu că ești supărată.

– E un cuvânt care nu poate să descrie ce simt eu acum.

– Nunta asta te-a adus în pragul nebuniei.

– Am vrut să lasă totul perfect. Ce e rău în asta? A izbucnit în lacrimi și s-a refugiat în brațele lui John. Grădina era atât de frumoasă când au fost aduse florile... cortul era perfect... Se trase brusc din brațele logodnicului ei. Unde e? strigă ea din nou.

– La baie, spuse mama. Max și tatăl tău îi pansează rana din frunte.

Ava a ieșit ca o furtună din bucătărie, a trecut pe lângă cele două mătuși care stăteau pe canapea și mîncau cîte o prăjitură și a străbătut în fugă holul. A încercat să treacă de tatăl ei, care bloca ușa băii.

Ellie își curățase deja rana cu dezinfectantul găsit în trusa de prim-ajutor și stătea pe marginea căzii. Își ținea părul spre spate iar Max încerca să-i pună un plasture. Nu reușea pentru că îi tremurau mîinile. Era încă atât de furios că Patterson o atinsese, încît abia mai putea vorbi. Nu se gîndea decît la ce s-ar fi putut întîmpla. Dacă rămînea afară? Patterson ar fi omorît-o înainte să apuce să țipe.

– Max... începu Ellie.

– Stai liniștită.

– Stau. Nu uita că sînt medic. Lasă-mă pe mine să...

– Nu. Trebuie s-o fac eu.

Ellie își ținea părul spre spate de cîțva timp. Îi amortise mîna, dar nu s-a plîns. Max era tulburat. Ar fi vrut să-l consoleze, dar știa că nu era cazul să o facă. Nu ar fi acceptat. Era convins că o dezamăgise.

– Vrei să ne lași puțin singuri, tată?

– Încă mai sîngerezi, îi spuse Max.

Tatăl ei îi puse trusa de prim-ajutor în poală și închise ușa în urma lui. Ellie o auzi pe Ava țipînd și se ridică repede să încuie ușa. I-a ignorat bătăile în ușa, a luat plasturele din mîna lui Max și i-a aplicat pe rană. Totul a durat trei secunde. S-a întors apoi spre el.

– Mulțumesc.

El a privit-o. Era în continuare foarte furios.

– Am dat-o în bară.

– Mulțumesc.

– Pentru ce? Încetează. Nu e momentul să...

Ellie l-a sărutat pe obraz.

– Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața și că l-ai prins. I-a atins ușor buzele cu buzele ei. Iar acum tu spui „cu plăcere”.

– Putea să te omoare, Ellie. Ar fi trebuit să...

– Îți mulțumesc.

Ajunseseră din nou de unde plecaseră.

– O să repeți asta pînă îți spun „cu plăcere”?

– Nu. Pînă cînd mă săruți.

A luat-o în brațe și i-a șoptit:

– Ai sînge în păr. După care a sărutat-o.

În tot acest timp Ava bătea cu putere în ușa și profera amenințări.

Max a întrebat-o pe Ellie:

– Vrei să-ți dau pistolul meu?

– Nu te poți ascunde la nesfârșit, Ellie! striga Ava.

– Trebuie să terminăm odată, zise ea.

Max i-o luă înainte și îi deschise ușa, făcînd-o pe Ava să se dea deoparte din drumul lor.

Mătușile s-au îngrozit văzînd-o cum arăta. Rochia îi era sfîșiată și improșcată cu sînge iar părul din jurul rănii era și el plin de sînge.

– Vino aici, lîngă noi, îi spuse mătușa Cecilia arătînd spre locul gol de pe canapea.

Ellie o ascultă și se așeză între ele. Mătușile o mîngîiau și îi șopteau cuvinte care să o liniștească.

Toate astea au iritat-o și mai tare pe Ava.

– Eu sînt victima! a strigat ea.

– Nu văd nici un strop de sînge pe rochia ta, răbufni mama. Era așezată pe un fotoliu, lîngă canapea.

– Prăjitura asta e delicioasă, Claire, spuse Cecilia.

– Unde e Annie? întrebă Ava. Ea o să fie sigur de partea mea.

– Se schimbă. Pentru numele lui Dumnezeu, aici nu e vorba să fii de o parte sau de alta a baricadei!

Hershey îi făcu un semn lui Max. Un minut mai tîrziu, Ellie privi peste umăr. Cei doi stăteau de vorbă în bucătărie. Max își ținea mîinile în buzunare și dădea din cap, atent la ce îi spunea Hershey.

Cînd Max s-a întors în living, William a izbucnit:

– E numai vina mea! Am lăsat ușa din față descuiată în timp ce îi conduceam pe musafiri. Așa a reușit să intre. Înainte ca Spike să ajungă s-a strecurat înăuntru, s-a ascuns și a așteptat. E numai vina mea.

– Cine s-a ascuns? Ava încerca să înțeleagă.

– Evan Patterson. A intrat înarmat în casă și a așteptat-o pe Ellie la etaj.

Ava era siderată.

– Mie de ce nu mi-a spus nimeni? Am auzit pe cineva spunând că Ellie avea necazuri, dar nu am știut că...

– De o jumătate de oră nu faci altceva decât să țipi, îi spusese Ellie. Nimeni nu a reușit să mai scoată vreo vorbă.

Claire se întoarse spre soțul ei.

– Nu trebuie să te învinovățești, William.

– Are dreptate, tată, zise și Ellie. Trebuie să ne concentrăm pe vestea cea bună. Evan Patterson va fi închis. Știu de la Max că e posibil să fie condamnat pe viață pentru că era înarmat și a încercat să mă omoare pe mine și pe un agent federal.

Tatăl ei s-a mai înseninat.

– E adevărat că eram în permanență îngrijorat din cauză că nu știam unde se ascunde.

Ava s-a prăbușit pe un scaun. John a sărutat-o pe frunte și i-a spus că îi era foame și că ar fi mâncat ceva.

– De fiecare dată... murmură Ava. Tu trebuie să fii în centrul atenției, Ellie. De fiecare dată. Eu mă mărit, dar a fost seara ta. Jur că te cred în stare să fi plănuit totul.

Dramatiza, ca întotdeauna, se gîndi Elle. Îi răspunse iritată:

– Așa este, Ava. Eu am plănuit totul. L-am sunat pe Evan Patterson și i-am spus: ascultă, Evan, dragule. Cumpără-ți o armă, furișează-te în casa părinților mei și ascunde-te la etaj. Eu te las să mă pocnești, iar tu trebuie să încerci să mă omori, ca să-i stric petrecerea Avei.

– Nu e cazul să fii sarcastică, domnișoară, îi spuse mama.

Ava părea înfrîntă. Și-a lăsat capul în jos și a continuat să șoptească:

– De fiecare dată...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ava! Îmi pare rău. Sincer. Îmi pare rău că ți-am stricat petrecerea. Totul a fost minunat. Ai organizat-o perfect.

Sora ei se învioră:

– Nu-i așa?

– Ba da. Avea nervii întinși la maxim, capul îi plesnea și începuse să tremure. Erau consecințele șocului prin care trecuse. Totul a fost perfect.

– Îți mulțumesc că recunoști că mi-ai stricat petrecerea, suspină Ava.

– Recunosc. Și îmi pare rău, spuse ea pentru a treia oară. Iartă-mă.

– Te iert dacă-mi promiți un lucru, zise Ava.

– Orice.

– Promite-mi că nu vii la nuntă.

CAPITOLUL 29

Muțumită că Ellie îi ceruse scuze, Ava l-a luat pe John și au plecat acasă.

– Trebuie să te odihnești, Ellie, i-a spus mama.

– Imediat. Vreau mai întâi să-i spun lui Annie noapte bună.

A amețit când s-a ridicat de pe canapea, dar s-a asigurat că nu observase nimeni. Nu a mai urcat cîte două trepte odată, ca de obicei, ba chiar s-a ținut de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul.

Annie stătea în mijlocul patului cu un test de sarcină nedesfăcut în față.

– Închide ușa, i-a șoptit.

Ellie a făcut ce i se spusese și s-a așezat în fața ei.

– Nu ai făcut încă testul?

Annie a clătinat din cap.

– Odată făcut...

– Da?

– Nu mai e cale de întoarcere. O să știu sigur.

– Trebuie să știi.

Ea dădu din cap.

– Ce mă fac dacă sînt însărcinată? Nu am slujbă și trebuie să-mi plătesc creditul făcut pentru studii. E copleșitor.

– Vrei copilul?

Nu a ezitat deloc.

– Bineînțeles că îl vreau.

– Nu ești singură, Annie. Știi că te voi ajuta. Poți să te muți cu mine. Și mai e și tatăl copilului. Ar trebui să-i spui.

– Nu știu unde este. Am cam luat-o razna, clar. Dacă îți spun ceva îmi promiți să nu fii șocată?

– Ce anume?

– Eu nu m-am... niciodată... știi tu...

– Ce? repetă ea întrebarea.

-Patterson m-a speriat atît de tare că nu am vrut să am de-a face cu nici un bărbat. Nu am vrut să...

– Înțeleg. Și nu sînt șocată. Tatăl copilului a fost primul bărbat din viața ta?

Annie dădu din cap.

– Am fost împreună patru luni. A fost... o atracție aproape animalică, la început. Așa cred. Nu pot să-mi explic.

– Știu ce vrei să spui, crede-mă.

– Nu a fost vorba doar de sex, totuși. Era perfect. Bînd și atent. Aveam atît de multe în comun! Ne plăceau aceleași lucruri și stăteam de vorbă ore întregi.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Ellie.

Annie începu să plîngă.

– Nu știu. Am petrecut un week-end de vis. Luni dimineată a plecat din apartamentul meu și nu l-am mai văzut. Nici un telefon... nimic.

– Ce știi despre el?

– E în trupele speciale, în marină. M-am gândit că a primit un telefon de la comandant, că a plecat în vreo misiune, dar de ce nu a sunat, nu mi-a lăsat măcar un bilet? M-a făcut să mă simt ca o femeie ușoară.

– Ai încercat să-l găsești?

– Da. L-am sunat dar nu mi-a răspuns. L-am trimis mesaje, dar nici la ele nu a răspuns. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic. Și-a șters lacrimile de pe obraji. Dacă ținea măcar puțin la mine îmi lăsa vorbă, cumva.

– Ce ai de gând să faci?

– Am vorbit cu Max. O să încerce să-l găsească.

– Și după aceea?

Annie și-a îndreptat umerii.

– Dacă sînt însărcinată o să-i spun, pentru că este tatăl copilului și trebuie să afle. O să-i spun și că nu vreau nimic de la el.

– Ești agitată. Ar fi mai bine să faci testul mâine dimineată, îi spuse Ellie.

– Pot să-l fac și acum.

– Da, dar nivelul hormonilor e mai ridicat dimineată. Poți să faci un test acum și unul mâine dimineată. Cum dorești.

Ellie a încercat să afle mai multe despre acel bărbat dar Annie nu mai voia să discute despre el.

– Faci testul mâine dimineată?

– Absolut.

Cele două surori au mai stat de vorbă vreo oră. Despre munca lor, despre cunoscuți, chiar și despre nunta Anei.

Ellie se ridică.

– Îmi fac un duș și mă culc, spuse ea căscând. Sînt frîntă. Ne vedem dimineată.

– Pleci mâine?

– Da.

Annie dădu din cap. O privi pe Ellie deschizînd ușa și spuse:

– Ce ciudat!

– Ce anume? întrebă Ellie, întorcîndu-se.

– Eu am fost întotdeauna fata cea cuminte.

– Ești și acum.

CAPITOLUL 30

Max o aștepta jos. Le-au spus noapte bună părinților ei și mătușilor și au urcat în apartament. Max lăsase aparatul de aer condiționat pornit, pe minim, așa că în hol și dormitoare era plăcut. În bucătărie și living, însă, nu se putea respira.

Ellie s-a dezbrăcat, și-a aruncat la gunoi rochia și a intrat la duș. A stat cu ochii închiși sub jetul de apă caldă încercând să-și relaxeze mușchii. Și-a spălat părul, curățînd cu grijă porțiunea din jurul tăieturii. Nu s-a mai oboșit să-și usuce părul. Și l-a periat, s-a îmbrăcat cu cămașa de noapte, și-a dat cu cremă și a fost gata de culcare.

Afară începuse furtuna. Fulgerele luminau dormitorul, fiind urmate de tunete puternice, iar ploaia bătea în geamuri.

Nu l-a mai întrebat pe Max dacă putea să doarmă cu el. A tras cearceaful și s-a cuibărit lângă el. Max dormea adînc. Pistolul și insigna erau alături, pe noptieră. S-a întins să vadă cit era ceasul și a constatat cu surprindere că era trecut

de miezul nopții. A închis ochii. Nu-l trebuiseră niciodată mai mult de un minut-două ca să adoarmă, dar acum era o situație diferită. Au trecut zece minute, apoi alte zece și continua să fie trează. Era cu totul neobișnuit pentru ea.

A rememorat evenimentele zilei iar când a ajuns la Patterson inima a început să-i bată cu putere. A inspirat adânc de câteva ori, încercînd să se liniștească. Amenințarea luase sfîrșit. El era închis și nu-i mai putea face nici un rău. Și asta era o situație complet diferită. Putea să meargă oriunde și să facă orice, nu-l așa?

Nu era chiar așa. Mai exista posibilitatea ca un bărbat pe nume Cogburn să încerce să o ucidă, la comanda soților Landry.

Mai era și Max. Se întorcea la Honolulu și probabil nu avea să-l mai vadă niciodată. Era mai bine așa, hotărî ea. El era mai în siguranță acolo decît aici, unde cei ca Patterson se întâlneau la tot pasul. Ellie își dădea seama că nu gîndea rațional, dar era bulversată. Reacționa astfel din cauza atacului lui Patterson, sau pentru că își dădea seama că Max pleca?

Din cauza lui Max, era clar. Lui Ellie îi venea să plîngă. Îi spusese lui să nu se atașeze de ea și uite ce făcuse. Se îndrăgostise de el. Era inacceptabil.

Trebuia să se distanțeze, altfel risca să se smiorcăie ca proasta când pleca Max. Iar dacă continua să stea acolo și să se gîndească la el, era în stare să bufnească în plîns chiar atunci. A încercat să se ridice din pat. Max a oprit-o.

– Nu poți să dormi? a întrebat-o trăgînd-o spre el.

– Nu, nu pot.

– Vino încoace. Vocea îi era blîndă și ușor răgușită. A acoperit-o cu trupul lui și a început să o sărute pe gît. Ai pielea rece, i-a spus mîngîind-o pe braț.

S-a așezat deasupra ei. Pieptul îi atingea sîinii iar plăcerea era atît de intensă, încît a scos un geamăt. Și-a trecut degetele prin părul lui și l-a tras mai aproape. Gura lui a devenit posesivă, limbile lor se întîlneau, sălbatic.

Ellie și-a încolăcit picioarele în jurul lui iar el a sărutat-o și a pătruns-o adînc. Au făcut dragoste cu sălbăticie, pierzîndu-și controlul. Cînd senzațiile au crescut în intensitate, Ellie i-a strigat numele. Orgasmul ei a durat mai mult decît al lui, iar Max a continuat să o țină strîns în brațe pînă cînd și-a revenit.

Erau amîndoi transpirați și purtau pe trupuri aroma pasiunii. Max îl simțea inima bătînd cu putere lîngă inima lui. A sărutat-o pe bărbie și i-a ridicat ușor capul s-o întrebe dacă era bine. Cuvintele nu mai erau necesare. Ellie adormise.

CAPITOLUL 31

Annie nu a vrut să facă testul fără Ellie.

– Ce-a durat atât?

– E abia nouă, zise Ellie. A trebuit să-mi fac bagajele, să schimb așternuturile și să-l ajut pe Max să ducă totul în mașină.

– Pleci cu Max?

– Da.

– Nu închiriasai o mașină? Cum a ajuns aici?

– A luat-o aseară agentul Clark. O returnează el. Hai, nu mai trage de timp.

Annie a luat testul de sarcină și a intrat în baia de la capătul holului. Ellie a așteptat-o în dormitor. Le auzea pe cele două mătuși stînd de vorbă la parter. În ciuda celor întîmplate, păreau să se simtă foarte bine.

Ellie se tot uita la ceas. Au trecut cinci minute, apoi alte cinci. Nici un test de sarcină nu dura atât. Exact cînd Ellie se pregătea să se ducă după ea, Annie a deschis ușa și a intrat. A închis încet ușa în urma ei.

Ellie i-a văzut zîmbetul și a spus:

– Am înțeles, nu ești însărcinată. Știu că este egoist din partea mea, dar în adîncul inimii speram să fii.

– Sint însărcinată, spuse Annie continuînd să zîmbească.

– Vei fi o mamă minunată, îi șopti ea.

– Iar tu vei fi o mătușă minunată. Ai vorbit serios cînd mi-ai spus că pot locui cu tine? Doar pentru o vreme, măcar?

– Bineînțeles că am vorbit serios. Și nu doar pentru o vreme. Mi-ar face plăcere să ajut la creșterea nepoatei sau nepotului meu.

Ellie a învățat-o ce pastile să ia și ce trebuia să facă dacă avea grețuri dimineța.

– Ai de gînd să le spui părinților?

– Bineînțeles. După nuntă, zise Annie.

– Dar Avei?

– După luna de miere. Și ea mă va ajuta.

Ellie nu era prea sigură de asta, dar și-a păstrat părerea pentru ea. Legătura dintre surorile gemene era diferită de cea dintre ele. Ava se lăuda că ea și Annie erau telepatiche, ceea ce lui Ellie i se părea ridicol. Era adevărat însă că aveau o legătură specială, de copii, și uneori comunicau fără să fie nevoie de cuvinte. Dar dacă era așa, cum de Annie era atît de dulce, iar Ava o scorpie?

– Mă așteaptă Max.

– Cu el cum rămîne? Îl plac, să știi.

Ellie se hotărî să nu se ascundă după cuvinte:

– Și eu îl plac, dar...

– Dar ce?

– Nu-și dorește o relație de durată.

Ellie se îndrepta spre ușă când Annie i-a spus:

– O ultimă întrebare și te las în pace.

– Da?

– Îl iubești?

Ellie oftă.

– Da.

Claire și William i-au condus la mașină. Ellie avea ruj pe ambii obraji de la mătușile ei. Erau convinse că urmau să o revadă la nuntă, iar ea nu s-a îndurat să le contrazică.

Max ieșea cu spatele de pe alee. Ellie le făcea cu mîna părinților ei.

– Par ușurați, zise ea.

Max era de acord cu ea.

– Nu-și mai fac griji din cauza lui Patterson.

– E adevărat. Și nici că aș putea să-i stric Avei nuntă.

– Cum să i-o strici, din moment ce Patterson a ieșit din peisaj? o întrebă el. A virat și s-a îndreptat spre autostradă.

– Nu știu. Orice s-ar întîmpla, tot pe mine ar da vina. Când ajungem la St. Louis pleci mai departe spre Honolulu?

– Da. Trebuie să mă întorc imediat. O să-ți fie dor de mine?

– Nu. Voi fi foarte ocupată.

Lui Ellie i se păru că se descurcase bine. Nu-i tremurase deloc vocea când îl întrebase dacă pleca și primise răspunsul lui cu mult calm. Se pricepea de minune să-și ascundă sentimentele.

CAPITOLUL 32

Cînd Willis Cogburn a ajuns pentru prima oară la Winston Falls a fost convins că a găsit locul perfect pentru ambuscadă. După cîteva zile s-a convins că nu era chiar așa.

Venise pregătit cu o pușcă, cu două dintre pistoalele lui preferate și cu echipament de supraveghere, toate în portbagajul mașinii închiriate. Nu-i trebuise prea mult să afle că Ellie Sullivan trebuia să participe la o nuntă în Winston Falls. Cînd primise această informație, închiriasse o mașină sub un nume fals și pornise imediat la drum.

Odată ajuns în orășel s-a cazat la *Rosewood Inn* sub un alt nume fals și a dormit zece ore. După care a trecut la treabă. A localizat casa familiei Sullivan și și-a petrecut mare parte din zi supraveghind-o. Nici un semn.

După un timp a văzut-o ieșind în fugă din casă. O mașină se oprise și din ea a coborît un bărbat. S-a aruncat de gîtul lui. La început, Cogburn a crezut că era iubitul ei, dar mai apoi i-a văzut

pistolul. Cînd bărbatul a urcat treptele verandei și s-a întors puțin, Cogburn i-a văzut și insigna. Nu avea nevoie de binoclu să o recunoască. Era a unui agent FBI.

Cîteva minute mai tîrziu a primit un mesaj care i-a răspuns la toate întrebările. În mesaj scria că un agent FBI urma să ajungă la Winston Falls să o păzească pe Ellie Sullivan.

Cogburn știa că trebuia să găsească o modalitate să o prindă singură și asta nu era ușor, atîta vreme cît un agent FBI era mereu în preajma ei. Avea nevoie de timp să se gîndească la un plan. A pornit motorul și s-a plimbat un timp prin oraș, după care s-a oprit la un fast-food să-și ia un hamburger.

Trebuia să meargă mai întîi în recunoaștere. S-a întors în cartierul ei, căutînd locuri în care să se poată ascunde și din care să tragă. Nimic nu l-a mulțumit.

Cu șapca de baseball pe cap, a parcat mașina la colț și a scos echipamentul de supraveghere din portbagaj. Nu-i era teamă că va fi văzut. Singurul obiect vizibil era o cască minuscule. Lumea putea crede să folosea un bluetooth. Era prima oară cînd folosea acest echipament și era impresionat. În documentație scria că se puteau auzi șoaptele de la două case distanță. Și nu era o exagerare. Willis a ajustat volumul și s-a așezat confortabil. O femeie cu o sacoșă în brațe a trecut pe lîngă el. S-a aplecat ușor, prefăcîndu-se că vorbea la telefon. Femeia i-a zîmbit și și-a continuat drumul.

În prima oră nu a reușit să audă decît fragmente de discuții din casă. Tocmai se gîndea să plece să

mânince cînd norocul i-a surîs. O fereastră de la etaj era deschisă iar vocile se auzeau suficient de clar. L-a auzit pe un bărbat în vîrstă spunîndu-i lui Ellie că ar fi trebuit să-l ducă pe Max la cascadă. Cogburn a presupus că Max era agentul FBI.

Nu găsisese nici un loc bun în care să se ascundă, lîngă casă, dar descoperise ceva și mai bun. Mai trebuia doar să afle unde era cascada.

Locuitorii din Winston Falls se mîndreau cu orașul lor. De cîte ori se oprea să pună benzină, sau să mînince ceva, era întreat dacă fusese la cascadă.

– Toată lumea se duce acolo, i se spunea. Nu poți să vii la Winston Falls și să nu vezi apa aceea cristalină.

Iar Willis le promitea tuturor că da, avea de gînd să meargă la cascadă.

Și s-a ținut de promisiune. Cascada era exact așa cum îi fusese descrisă și chiar mai mult decît atît: era locul perfect pentru o ambuscadă.

Îi aștepta pe Ellie și Max să apară din clipă în clipă. Doar trebuia ca ea să-i arate mîndria orașului, nu?

Greșit. A așteptat două zile lungi și două nopți, cu pușca la îndemînă. Și nu era singur. Sute de țînțari îi țineau companie. Și o mulțime de adolescenți care făceau sex. Probabil credeau că apa îi ferea de privirile curioase, dar Willis se întrea cum de nu-și dădeau seama că oricine îi putea vedea, de vreme ce și ei vedeau tot. Un tînăr a venit cu două fete, în zile diferite, bineînțeles.

Lui Willis i se părea că urmărea un film porno prost, cu multe gemete și strigăte. Ar fi plecat și s-ar fi gândit la un alt plan dacă locul ales nu ar fi fost perfect pentru a omorî pe cineva. Zgomotul făcut de apa care cădea cu putere masca sunetul provocat de pușcă. Și era un ascunziș bun. Trei adolescenți au trecut chiar pe lângă el și nu l-au văzut.

Așteptînd, a avut timp să se gîndească, în special la fratele lui mai mic, George. Îi lipsea, prostănacul. Le spusese soților Landry că era prea tînăr să-l implice în afacerile lor murdare. Îl ignoraseră, iar George fusese atît de dornic să impresioneze și atît de nesăbuit, încît fusese omorît.

Aveau planuri mărețe, ei doi. Voiau să înceapă o afacere, ceva mic, perfect legal. Lui Willis îi fusese cumplit de greu la închisoare și nu voia să se mai întoarcă vreodată acolo. Iar George n-ar fi rezistat acolo. Era prea moale, prea copilăros.

Se dovedise imposibil să mai trăiască legal. Soții Landry îl prinseseră între tentaculele lor și nu mai putea scăpa. Îl sunaseră chiar în ziua în care fusese eliberat.

– Bun venit, îi urase Cal Landry.

Banii erau prea mulți ca să poată refuza. O sută de mii ca să scape de doctoriță. Cine ar mai fi stat pe gînduri?

Crezuse că va fi ușor, dar după ce l-au mîncat țîntarii timp de două zile a trebuit să se gîndească la alt plan. Să găsească alt loc. Dar care? Ar fi putut să o urmărească pînă în St. Louis, dar de ce să aștepte atît? De ce să nu încerce aici, în orașul

ei natal, unde erau doar cîțiva polițiști? A ajuns la concluzia că trebuia să-l omoare și pe agentul FBI care o apăra, iar gîndul acesta i-a dat fiori. Dacă rata și era prins nu avea rost să rămînă în viață.

Închisoarea îl schimbase. Nu îl întărise, din contră. Devenise extrem de temător.

Willis avea un plan nou. L-a reluat de cîteva ori în minte pînă a fost convins că va funcționa, s-a ridicat, a pus pușca în geantă, alături de cele două pistoale și s-a îndreptat spre mașină. Era timpul să apeleze din nou la echipamentul de supraveghere. Știa deja că exista un singur drum care lega Winston Falls de aeroport. Mai trebuia numai să afle la ce oră aveau avionul.

Telefonul sună scurt. Primise un mesaj de la un număr necunoscut. Era Landry. Textul era compus din două cuvinte: *anulează tot*.

A rămas în mașină cîteva minute, să se gîndească. Soții Landry îi viraseră deja jumătate din bani într-un cont secret. Sigur că acum îi voiau înapoi. Nu era drept, după cîte pregătiri făcuse. Și mai era și George. Din cauza lor murise fratele lui. La naiba! Nu avea de gînd să le dea banii înapoi. Putea să le spună că nu primise mesajul. Avea să-și termine treaba și să păstreze banii.

CAPITOLUL 33

Ellie se uita pe geamul mașinii în timp ce parcurgeau un drum sinuos cu două benzi, aflat într-o stare destul de proastă.

– Avem sigur bilete de avion? Clark mi-a promis că se ocupă el, dar... începu Ellie.

– Le avem. În noaptea asta vei dormi în patul tău.

La curba următoare Max a zărit o strălucire de oțel.

– Sîntem aproape de cascadă, zise ea. Dacă aveam timp...

– Jos! Lasă capul jos!

Max a strigat la ea în timp ce vira brusc, încercînd să scoată SUV-ul din bătaia gloanțelor. Cogburn a ieșit în mijlocul străzii, a ridicat pușca și a tras două gloanțe.

– Nenorocitul țintește în rezervor. Vrea să ne arunce în aer.

Ellie era uimită de calmul din vocea lui. Stătea cu obrazul lipit de pulpa piciorului lui, încercînd să

nu-l incomodeze atunci cînd trebuia să schimbe viteza.

Al treilea glonț a lovit cauciucul din stînga spate. La viteza cu care rula era aproape imposibil să mențină controlul asupra mașinii.

– Ține-te bine, iubito. leșim de pe șosea.

A întors brusc SUV-ul. Ellie s-a temut că se vor răsturna, dar Max știa ce făcea. În cîteva secunde a echilibrat mașina și s-a îndreptat spre pădure.

A apăsăsat cu putere pe frînă, a desfăcut rapid centurile și a spus:

– Haide!

Au luat-o amîndoi la fugă, aplecîndu-se pe sub crengi și sărind peste tufe joase. Max s-a oprit brusc, a împins-o pe Ellie la adăpostul unor crengi și i-a făcut semn să se lase în jos. S-a lăsat și el în jos în fața ei și a așteptat, atent la orice zgomot.

Ellie încerca să nu scoată nici un sunet și să-și controleze respirația. Dacă Cogburn le luase urma avea să-i găsească cu siguranță. Rămase nemișcată, în tăcere.

Cît așteptaseră oare? Nu avea nici cea mai mică idee. Picioarele îi amortiseră și încerca să ignore cîrcelul din gambă. Cum putea Max să stea în poziția aceea fără să se miște, atîta timp?

S-a auzit zgomotul unei crengi rupîndu-se. De unde venise zgomotul? Din stînga, i s-a părut ei, dar Max a țîșnit în picioare și a tras trei focuri în dreapta, în succesiune rapidă.

Al treilea glonț l-a nimerit pe Cogburn. A încercat să se întoarcă la mașină, dar a reușit să ajungă doar pînă la SUV, s-a prăbușit la pămînt și a

început să țipe. Max i-a înșfăcat arma și a aruncat-o în portbagaj, după care a venit lângă Cogburn.

- Cheamă un doctor! strigă Willis. Singerez rău.
- Tocmai ai încercat să omori un doctor.

Ellie a alergat la mașină, și-a scos mănușile din geantă, l-a dat la o parte pe Max din fața ei și a îngenuncheat lângă bărbatul care încercase să o ucidă. Willis făcuse ochii mari, terorizat de frică.

– Glontele a ieșit pe partea cealaltă, a spus Ellie.

S-a ridicat și s-a întors la mașină să caute ceva cu care să-i lege rana pînă cînd ajungea la spital. A găsit un tricou și singura rochie care îi mai rămăsese. A strîns tricoul ca pe o minge, ca să aplice presiune asupra rănii, după care și-a rupt rochia în fișii ca să-l poată lega.

- Altceva nu mai pot să fac pentru el.
- Sînt pe moarte? se văicări Cogburn.

Ellie se pregătea să-i răspundă, dar Max i-a luat-o înainte:

– Eu zic să-ți dorești asta. Dacă nu mori, vei fi închis pe viață.

– Nu, nu mă pot întoarce la închisoare.

– Ce-ai zice de o mărturisire făcută pe patul de moarte? îl întrebă Max. Era în continuare furios, l-ar fi omorît pe ticălos cu mîinile goale.

– E doar vina soților Landry. Din cauza lor a murit fratele meu și o să mor și eu.

– N-au tras ei cu pușca. Tu ai tras.

Ellie și-a scos mănușile și și-a căutat telefonul. Voia să sune la 112. Max i-a dat un alt număr:

– Hershey ar trebui să fie în Winston Falls. Spune-i să trimită o ambulanță.

Agentul i-a răspuns imediat. I-a spus că era la spital împreună cu ajutorul de șerif și cu Evan Patterson și că va trimite imediat o ambulanță.

– Știi că este la spital? I-a întrebat Ellie. S-a aplecat spre Willis și i-a luat pulsul, fără să încerce să-l consoleze în vreun fel.

– Patterson a acuzat dureri în piept.

– Cum...?

– Trebuie să i se acorde îngrijiri, conform legii.

– Înseamnă că-l voi vedea din nou.

– Nu ai de ce să te afli în preajma lui.

– Acolo a fost toată noaptea?

Max dădu din cap.

– Legat cu cătușele de pat, la *Urgență*.

Willis începu iarăși să se plîngă.

– Nu pot să mă întorc la închisoare. Pur și simplu nu pot.

– Vei depune mărturie la tribunal, în fața judecătorului, că soții Landry te-au plătit să îi ucizi pe doctorița Sullivan și pe agentul Goodman?

– Nu. Pe fratele meu l-au angajat să-l omoare pe agent. Eu trebuia să o ucid pe ea. Se uită la Ellie. Nu e nimic personal.

– Ba este, îl repezi ea. Este foarte personal.

– Nu pot să depun mărturie împotriva lor. N-aș apuca a doua zi.

– Atunci mergi la închisoare.

Willis începuse din nou să strige:

– Mă doare rău!

Max s-a ridicat și a tras-o pe Ellie spre el. A trebuit să ridice tonul ca să se facă auzit, din cauza țipetelor lui Willis.

- Merg să schimb cauciucul. Vino cu mine.
- Mașina e la trei metri de aici.
- Vii cu mine. Nu vreau să fii aproape de el.
- Vreau să facem o înțelegere, îl rugă Willis.

Max îl privi dezgustat.

- Ce-mi oferi în schimb?
- Un transport care trebuie să sosească din Singapore. Peste o mie de arme și suficientă muniție ca să radă toată populația din Iowa. Sînt și grenade. Tot felul de porcării. Cal era pe speaker cînd i-a spus femeii cît de important era transportul. Lui Cal îi place să se laude. Cred că a uitat că eram și eu pe linie. Știu tot despre transportul acesta. Hai să facem o înțelegere.

Pe fața lui Max nu se citea nimic. Dacă ar fi reușit să-i prindă odată pe soții Landry! Doar dacă Cogburn spunea adevărul.

- Să nu mai spui nimănui nimic despre asta, ai înțeles?

– Da, mormăi Willis. Nici tu să nu le spui alor tăi. Cineva de la voi îi informează despre tot ce faceți. Dacă află Landry sînt un om mort. Începu din nou să se văicărească. Vreau ceva pentru durerea! Cum rămîne? Ne-am înțeles?

- Să văd ce pot să fac.

Willis se chircise în poziție fetală și mormăia:

- Nu trebuie să-ți mai faci probleme pentru doctoriță. Landry a anulat operațiunea. Eu voiam să mă prefac că nu am primit mesajul ca să nu le

mai dau banii înapoi. Voiam să-i folosesc ca să fug. Jur.

– Te-au plătit înainte?

– Jumătate. Vocea îi slăbise. Nu mai suport durerea. E din ce în ce mai rău.

Cîteva secunde mai tîrziu Willis și-a pierdut cunoștința.

Ellie tocmai scosese cricul din portbagaj. L-a lăsat să cadă pe jos și a venit într-un suflet.

– Ce i-ai făcut?

Max a clătinat din cap.

– Nu i-am făcut nimic. A leșinat.

– Rana nu e gravă, a spus Ellie. Operația nu va dura mai mult de o oră.

– Dacă era la o secție de traumatologie, poate. Nu uita că sîntem în Winston Falls.

– Sînt sigură că și chirurgii de aici știu ce au de făcut. Se îndreaptă probabil spre spital, deja.

S-a dovedit că spitalul, deși mic, dispunea de cîteva chirurghi. Unul din ei îl aștepta pe Willis. Operația s-a prelungit peste o oră, dar nu cu mult.

Max l-a internat pe Willis sub un alt nume. În clipa în care a aflat ce se întîmplase, Clark a făcut cale întoarsă. Acum stătea de pază în fața salonului, împreună cu Hershey, iar Max le povestea ce-i spusese Cogburn.

– Ești sigur că e adevărat? l-a întrebat Hershey.

Max i-a întins telefonul lui Willis.

– Uită-te și singur.

Se întrebau toți trei cine era cel care le furniza informații soților Landry.

– Crezi că e posibil să fie Hughes? întrebă Clark.

– Ar fi ceva. Tocmai el, care îi urmărește cu atîta înverșunare, zise Hershey. Parcă ar fi maniac.

– Cred că e cineva din echipa lui. Hughes îi ține pe toți la curent, imediat ce se întîmplă ceva, comentă Clark.

– Hughes va trebui să afle singur cine este, după ce-l prindem pe soții Landry. Deocamdată nu putem risca. Nimeni din echipa lui Hughes nu trebuie să știe despre transportul de arme, îi avertiză Max

– Nici Hughes n-ar trebui să afle, adăugă Hershey.

– Dacă tot a venit vorba de maniaci, unde e Evan Patterson? întrebă Clark.

Ellie era în sala de așteptare de mai bine de o oră. Max îi spusese să nu se miște de acolo pînă ce nu se interesa de starea lui Cogburn, dar ea nu mai avea răbdare. Trebuia să afle ce se întîmpla. Max a văzut-o privind spre el și i-a făcut semn să li se alăture.

Hershey știa că îi auzise vorbind de Patterson. Spuse, îngrijorat:

– Sînt convins că ești neliniștită știind că te afli în aceeași clădire cu el.

– Puțin, recunosc eu.

– Este păzit de unul dintre adjuncții șerifului Bennett.

– Unde e?

– I se face o tomografie pentru că s-a plîns de dureri de cap. Șeriful vrea să procedeze ca la

carte, așa că trebuie să i se acorde îngrijiri medicale.

– N-are nici pe naiba, spuse Max.

– Cu excepția faptului că o ia razna când o vede pe Ellie, interveni Hershey.

– La început a spus că-l doare în piept. L-au examinat și nu are nimic. Își cunoaște drepturile și profită de asta ca să ne joace cum vrea el. Încearcă să găsească o cale de scăpare, zise Clark. Se reîntoarse la subiectul de dinainte, familia Landry. Ce-i putem oferi la schimb lui Cogburn ca să-l determinăm să coopereze?

– Vorbesc cu partenerul meu, Ben. El îl va duce la șeful nostru, care va hotărî ce e de făcut în continuare.

– Șeful tău știe să-i țină gura? întrebă Clark. Cu cât știi mai mulți cu atât...

– Știe, îl asigură Max. El...

Nu a terminat propoziția. Două pocnituri puternice s-au auzit de sus, de pe una dintre scări. Agenții cunoșteau bine zgomotul. Focuri de armă. O secundă mai târziu a pornit și alarma.

– Eu o iau pe scara dinspre sud, strigă Clark în timp ce-și scotea pistolul din toc.

Hershey o promise deja pe hol, spre cealaltă scară.

O asistentă scoase capul pe ușa unui salon și strigă:

– Toate ieșirile sînt blocate! Eliberați culoarele! După care închise ușa la loc.

Max o împinse pe Ellie într-un salon de la capătul culoarului:

– Stai aici. Cu ușa închisă.

Deja vu, își spuse Ellie. Din nou Max o împingea și îi spunea să se ascundă.

Nu și-a pus nici o secundă întrebarea cine trăsese. Știa că era Patterson. El trebuia să fie. Lumea nu-și dădea seama cât era de șiret și de puternic, iar asta îi conferea un avantaj. Era Patterson, cu siguranță. Și era în stare de orice.

Era îngrijorată, dar nu din cauză că se afla în pericol. Din cauza lui Max. Îl urmăse pe Clark. Cum putea ea să stea ascunsă în timp ce el era în pericol?

A întredeschis ușa și a ciulit urechile. Liniște de mormint. După care un hohot de râs... un râs sinistru, înfiorător. Patterson ajunsese pe scară. Cât de aproape era? A deschis ușa puțin mai larg ca să poată vedea ce se întâmpla. I s-au muiat picioarele. La capătul holului, chiar în ușa care dădea spre scară, l-a văzut pe Hershey. Era culcat cu fața la pământ iar Patterson era în picioare, lângă el și râdea. Probabil îl surprinsese pe Hershey atunci când acesta deschisese ușa spre scară.

Patterson avea un pistol în mână. L-a îndreptat spre capul lui Hershey. Ellie trebuia să reacționeze. A deschis larg ușa și a ieșit. Patterson era în capătul celălalt al culoarului, cu spatele spre ea.

L-a strigat:

– Evan! Sînt aici. Haide, Evan, întoarce-te.

El s-a întors încet cu fața la ea. Rînjetul lui i-a dat fiori.

Ellie avea deja un plan. Dacă o amenința cu pistolul putea să se ascundă după colț, iar dacă

venea alergînd spre ea trebuia să-l țină la distanță pînă soseau ajutoarele. Un lucru era sigur: nu putea să-l lase să-l omoare pe Hershey.

Vocea lui a îngrozit-o:

– Tu ești. Chiar tu.

A rămas privind-o fix, un timp care ei i s-a părut o eternitate, apoi a îndreptat pistolul spre ea.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze Max a venit în fața ei și a tras. Patterson a tras la rîndul lui, o fracțiune de secundă mai tîrziu. Glonțul a lovit un corp de iluminat. Patterson a căzut la pămînt, continuînd să țină pistolul în mîină. Încerca să îndrepte arma spre Max cînd acesta a tras din nou. A alergat mai apoi spre Patterson, cu privirea atîntită asupra pistolului căruia nu-i dăduse drumul. Patterson nu mai mișca. Max i-a aruncat pistolul și i-a verificat pulsul. Era mort. Max s-a întors spre Hershey și a strigat după ajutor.

Ellie a alergat spre ei și a îngenuncheat lîngă Hershey. A văzut imediat urma loviturii. Din fericire nu fusese împușcat. L-a întors ușor cu fața în sus. Hershey a gemut și a deschis ochii.

– E doar o contuzie, a spus ea.

Pe Max îl uimea calmul ei.

– De ce n-ai rămas în salon, pentru numele lui Dumnezeu? Era atît de furios că se abținea cu greu să nu țipe la ea. Puteai fi omorîta. Înțelegi? Puteam să te pierd!

– N-am avut de ales. Am văzut că Patterson era pe punctul să-l împuște pe Hershey în ceafă. Am încercat să-i distrag atenția.

– Să-i distragi atenția? Era cît pe ce să se înece.

– Da, spuse ea. Am ieșit pe hol și l-am strigat.

– Nu pot să cred... Și-a trecut degetele prin păr. Nu se poate... te-ai transformat deliberat într-o țintă.

Ellie nu-l mai văzuse niciodată pe Max atât de nervos. Probabil că nu era o idee bună să încerce să-i explice chiar atunci planul ei. Nu știa care ar fi fost reacția lui dacă i-ar fi spus că avusese de gând să-l strige pe Patterson și s-o ia la fugă.

Din fericire pentru ea, nu a fost nevoită să-i suporte prea mult accesul de furie. Holul s-a umplut cu doctori și asistente. Infirmierii au adus imediat două târgi. Uitînd unde se afla, Ellie a început să le dea ordine unor asistente care se holbau la ea de parcă își pierduse mințile.

Una dintre asistente o privea nedumerită. Ellie a recunoscut-o. Era Natalie, fosta ei colegă de școală.

– De ce ne spune ea ce să facem? întrebă altă asistentă.

– Nu știu, îi răspunse Natalie. E Ellie Sullivan. E model la New York.

Ellie izbucni în rîs. Dumnezeuule, ajunsese și model!

Unul din doctori se apropie și dădu aceleași ordine. Îi întinse mîna lui Ellie ca să o ajute să se ridice. Max i-a luat-o înainte.

Clark urca gîfîind scările.

– Ajutorul de șerif e inconștient. Doctorii se ocupă acum de el. Tipul de la radiologie mi-a spus că îi scosese cătușele. Nu putea face tomografie cu ele.

– Lucru pe care Patterson îl știa, zise Max.

Clark dădu din cap.

– L-a atacat pe ajutorul de șerif, l-a dezarmat și a început să tragă. Radiologul s-a ascuns sub birou iar Patterson a tras în geam. Cu Hershey ce s-a întâmplat?

Una din asistente a făcut semn spre camera de luat vederi montată pe tavan.

– Totul a fost înregistrat. Poți să te uiți și vei afla.

Să retrăiască cele întâmplate era ultimul lucru pe care și-l dorea Elle. L-a privit pe Patterson și a simțit că i se face rău de la stomac. Chipul i se relaxase, nu mai avea acea expresie care o speriasse de atâtea ori.

Coșmarul se terminase cu adevărat.

CAPITOLUL 34

Max și Ellie și-au petrecut noaptea într-un hotel din apropierea aeroportului. Au ajuns târziu în cameră din cauza agitației din spital. Hershey și Clark insistaseră să urmărească imaginile de pe cameră. Au urmat ore de interogatorii și o mulțime de hîrtii de completat. Cînd Ellie și Max au putut să părăsească în sfîrșit spitalul era prea târziu ca să mai prindă avionul. La hotel Ellie și-a făcut un duș și s-a prăbușit pe pat, epuizată.

Max a stat de vorbă cu Ben la telefon pînă după miezul nopții. Înceau să pună la punct un plan fără cusur pentru prinderea soților Landry. Nu-și puteau permite nici o greșeală, nici o scurgere de informații.

Max continua să fie preocupat și atunci cînd a venit în pat, lîngă ea. Dar de îndată ce a luat-o pe Ellie în brațe s-a relaxat și a căzut într-un somn adînc. Tîrziu în noapte Ellie s-a trezit, căutîndu-l. Au făcut dragoste și au adormit la loc, îmbrățișați.

Au prins cursa de dimineată spre St. Louis. Clark aranjase să le fie schimbate biletele și

anunțase securitatea aeroportului că urma să se îmbarce un agent FBI înarmat.

Clark i-a spus lui Max că Hershey avea o durere cruntă de cap, dar că în rest era bine. Împreună cu Clark, Hershey urma să-l păzească pe Willis Cogburn și să se asigure că acesta rămânea în viață. După ce i-a trecut efectul anesteziului, Cogburn le-a spus unde și când urmau să fie livrate armele. Din moment ce soții Landry se grăbiseră atât de tare să se întoarcă în Hawaii, toată lumea era convinsă că livrarea urma să aibă loc în Honolulu. Și au avut dreptate. Întîlnirea cu traficanții de arme urma să aibă loc într-un depozit din centrul orașului.

Max abia dacă a deschis gura toată dimineața. Ellie știa că nu-i trecuse supărarea pentru ce făcuse la spital, dar nu avea dispoziția necesară să încerce să-l împace.

Nu au schimbat nici un cuvînt nici în drum spre aeroport. După ce s-au îmbarcat și și-au legat centurile, Max i-a spus cu voce joasă:

– Eu trebuia să te apăr pe tine, nu invers. Își dai seama ce se putea întîmpla acolo, pe coridor? Dacă ajungeam cu două secunde mai tîrziu te omora. Dacă o luam pe scara dinspre nord? Aș fi ajuns prea tîrziu, nu-i așa? Te-aș fi găsit întinsă pe jos, sîngerînd. Ellie, m-ai speriat îngrozitor. Se întoarse spre ea să-i vadă reacția. Clătină apoi din cap și șopti: la naiba!

Respirația ei regulată și ochii închiși spuneau totul. Nu auzise nici un cuvînt.

CAPITOLUL 35

Max i-a spus la revedere la aeroport. Pentru că se grăbea să prindă avionul de Honolulu nu a avut timp decât pentru un sărut scurt, în fugă.

Se grăbea, își repeta ea în minte. Altfel i-ar fi spus ceva frumos la despărțire, nu-i așa? Dacă stătea să se gândească puțin, Max nu-i spusese niciodată ceva drăguț. De ce să creadă că avea să înceapă tocmai atunci?

Pentru că la plecare își lăsase mașina în garajul familiei Wheatley, a luat un taxi pînă acolo. Pe drum s-a hotărît să rămînă la ei peste noapte. Millie și Oliver abia așteptau să le povestească totul despre vizita ei acasă. Ellie a sărit peste ce se întîmplase la spitalul din Winston Falls. Le-a spus doar că Patterson era mort și că spera să-și fi găsit în sfîrșit liniștea.

Le-a povestit apoi despre petrecerea Avei. Millie și Oliver au rîs în hohote.

Millie a repetat:

– Biata Aval După care a izbucnit din nou în rîs.

După cină a urcat în camera ei și a sunat-o pe Ava. Oricît de țifnoasă ar fi fost, sora ei merita un dram de simpatie.

Ava i-a răspuns sec:

– Ce vrei?

– Nu fii mojiică, Ava. Patterson e mort.

– Am auzit.

– Ar fi fost o petrecere minunată.

Ava a fost de acord și au început să discute despre nuntă.

– Să știi că nu am vorbit serios cînd ți-am spus să nu vii la nuntă. Te aștept.

Ellie nu a făcut nici un fel de promisiune. A ascultat-o pe Ava descriindu-i florile, muzica, chiar și aranjamentele de la mese. Ellie știa ce avea de făcut: să cheltuiască o avere pe un alt bilet de avion, să se îmbrace într-o rochie neagră și să meargă la nunta surorii ei. Nu conta dacă voia sau nu – trebuia să facă asta.

S-a bucurat că a venit la nunta Anei. A fost un week-end scurt și foarte scump pentru standardele lui Ellie, dar s-a bucurat să petreacă un timp cu părinții ei și cu Annie. Mama era încîntată că Ellie încetase să se mai încăpățîneze și venise la nunta Anei. Iar Ava a fost cu adevărat o mireasă frumoasă. Insuportabilă, dar în același timp frumoasă.

Înapoi în apartamentul ei, Ellie a devenit agitată. Acum putea să meargă oriunde și să facă orice, nu se mai ascundea de Patterson. Avea o singură problemă: nu știa care era locul ei. Iar Max îi lipsea îngrozitor de mult.

S-a întors la ceea ce îi era familiar. Doctorul Westfield a bătut-o ușor pe umăr, gest de mare efuziune din partea lui, și i-a spus:

– Bravo, *Prod*, bravo.

– Acum că am câștigat premiul *Chapman* te-aș ruga să nu-mi mai spui așa.

Era atât de bucuros că departamentul avea să primească o sumă mare de bani, că a acceptat, într-un moment de slăbiciune. A acceptat și faptul că ea nu a semnat un nou contract ci doar s-a oferit să-i mai ajute o vreme.

– Mai vorbim după o săptămână, apoi după o altă săptămână, pînă cînd îți vine mintea la cap și semnezi, i-a spus Westfield, încercînd ca întotdeauna să aibă ultimul cuvînt.

A trecut o săptămână, apoi încă una și nici o veste de la Max. Ellie a trecut prin toate stările posibile: furie, frustrare, nefericire și din nou furie.

Addison îi trimitea mereu mesaje. Deveniseră bune prietene, dar singura referire la Max fusese atunci cînd îi spusese că el și Ben aveau un proiect special și lucrau sub acoperire.

Cel puțin o dată pe zi Ellie își spunea că Max era de domeniul trecutului, că nu mai suferea. Voia cu disperare să creadă că avea să fie adevărat, într-o zi.

S-a cufundat în muncă. Într-o după-amiază de joi, Ellie tocmai terminase o intervenție la vezica biliară a unui pacient care fusese atacat cu un cuțit. Se îndrepta spre vestiar să se schimbe, cînd a văzut-o în sala de așteptare pe soția lui Carlos Garcia. A salutat-o. Vestile erau bune, dar Carlos

trebuia să mai facă câteva ședințe de chemioterapie înainte de a fi externat. Ellie a intrat la el în salon chiar atunci când se trezea. A aflat cu plăcere că era bine tratat de toți medicii. Ce putea să facă un mic șantaj!

Peste zi Ellie reușea să nu se gîndească deloc la Max, dar atunci când ajungea acasă el îi apărea imediat în minte. Nu dormea mai deloc, lucru care nu i se întîmplase pînă atunci. Nefericire. Acest cuvînt era sinonim cu Max Daniels.

CAPITOLUL 36

Era o zi mare pentru Max. Cal și Erika Landry erau în genunchi, cu mâinile încâtușate la spate. Ce frumoși!

Șapte agenți federali și doisprezece polițiști îi înconjurau. Traficanții de arme, opt la număr, erau la pământ cu fața în jos și cu mâinile la spate. Fără îndoială, însă, soții Landry erau vedetele spectacolului.

– Aveți de gând să puneți câte un ucigaș pe urmele noastre, ale tuturor? îi întrebă Ben. Era atât de fericit că nu se putea abține să nu zîmbească.

– Cred că sînt în pană de așa ceva, spuse Max.

Cinci lăzi cu arme și explozibile – unele modele nici nu le mai văzuseră pînă atunci – erau deschise și inspectate. Nici o armă nu avea să mai ajungă pe străzi, iar Cal și Erika Landry urmau să fie închiși pentru mult timp.

Max i-a fotografiat cu telefonul mobil pe cei doi care strigau obscenități cît îi ținea gura. Le-a trimis fotografia lui Sean Goodman și lui Rob Hughes.

La un minut de la primirea fotografiei, Hughes i-a și dat telefon. Max i-a explicat motivul pentru care nu-l informase: din bloul lui se „scurgeau” informații. Hughes nu a primit prea bine vestea, nu a vrut să accepte că printre ei ar putea exista un trădător. Max i-a spus la ce concluzie ajunsese echipa de investigații: unul din asistenții lui le vindea informații soților Landry în schimbul unor importante sume de bani. Hughes continua să fie sceptic. Totuși, când Max i-a spus numele asistentului și i-a dat detalii despre plățile făcute într-un cont secret, Hughes a trebuit să accepte evidența. Era supărat că nu fusese mai atent. Max i-a spus lui Hughes că agenții lui trebuiau să apară din moment în moment la biroul lui, să-l aresteze pe asistent. Hughes a fost de acord să participe la arestare.

A doua zi Hughes era în avion, spre Honolulu. Îi urmărea pe soții Landry de ani buni și cunoștea toate detaliile, așa că era nevoie de ajutorul lui pentru pregătirea dosarului. Agenții FBI și procurorii federali erau hotărâți să nu lase nimic necercetat. Hughes a insistat să li se adauge noi capete de acuzare. În afară de traficul cu arme pe care îl puteau dovedi datorită mărturiei lui Willis Cogburn, îi mai puteau acuza de tentativă de omor asupra lui Sean Goodman și de instigare la omor, ținta fiind Ellie Sullivan.

– Vreau să fie judecați pentru toate astea.

Avocatul acuzării a fost de acord.

– Willis Cogburn va depune mărturie, după care va intra în programul de protecție al martorilor.

– Nu cred că va fi necesar, a spus procurorul. Nici un judecător nu-i va elibera pe cauțiune pe cei doi. Vor fi atent supravegheați. Potențialii martori nu au motiv să se teamă. Ellie Sullivan va trebui să depună mărturie, la fel și agentul Goodman. Aduceți-i aici cât de curînd posibil. Data audierilor preliminare a fost devansată la cererea avocaților tocmiți de soții Landry.

– Oare de ce? întrebă Max.

– Vom vedea.

Max și Ben au sărbătorit arestarea soților Landry cu cîteva beri la barul lor preferat. Max i-a arătat fotografia făcută cuplului furios, îngenuncheat în fața agenților și a polițiștilor înarmați.

– Trebuia să le faci o fotografie în clipa în care agenții au intrat în depozit, zise Ben. Ce fețe trebuie să fi făcut!

– Păreau într-adevăr șocați, spuse Max. Mi-a plăcut mai ales felul în care Erika a încercat la început să pozeze în nevinovată. Mă așteptam să-mi spună că nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunseseră armele acelea acolo.

Ben a ridicat paharul.

– Pentru soții Landry. Fie ca pedeapsa să fie pe măsura faptelor lor.

– Beau pentru asta, a spus Max.

Ben a dat pe gît restul de bere și s-a ridicat.

– Trebuie să plec acasă. I-am promis lui Addison că luăm cina în liniște, doar noi doi. Am lipsit mult de acasă în ultima perioadă.

– Cum se mai simte? I-a întrebat Max.

– Copilul dă tot timpul din picioare. E convinsă că atunci când va ieși va avea cu el și o minge de fotbal. Ellie a fost grozavă. I-a răspuns lui Addison la toate mesajele. Dacă tot a venit vorba de Ellie... ai vorbit cu ea?

– Nu.

– O femeie ca ea nu se găsește pe toate drumurile. Eu n-aș lăsa-o să-mi scape dacă aș fi în locul tău, zise Ben îndreptându-se spre ușă.

Max a mai rămas puțin. Își bea berea și se gândea la vorbele lui Ben. În fiecare minut în care nu se concentra asupra cazului, se gândea la ea. Trecuseră doar câteva săptămâni de când nu o văzuse pe Ellie, dar i se păruseră luni. Îi lipsea.

Ce naiba era cu el? Femeia asta îi intrase în suflet înainte ca el să-și dea seama ce se întâmpla. Nu se mai simțise niciodată așa. Și nu-i plăcea deloc. Devenea vulnerabil.

Nu te atașa. Asta îi spusese ea și avusese dreptate. Existau sute de motive pentru care nu puteau fi împreună. Cel mai evident: locuiau la mii de kilometri depărtare. Ea se concentra asupra carierei, el la fel. Slujbele lor erau stresante și dificile. Nu-i putea cere să se obișnuiască cu pericolul care îl înconjură zi de zi, nici să renunțe la viața ei pentru el. Era o relație imposibilă.

CAPITOLUL 37

Ellie nu a putut să aleagă între a pleca la Honolulu și a rămâne acasă. Agentul Goodman a sunat-o și i-a spus că urmau să plece amândoi peste patru zile. Ellie avea deci suficient timp la dispoziție să anunțe la spital că urma să lipsească o săptămână, poate chiar două.

– Ce se întâmplă dacă refuz să merg? I-a întrebat ea.

– De ce să refuzi să vezi unul dintre cele mai frumoase orașe din lume?

– Și dacă refuz, totuși? a insistat ea.

– Avocatul acuzării te va obliga să vii. Ce rost are să faci o mulțime de hârtoage?

Ea nu avea de ales. Nu a fost prea greu să scape de la spital. Mai greu i-a fost să-și facă bagajele. Nu avea atâtea haine în dulap încât să-i ajungă o săptămână sau două, mai ales că era vorba de o insulă. Costumul ei de baie – dacă-l găsea – avea pe puțin zece ani. Ea purta halat, nu rochițe înflorate.

A lăsat mîndria deoparte și a sunat-o pe Ava. I-a explicat dilema ei. Sora ei tocmai se întorsese din luna de miere, așa că era bine dispusă. Și încîntată că Ellie era în sfîrșit la mîna ei. După ce i-a repetat că avea o siluetă dificilă și pieptul prea mare, a profitat de ocazie ca să-i dea cîteva sfaturi. Printre care și să se gîndească la o operație de micșorare a sînilor.

– Glumești, nu?

– Ai putea îmbrăca haine cu o măsură mai mică, i-a spus Ava.

– Aș arăta ca un manechin.

– Hainele vin perfect pe manechine.

– Îți închid telefonul.

– Să nu faci asta. Nu te pot ajuta dacă nu accepți o critică constructivă. O să merg la *boutique* și o să-ți trimit tot ce-ți trebuie, cu excepția *dessous*-urilor și a cămășilor de noapte. Ai face bine să-ți cumperi, chiar dacă vei cheltui ceva. Trebuie să ai bani. Mama mi-a spus că ai plătit cea mai mare parte din împrumut cu banii primiți odată cu premiul și că le-ai depus douăzeci de mii de dolari în cont. S-au certat zdravăn pentru că tata nu a vrut să-i accepte, dar mama a spus că le vor fi de folos cînd li se va naște nepotul.

– Cum au primit vestea că vor fi bunici?

– Știi tu... La început au fost șocați, pentru că ea a fost mereu geamăna cea cuminte.

Ellie rîse:

– Și acum?

– Sînt încîntați. Tata caută deja pătuț.

– Nu-l lăsați să-l ia de la reduceri! Să-l cumpere la preț întreg.

Au discutat apoi de Annie și de ajutorul de care avea nevoie în timpul sarcinii. În final Ellie i-a spus:

– Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai cu hainele. Să-mi spui cât mă costă.

– Nu uita să-ți cumperi pantofi. Și accesorii, neapărat. La hainele pe care ți le trimit se potrivesc sandale sau balerini. O să-ți trimit și niște cercei și brățări. Ellie, promite-mi că vei purta rochia scurtă albastră pe care ți-o trimit. Mă uit la ea chiar acum. Vei arăta senzational. Promite-mi.

– Bine, îți promit... numai să nu fie indecentă.

– Prea târziu. Ai promis deja.

– E indecentă?

– Nu. Puțin cam decoltată, doar. Îți trimit totul în seara asta. Trebuie să închid ca să mă apuc de împachetat. Pun pariu că nu va trebui să le modific deloc.

După ce au terminat convorbirea, Ellie s-a uitat la ceas și s-a hotărât să meargă la cumpărături la Frontenac. Autostrada era blocată așa că a luat-o pe străzi laterale, prin Clayton și a ajuns în douăzeci de minute. A parcat în fața magazinului *Neiman Marcus* și și-a cumpărat tot ce-i trebuia. Și-a permis și o extravaganta: un halat scurt din mătase. Erau reduceri la pantofi, așa că și-a cumpărat sandale, balerini și o pereche de pantofi roșii cu toc, pe care se îndoia că-i va încălța vreodată. Trebuia însă să-i cumpere, pentru că

aveau șaptezeci la sută reducere și-i veneau superb.

Era copia fidelă a tatălui ei? Cumpără orice, indiferent dacă îți trebuie sau nu, dacă e la reducere?

Și-a spus că nu-și cumpăra haine noi ca să-l impresioneze Max. Nu, bineînțeles că nu. Avea nevoie de haine pentru că se hotărâse să se ocupe de viața personală, să cunoască bărbați. Trebula să învețe să se distreze. Când fusese ultima oară într-un club? Cu un an în urmă? Trecuseră trei ani, de fapt. Și chiar și atunci plecase devreme, înainte ca distracția să înceapă cu adevărat. Preferase patul muzicii asurzitoare și țopălelii.

Joi dimineață s-a întors la *Neiman Marcus* ca să-și ia hainele pe care le lăsase la retuș. Găsise un sacou de vară *Armani*, o pereche de pantaloni și o fustă care i se asortau perfect. Dacă trebuia să meargă la tribunal, oricare din aceste ținute era foarte potrivită. Nu mai trebuia decât să pună totul în valiză și să tragă fermoarul.

Millie a insistat să o conducă la aeroport.

– Nu ai mai pomenit nimic de Max.

– L-am uitat.

– Înțeleg. Ellie își dădu seama că zîmbea.

– Au trecut trei săptămîni și nu am primit nici o veste de la el. A depășit faza și eu trebuie să fac la fel. Doar i-am spus să nu se atașeze de mine.

– Și asta a făcut.

– Exact.

– Patterson e mort. Acum te poți atașa de cineva. Ești stăpînă pe viața ta. Situația s-a schimbat, nu-i așa?

Ea nu i-a răspuns la întrebare. A spus doar:

– El locuiește în Honolulu, iar eu aici.

Din fericire pentru Ellie, ajunseseră deja la aeroport. Sean o aștepta la poarta de îmbarcare. Ellie a constatat cu surprindere că aveau bilete la clasa întâi și s-a întrebat cît puteau să coste. Cheltuiala merita, totuși. Scaunele erau mai confortabile și aveau mai mult loc la picioare. Își luase laptopul cu ea, cu gînd să citească cîteva articole din revistele de medicină sau chiar să vadă în reluare meciul de Super Bowl ediția 2000. Îi făcea plăcere să-l revadă pe Kurt Warner ducîndu-și echipa spre victorie.

– Ajungem la Honolulu la ora opt, miezul nopții după ora noastră, spuse Sean.

– Max și Ben vin să ne ia de la aeroport? Ellie nu se putuse abține să nu întrebe.

El a clătinat din cap.

– Sînt în Maui. Cred că se întorc abla mîine.

– Ce-au mai făcut în ultimele trei săptămîni? întrebă ea, încercînd să pară degajată. De fapt trecuseră două săptămîni și cinci zile, dar dacă îi spunea asta lui Sean și-ar fi dat seama cît de dor îi era de Max.

– Au lucrat sub acoperire, în depozitul acela. O mulțime de ore în haine murdare. Dar a meritat. I-au prins pe soții Landry chiar în momentul în care cumpărau niște arme.

– Am aflat. Soția lui Ben mi-a trimis un mesaj.

– Mîine după-amiază e audierea preliminară. Avocații lor vor încerca să-i scape de toate capetele de acuzare. Ei au cerut această audiere.

– Li s-a stabilit cauțiunea?

– Nu. Avocații se vor lega și de asta. Vor încerca să-i scoată cu orice preț din arest.

Ellie se gîndi la cît de mult munciseră Max și ceilalți ca să-i vadă după gratii pe soții Landry. Iar acum avocații lor bine plătiți încercau să-i scoată basma curată. Erau slabe șansele ca un judecător să nu-i condamne pentru trafic de arme de vreme ce fuseseră prinși asupra faptului. În schimb acuzațiile de tentativă de omor nu erau la fel de clare. Ellie presupunea că Willis Cogburn acceptase să depună mărturie în schimbul libertății. Willis avea șansa unui nou început dar Ellie nu era foarte convinsă că va profita de ea. Că va deveni un cetățean onest, cu frică de lege. De la ucigaș în serie la ce? Funcționar la ghișeu?

Gîndurile i-au zburat la Carlos Garcia. Și lui i se dăduse o a doua șansă. Spera ca în viitor să facă numai alegeri bune și să trăiască liniștit alături de soție și copil.

Ellie s-a hotărît să nu-și mai facă griji și să se uite la meci. Sean s-a aplecat peste brațul scaunului și l-a urmărit împreună cu ea.

Au ajuns la Honolulu. Îi aștepta un șofer care i-a condus la hotel. Camera lui Ellie era tare drăguță. Avea balcon și putea chiar să vadă oceanul dacă se apleca puțin peste balustradă, în stînga. A adormit în zgomotul liniștitor al valurilor.

CAPITOLUL 38

Max străbătea holul dintr-un capăt în altul așteptînd-o pe Ellie. Sean îi spusese să coboare la ora unu, iar acum era unu fără un sfert.

Era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă în viața lui. Își repeta în minte ce voia să-i spună. Folosirea telefonului mobil fusese exclusă cît timp el și Ben lucraseră sub acoperire. Oricum n-ar fi vrut să vorbească cu ea la telefon. Trebuiau să discute față în față, deși era sigur că rezultatul avea să fie dezastruos.

Lui Ellie nu-i va plăcea ce-i va spune. Probabil va fi furioasă pe el, dar nu conta. Chiar dacă ea nu înțelegea, el știa că așa era cel mai bine.

Știa că o va supăra și nu-i plăcea asta. Trecuse deja prin destule. Dar el simțea nevoia să-i explice de ce trebuia să facă așa și nu altfel.

Max s-a întors și s-a îndreptat spre treptele care duceau spre piscină. Gîndurile îi zburau.

Ellie a ieșit din lift și a traversat holul placat cu marmură. S-a oprit brusc. L-a văzut pe Max stînd

cu mâinile în buzunare. Era întors cu spatele la ea, dar el trebuia să fie, pentru că inima îi bătea din nou nebunește.

Doamne, când va reuși să se stăpînească?

Mă bucur să te văd din nou. Și-a amintit că asta se hotărîse să-i spună. Altceva nu-i venise în minte. *Mă bucur să te văd. Fără din nou.*

– Max.

El s-a întors încet.

– Ellie.

Stăteau la un metru distanță unul de celălalt și se priveau. Lui Ellie i se păru că arăta obosit, lui i se păru că ea arăta minunat. Un timp nu au scos nici un cuvînt.

– Trebuie să mă ascuți. Am ceva să-ți spun.

Oh, nu! Alesese un loc public pentru ca ea să nu-i facă o scenă cînd îi spunea că era mai bine să-și vadă fiecare de viața lui. S-a pregătit sufletește pentru o nouă dezamăgire.

– Spune.

Max a făcut un pas spre ea.

– Te iubesc. Ne căsătorim și asta este. Obișnuiește-te cu ideea.

– Stai puțin... ce?

A luat-o de mîină și a tras-o după el.

– Haide, întîrziem.

– Stai... Ce-ai spus?... Stai.

A tras-o sub o arcadă și a repetat totul, cuvînt cu cuvînt. Ea era cu spatele lipit de peretele din marmură, iar Max își sprijinea brațele de o parte și de alta a trupului ei. Nu pleca nîcăieri pînă nu-i dădea el drumul. Ellie părea șocată.

– Ți-am spus că te iubesc. Ne căsătorim și asta este.

– Mă iubești. Nu era o întrebare. Ți era greu să înțeleagă.

– Da. Și știu că mă iubești și tu. Să nu mai aud prostiile acelea cu *nu te atașa de mine sau nu te îndrăgosti de mine*. Mă însor cu tine, Ellie Sullivan.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu mai știu nimic de tine de o lună, iar acum crezi că poți...

– Da, chiar cred. S-a aplecat și a sărutat-o. Buzele tale sînt atît de moi. Mă iubești. Mi-a fost dor să te țin în brațe.

A încercat să-l respingă. Nu s-a mișcat. Era ca o stîncă.

– Nu anunți o femeie că se mărită cu tine. O întrebi. O ceri de nevastă.

A încercat să o sărute din nou, dar ea a întors capul. I-a sărutat atunci lobul urechii.

– Te-am cerut. Tatălui tău.

– M-ai cerut? Rămăsese fără aer. Și ce-a spus?

– Vrei să-ți reproduc exact? Dumnezeuule, încă o nuntă?

Își lipi palmele de pieptul lui.

– A fost de acord?

– Da. I-am făcut o ofertă de nerefuzat.

– Ce fel de ofertă? Îi șopti ea, încă amețită de ce i se întîmpla. Max o iubea. Cum era posibil să i se întîmple ceva atît de minunat? Ce făcuse să merite asta?

– I-am promis să te iubesc, să te protejez și să mă străduiesc să te fac fericită.

– E prea devreme să știi că mă iubești, Max. Ne cunoaștem de...

– Te iubesc.

– Ar trebui să ne gândim la...

– Te iubesc. Obișnuiește-te cu ideea.

– Cît ești de romantic, îi șopti ea.

Buzele lui le atinseră pe ale ei.

– Spune-mi că mă iubești și tu. Am nevoie să aud asta.

Ellie a înțeles că se simțea vulnerabil. L-a cuprins cu brațele pe după gît.

– Te-am iubit din clipa în care te-am cunoscut.

– Știu că pot fi aspru și morocănos, uneori. Și recunosc că sînt cam încăpăținat. Și că nu sînt prea sensibil...

Ea i-a pus un deget pe buze ca să-l oprească.

– Ești și tandru, onest, blînd...

I-a răspuns imediat, ușor arogant:

– Sînt irezistibil, nu?

Ellie a rîs.

– Ești bărbatul ideal.

– Ți-am spus că te iubesc...
este.

– Mă iubești. Nu era
înțeleagă.

– Da. Și știu că
prostiile acelea
îndrăgosti de r

Ochii și

– Nu
crezi

P
-a

...
ideea.

nevoie să

Să știi că mă iubești, Max. Ne

BARBATUL IDEAL

337

de filmat
partonilor.
de dolari

pe via și a iubit o cu mintea și...

Judecătorul i-a explicat că era vorba de o audiere preliminară în urma căreia urma să se decidă ce acuzații erau admise și care erau respinse din lipsă de probe.

Ellie stătea pe scaun, în boxă, cu mâinile în poală și o expresie senină, așteptând ca avocații apărării să încerce să-i discrediteze mărturia.

Christopher Hammond, cel care conducea echipa de avocați, avea cel mai nesincer zîmbet din câte văzuse vreodată. Era un bărbat înalt, distins, îmbrăcat într-un costum elegant, de firmă, cu o cravată de mătase cu nod perfect. Era elegant... cu o mică scăpare.

Soții Landry stăteau la masa apărării cu fețele împietrite. Doamna Landry era îmbrăcată într-o bluză albă conservatoare și un sacou, iar domnul

Landry purta un costum bleumarin. Erau întruchiparea corectitudinii și a bunei cuviințe. Ellie nu fusese în sala de judecată când Willis Cogburn depusese mărturie, dar Max îi spusese că descriesese în detaliu relația lui cu soții Landry și faptele săvârșite la ordinele lor. Avocații încercaseră să-l discrediteze, dar Willis rezistase la presiunea lor. După o oră își recăpătase chiar curajul de a-i privi în ochi pe soții Landry.

Hammond se plimba prin fața boxei martorilor cu mâinile la spate, privind în jos. Și-a cîntărit bine cuvintele, înainte de a i se adresa lui Ellie.

– Ai un curriculum vitae impresionant, doamnă doctor Sullivan. O persoană atât de tânără să fie chirurg la traumatologie... și să-i fie deja recunoscute meritele... foarte impresionant, cu adevărat.

Se înșelase dacă se așteptase ca ea să înceapă să flecărească cu el. L-a privit și a așteptat. Când Hammond și-a dat seama că nu o putea da gata cu farmecul lui, a schimbat tactica. A rugat-o să relateze ce spusese Willis Cogburn când ea îi acordase primul ajutor, după ce fusese împușcat.

Ea i-a răspuns exact, fără înflorituri.

– L-ai crezut când ți-a spus că a fost plătit să teucidă?

– Da, l-am crezut.

– S-a dovedit cu martori că domnul Cogburn a mințit în numeroase ocazii ca să evite condamnarea. Există motive să crezi că și-a făcut un obicei din a minți?

Procurorul se pregătea să obiecteze, dar s-a așezat la loc pe scaun, pentru că Ellie spunea:

– A tras în direcția mea, ceea ce îmi dă convingerea că a încercat să mă omoare.

– Nu sîntem aici pentru a determina acțiunile domnului Cogburn, i-a reamintit avocatul. Trebuie să stabilim dacă domnul Cogburn a acționat sau nu la comanda doamnei și domnului Landry. Ai spirit de observație, doamna doctor Sullivan?

– Da.

– Erai într-un mare pericol. Willis Cogburn a recunoscut deja că a tras cîteva focuri spre rezervorul mașinii cu intenția de a o face să sară în aer. A ratat, din fericire. A nimerit însă una din roți.

– Aveți și o întrebare? a intervenit procurorul.

Hammond a continuat:

– Îți amintești cîte focuri s-au tras?

– Trei, cred.

– Dar nu ești sigură.

– Nu.

– Cu toate astea pretinzi că ai spirit de observație.

– Am.

– Sub amenințarea gloanțelor percepția poate fi grav afectată. Trebuia să fugi, să te salvezi.

– Există și o întrebare în povestea domnului Hammond?

– Capacitatea de evaluare ți-a fost afectată, nu-i așa?

Ellie l-a privit mai întîi pe judecător, după care s-a întors spre Hammond.

– Sînt chirurg la traumatologie. Sînt obișnuită cu situațiile de criză.

– Sînt sigur de asta, dar trebuie să recunoști că era o situație diferită. Erai atacată de un nebun

convins că fusese angajat să te ucidă. Un nebun care delira.

Ellie nu i-a răspuns. A așteptat o nouă întrebare.

– Domnul Cogburn avea dureri mari, nu-i așa?

– Da. Fusese împușcat.

– Spune-ne ce crezi că a spus domnul Cogburn în timp ce-i acordai primul ajutor.

A repetat din nou conversația, cuvânt cu cuvânt.

Cînd a terminat, Hammond a spus:

– Chiar dacă ar fi spus asta, trebuie să admiți că este posibil ca domnul Cogburn să fi delirat în acele momente, iar circumstanțele în care te aflai te puteau împiedica să-i apreciezi corect starea mentală. Ai trecut atunci printr-o situație traumatizantă.

– Avea ochii limpezi și era lucid, a spus ea.

– Acestea au fost observațiile tale?

– Da. Willis Cogburn nu delira și nu mințea, a repetat ea.

– Ești convinsă că observațiile tale sînt corecte, deci, a spus ironic avocatul.

Ellie era iritată. De ce continua să-i pună aceleași întrebări fără sens?

– Da. Sînt convinsă că am spirit de observație. Ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu s-a putut stăpîni. Am observat că eczema de la mîna ta stîngă nu se va ameliora dacă continui să folosești același unguent. Ești alergic la el. Am observat că domnul din rîndul trei, din stînga are conjunctivită. Iar doamna din rîndul doi are o pungă de bomboane în geantă și încearcă să găsească o metodă să le mănince fără să facă zgomot. Bomboanele

sînt M&M. Am observat și că asociatul tău se tot uită la ceas și e foarte nerăbdător să plece, pentru că are o relație cu reportera acreditată aici.

Asociatul a privit-o panicat apoi a lăsat capul în jos, privind fix tăblia mesei.

Elle făcu o pauză, după care îl privi pe Hammond în ochi și spuse:

– Am mai observat și că ai șlițul desfăcut.

Avocatul a roșit sfînjenit și a tras repede fermoarul.

– Nu mai am întrebări.

CAPITOLUL 40

Max și Ellie și-au făcut planuri să se căsătorească în Minneapolis, la unsprezece luni după ce o ceruse de nevastă. Lui Max nu-i convenea deloc că trebuia să aștepte, dar nu s-a plîns prea mult, atîta vreme cît ea îi spunea în fiecare zi că îl iubește și adormea în brațele lui în fiecare noapte.

Ellie nu voia să grăbească lucrurile. Pentru ea era important ca toți membrii familiei ei să poată participa. A rugat-o pe Annie să-i fie domnișoară de onoare. Era mai mare cu două minute decît sora ei geamănă, așa că Ava nu avea ce comenta. Cel puțin așa își imagina Ellie.

Nunta a fost simplă și frumoasă. Fetita lui Annie, Meghan, avea patru luni și zîmbea tot timpul. Era mai mereu în brațele bunicului, care o adora. Odată cu moartea lui Patterson și cu nașterea lui Meghan, părea că întinerise cu douăzeci de ani. Începuse chiar să facă exerciții și se plimba cîțiva kilometri în fiecare zi. Voia să se mențină în formă ca să-și vadă nepoata crescînd.

Înainte să nască, Annie se mutase înapoi la părinți. Era o soluție temporară, pînă se hotăra ce voia să facă cu viața ei. Luase examenul de admitere în barou în California și se putea oricînd întoarce în San Diego, dar nu știa încă unde i-ar fi plăcut să muncească. Părinții o ajutau să-și plătească creditul făcut pentru studii, iar ea le jurase că le va înapola toată suma, pînă la ultimul bănuț.

Max și-a ținut promisiunea făcută. A apelat la diverse cunoștințe și a descoperit unde se afla Lucas Ryan, iubitul lui Annie. Un fost coleg de la academia FBI l-a pus în legătură cu Michael Buchanan care activa în marina militară și era staționat temporar în San Diego. Buchanan i-a promis să se intereseze, dar i-a explicat că nu-i putea da informații foarte exacte. O săptămînă mai tîrziu Max a primit un telefon de la el. Lucas Ryan fusese trimis în Afganistan. Era singura informație pe care i-o putea da Buchanan. Nu i-a spus nici ce făcea Ryan acolo și nici cînd urma să se întoarcă.

CAPITOLUL 41

Într-o dimineață de vară, Annie a deschis ușa, ținând-o pe Meghan în brațe. În prag stătea el, bărbatul care îi frânsese inima. Avea un picior în ghips și se sprijinea într-un baston. Ei nu i s-a făcut deloc milă. Îi venea să-i smulgă bastonul din mână și să-i dea în cap cu el. Dar în același timp ar fi vrut să-l îmbrățișeze. A rămas acolo, privindu-l, fără să știe ce să-i spună. Arăta minunat. Cu părul închis la culoare, ochi căprui, bronzat și cu un corp athletic – era un bărbat foarte atrăgător. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el. Era înalt, brunet și frumos.

Și un șarpe care o abandonase atunci când avea mai multă nevoie de el, și-a spus în gând.

Lucas amuțise la rîndul lui. Și-a revenit primul, însă:

- Mi-a fost dor de tine.
- Annie a clătinat din cap.
- Nu te cred.
- Pot să intru?
- Nu. S-a dat la o parte ca să-i facă loc.

În timp ce trecea pragul, i-a zîmbit copilului.

– E drăguță. Ești bona ei?

– Într-un fel.

– Annie...

– M-ai părăsit, Lucas. Nu ai dat nici un telefon, nu...

S-a oprit, pentru că știa că ar fi izbucnit în plîns dacă mai continua. Meghan a început să i se foiască în brațe, iar Annie a realizat că ridicase tonul. A trecut copilul pe celălalt braț și a spus încet:

– Aveam nevoie de tine.

– Te iubesc, i-a spus el. Știi asta. Nu ți-am putut spune că trebuia să plec și nu te-am putut suna. Era vorba de o operațiune specială.

– Ce-ai pățit la picior?

– Un șrapnel.

– Așează-te și pune-ți piciorul aici, i-a spus Annie. A împins taburetul în fața canapelei. Vrei ceva de băut înainte de plecare?

– Nu plec nicăieri. Știu că ești supărată și ai tot dreptul să fii, dar...

L-a împuns cu un deget în piept și i-a spus încet, ca să n-o sperie pe fiica ei:

– Nu vreau să te iubesc.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Să plîngă. Avea timp destul după plecarea lui.

– Dar mă iubești.

– Te-am iubit, îl corectă ea.

El s-a așezat pe canapea și a tras-o în brațele lui. Nu s-a împotrivit, pentru că avea copilul în brațe.

El a mângâiat-o ușor pe gît.

– Cum se face că ești tot mai frumoasă?

Un compliment nu putea să o facă să lase garda jos. Fetița îi zîmbea și gîngurea. El a întins mîna spre ea. L-a apucat de deget și l-a băgat imediat în gură.

– Îi dau dinții, i-a explicat Annie.

Lucas s-a uitat în jur, contrariat.

– Mama ta și-a deschis o grădiniță?

– Într-un fel. Mai faci parte din Forțele Speciale?

– Da. Mărită-te cu mine, Annie.

– Ți-ai ieșit din minți. Șrapnelul te-a lovit și în cap, nu-i așa?

A tras-o mai aproape și a sărutat-o. Gura lui era fierbinte și convingătoare. Nu i s-a putut împotrivi și i-a răspuns.

– Te iubesc, a repetat el.

– Și eu te iubesc, a recunoscut Annie. Dar asta nu înseamnă că...

A sărutat-o din nou. Annie l-a îmbrățișat. Cît de dor îi fusese de el!

Din cauza lui vărsase rîni de lacrimi. Nu, nu mai voia să treacă din nou prin așa ceva.

– Am o surpriză pentru tine, a spus el bîgînd mîna în buzunar. Îl port cu mine de un an.

Era un inel de logodnă. Annie l-a privit în ochi și și-a dat seama cît era de tulburat.

– Îmi pare rău, Annie, dar nu am putut să-ți spun. Vrei să te măriți cu mine?

– Trebuie să mă gândesc, i-a șoptit ea. Am și eu o surpriză pentru tine, să știi.

S-a ridicat și i-a așezat-o pe Meghan în brațe.

– Fă cunoștință cu fiica ta.

CAPITOLUL 42

A urmat o altă nuntă.

Ellie era fericită pentru Annie și spera ca familia lui Lucas să fie cel puțin la fel de minunată ca a lui Max. Simon fusese cavalerul lui Max de onoare la nunta lor. Ea se atașase de toți frații lui, dar cu părinții avea o legătură specială. Erau oameni minunați, blânzi și iubitori. Simon îi salvase viața lui Max iar părinții lui îl iubiseră necondiționat.

Apartamentul lui Max, cel cu două dormitoare și vedere la ocean, era acum căminul ei. După ce a obținut dreptul de a practica medicina în Hawaii, a început să lucreze într-unul din spitalele din oraș. În miez de iarnă, lui Ellie îi plăcea să urmărească emisiunile meteo și râdea ori de câte ori auzea de vreo furtună de zăpadă în Midwest. Lui Max râsul ei i se părea de-a dreptul minunat.

Și familia Wheatley și părinții lui îl vizitaseră deja. Tuturor le păruse rău să se întoarcă acasă. Și cine îi putea învinovăți?

– Trăim în paradis, i-a șoptit ea lui Max într-o noapte, târziu. Erau în pat și tocmai făcuseră dragoste.

– Ești trează încă?

Ellie a râs.

– Da. Mă gândeam la soții Landry. Ben mi-a spus că au făcut apel.

– Care ar fi motivul? a întrebat el întorcându-se pe spate. Și-a pus mâinile sub cap și a căscat. Că nu le place viața din închisoare?

– Judecătorul le-a dat pedeapsa maximă, nu-i așa?

– Au pus pe cineva să te omoare. Închisoarea pe viață nu este o pedeapsă suficient de mare, din punctul meu de vedere.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu Greg Roper? După ce l-a identificat pe Cal și pe Erika Landry s-a evaporat. Crezi că mai e în viață? Sau l-au găsit și l-au ucis? Sper să fi fugit și să se fi ascuns.

– Cred că este în viață, spuse Max. Cogburn ne-a spus că s-a dus acasă la Roper și l-a amenințat cu moartea dacă mai rămîne în St. Louis. Dosarul lui nu a fost închis, figurează încă la poliție ca persoană dispărută, dar eu cred că o să apară, cîndva.

– Și eu sper asta. Ellie i-a mîngîiat pieptul cu vârful degetelor și s-a cuibărit lîngă el. A sunat Simon.

– Ce-l mai doare de data asta?

– Și-a descoperit o umflătură. Mi-a descris-o și am ajuns amîndoi la concluzia că e doar o bătătură.

– Îi place la nebunie să aibă un doctor în familie.
Ea și-a aranjat pema și a închis ochii.

– Să nu uți că săptămîna asta luăm cina cu Ben, Addison și micul Benjamin.

– Nu uit.

Ellie și-a pus capul pe pieptul lui iar Max a început să o mîngîie. Pentru că abia făcuseră dragoste, voia să-i spună cît de mult o iubea.

– Căsnicia noastră... A făcut o pauză căutînd cuvintele potrivite ca să descrie cît de fericit era. Căsnicia noastră...

Respirația ei adîncă l-a oprit.

Max a zîmbit. A acoperit-o cu cearceaful și a șoptit:

– Totul e perfect.

SFÎRȘIT

Doctorița Ellie Sullivan tocmai și-a terminat rezidențiatul la un mare spital. Viața ei este dată peste cap atunci când asistă la împușcarea unui agent FBI de către doi criminali lipsiți de scrupule. Ellie este singurul martor care îi poate identifica și devine pionul principal într-o anchetă fierbinte... condusă de către tulburătorul agent Max Daniels.

În ciuda atracției pe care o simte pentru el, seriosul Max nu este cu siguranță bărbatul ideal pe care și l-a dorit dintotdeauna Elli. Nu și-l imaginează facînd parte din viața ei, sau însoțind-o acasă, la părinți, în Carolina de Sud, unde are loc nunta surorii ei. Max o informează că au fost prinși criminalii, iar ea este chemată să depună mărturie. Mai fuseseră prinși de cîteva ori pînă atunci, dar niciodată condamnați, pentru că martorii au dispărut sau au fost uciși.

Max jură să devină umbra lui Elli pînă la proces și curînd după aceea scînteile iubirii dar și gloanțele străbat aerul...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

